

Summer 68

(Poletje 74)

Mndrejc Puved

September 2020

Kazalo

Summer 68.....	1
00 Poletje.....	3
01 NAMESTO UVODA.....	6
02 Kanegra.....	10
03 Savudrija.....	14
04 Zambratija.....	18
05 Umag.....	22
06 Dajla.....	27
07 Pineta.....	31
08 Novigrad.....	35
09 Červar.....	40
10 Poreč.....	44
11 Plava Laguna.....	48
12 Zelena laguna.....	51
13 Vrsar.....	55
14 Koversada.....	59
15 Rovinj.....	63
16 Bale.....	67
17 Barbariga.....	72
18 Fažana.....	76
19 Pula.....	81
20 Banjole.....	83
21 Premantura.....	88
22 Kamenjak.....	92

00 Poletje

Na splošno smo poletja preživljali v jati. Seveda so bili tudi časi, no bolj trenutki, ko sem bil sam, a je bilo v smislu, sem te čakal pol ure, pa te že celih 10 minut ni, zato sem po 5 minutah šel sam, kamor sem že šel in se je potem tisti drugi za nami pripodil, ali pa njih več in tko.

Prej na vasi, je bilo obvezno z enim, raje dvema, še največkrat tremi, če ne še z [ostalimi](#), skratka skoraj cela vaška mladež. Vsi sicer ne, al pa samo za velike praznike, ker je bilo vedno kaj.

Na primer ni skidal kravam, pa je moral potem to takrat, ko smo že do potoka leteli, ter se je pripodil takoj za tem. Ja, pol ko je opravil kar je moral.

V skrajnih primerih je imel prepoved, a to je bilo pa zares redko, je moralo biti res kaj ekstravagantnega. Na primer ga je mama dobila, ko je atu čik stisnil in ga tam za svinjakom prižgal. Če bi ga ata dobil, bi mu verjetno celega dal, da mu ni treba [čike](#) po tleh pobirati. Če pa mama, potem je bila pa to ene vrste preokretnica v življenju in je znala tudi taka reakcija biti. Itak se je večino grehov pri gospodu spovedalo in je bilo potem vse po starem.

Pol v malem mestu, je bilo podobno, samo dosti bolj usmerjeno, pa spet se ne spomnim, da bi kdaj kaj sam čas porabil. Ja, samo v smislu, teči od doma do Toneta, to je bil čas ko sem bil sam, prej in pol pa ne.

Pol sva pa šla še do koga, še raje več njih in je bila zopet [jata](#). Ne tako definirana, je bilo le več vplivov, a načelno pa zelo podobno.

V velikem mestu, so se dejavniki namnožili na desetine, pa se tudi ne spomnim, da bi kaj sam okoli flankedral. Ni bilo več tako izrazite jate, bolj različni ptiči, so bile pa zato toliko bolj izrazite lokacije.

Mali greben in [Ljubljana](#) velikokrat v različnih obdobjih. [Kolezija](#) stalnica celo mladost. Seveda smo šli še na Kodeljevo, [Ilirijo](#), še na Ježico ni bilo daleč, kakor tudi, en in edini, večni Iški [Vindgar](#), u tam se je tudi velikokrat, veliko dogajalo. Včasih pa tudi kaj malega a esencionalnega za normalnega mozalarja.

Potem z leti, ko se tudi horizonti raztegnejo in se predvsem mobilnost poveča, potem pa, se je tudi dogajalo da sem kaj sam bil. V začetku, bolj zaradi zagate. Na primer izstopil na napačni postaji.

U, matr kva pa zdej?

Ali celo povsem kompletno zgrešil datum.

Sem bil v Portorožu pa ni blo benga!

Kdaj?

Učeri.

Vosu, smo bili prejšnji teden dol, učer pa v [Bohinju](#), a veš kok je blo dobr.

Ja, vse večkrat se mi je dogajalo. Ja, biti zmešan, na hitro, sicer pa ne povsem pri materiji. Preveč na enkrat, potem se mi je pa mešalo, kje sem s kom zmenjen in kdaj.

U, sicer pol, čez par let, ko sem se z eno zmenil da se dobiva v Šumiju, al kaj ko me je čakala v Medeksu. Ko sem jo zopet srečal, me je samo še nahrulila, ker me je morala med samimi kroniki čakati in potem nikoli več niti pogledala, kamoli pozdravila.

Počasi se mi je tudi kradlo v zavest stanje, da sploh ni tako slabo biti občasno sam, ma ne sam, sam, a de je stalni jata okoli, je bilo pa nekako odveč, pa bolj neobvladljivo, ker jih je bilo toliko, tako da sem začel počasi in po malem selekcionirati. Ne da sem se koga odkrižal, še daleč ne, samo na vsako pasjo procesijo pa res nisem več hodi, dokler nisem s časom prešaltal na samo izbrane. Itak je potem to čas, ko so bede edino pomembno in je potem tudi razumljivo, da te ne gledajo tako sumljivo.

A si kero zahaklal?

U, pol je pa vse jasno.

Pol pa pride obdobje, ko bi, jih pa kar ne enkrat sploh ni več veliko v špilu. Prej na teoretični ravni, ko ni niti vedela da je na [spisku](#), je bilo obilo žetve. No, bi lahko bilo, če bi ji upal namigniti.

Pol ko zbereš dovolj poguma, pol jih pa kar ne enkrat ni. Pa kje so vse.

Pa niti ni več vse, temveč se izkaže da je točno določena, v točno določenem času, da konteksta ne omenjam, potem se pa samo še s tistim baviš in vse ostalo, cela jata, celo mesto, cela dežela, cel svet, še vesolje izgine in je samo še ona. Se pravi si sam in sanjaš o [njej](#).

Potem je od konteksta odvisno. Včasih u kva je fajn, lih nobene napake ne najdeš, če bi se še tako trudil, pa se ne. Ampak potem so tu tudi drugi konteksti, da te je razočarala na celi črti, ker se je odločila za unga z večjim motorjem. Do takih, ko te pusti in si prvo svinško jezen, čeprav ne vem kako so svinje jezne, če pa že so, pa sila hecno vsaj zveni. Do tega da jo potem obtožiš česa vsega ne, vse tja do pocestnice.

Pa si samo sam kriv. No kriv mogoče celo ne vsega, čeprav danes vem, da ima vsaka zgodba začetek, vrhunec in svoj konec. Nekatere so sila hitre, nekatere znajo celo trajati, redke so pa večne.

Zakaj se ene tako hitro končajo. Lej vse je povedano, pol gremo pa dalje. Tako da potem tisto jokanje in [smiljenje](#) samemu sebi izpade, čez čas, ko dovolj vode preteče, včasih celo hecno. Večinoma pa povsem nepotrebno.

Zdej.

Reči da mi je vse eno ker me je pustila, je čisti mimo. Biti [žalosten](#) in celo hud, ni nič narobe, samo ne teži drugim in tisto sam obdelaj.

V mojem primeru najbolj paše veslanje ali hribi, ker drug pa kje drugje, a večinoma sam. Tiste, ko te prijatelji napijejo iz same tuge, je ena sama potegavščina, sam pred sabo in sam s sabo.

Kaj se pa pustiš butl.

Da ne rečem, če te kera tolaži, tisto nima svojega veka, sploh pa če se pustiš, si iz ta hudega že ven.

01 Namesto UVODA

V resnici je bilo poletje 74, a se bolje sliši. 1968 se je marsikaj godilo, al kaj ko sem takrat imel 11 let in je kot tako odšlo mimo, kot da ga ne bi bilo. U, seveda se je godilo marsikaj, a pri enajstih se ti tudi pod razno ne sanja kaj hočeš. Vsaj na splošno. Tako za sproti, pa stalno kaj. Na primer še en sladoled. In tko.

Saj ne da pri 18tih veš, a je dosti bolj usmerjeno. Z velikimi koraki se porajajo prvi odgovori.

Dokončni?

Sploh ne, a nekaj na temo stališč. Tistemu se potem na stara leta režiš, a takrat je pa krvavo resno. Odvisno od situacij, a ne nepričakovano, če se ne strinjaš pa rokave zavihat in branit pravico skazico.

Mlado i ludo.

Ali po naše:

Mladost je norost, čez vodo skače kjer je most.

Pa še kako res.

Zdej. To je tko.

Zakaj toliko hrvatizmov. V resnici bi se moralo reči srbohrvatizmov a je preveč za pisat, pa je zato skrajšava, za to da vemo o čem se menimo.

O čem?

O tem da so to bili časi orto bratstva in enotnosti in so tudi oficialni mediji, kateri so se vse eno ven vlekli s pravilno slovenščino, uporabljali veliko, če ne ogromno hrvatizmov. Fraze so bile pa itak zvezne, se pravi jugoslovanske.

Se je Stane zmisllil novo floskulo, pa so ga potem ponavljali še veliko mesecev na vseh področjih in nivojih.

Nekaj jih je pa itak ponarodelo. Tako da dan današnji nekateri, pa magari dlakocepili z javno rabo jezika, sploh več ne vidijo da so hrvatizmi.

Samo par za poizkušino:

zasluga	(zasluženje),
poreklo	(izvor),
pojav	(prikazen),
tiralica	(iskalnica),
upravitelj	(oskrbnik),
točen	(natančen),
razprava	(obravnavava),
prezirati	(zaničevati),
zadušnica	(opravilo za rajnim),
zanimiv	(mikaven),
zahtevati	(terjati),
javen	(očiten),
tajen	(skriven),
postopati	(ravnnati),
načelo	(vodilo),
odlikovati	(poslaviti),
proglasiti	(oklicati),
možen	(mogoč),

vešč (izurjen),
razlikovati (ločiti),
slika (podoba),
suhoparen (pust),
točka (pika).
smatram menim
izgleda je videti
oklevati omahovati
v bivši v nekdanji
pozneje kasneje
otvoritev odprtje
in tako dalje in tako naprej

Da o ponarodelih tujkah sploh ne nakladam.

Ok, nima veze.

Ima pa.

Mi mulci smo pa sploh govorili samo sleng.

Mešanico, spakedranščino jugoslovanskih naroda.

Ne razumeš ti to družo sudija,

presudila mu čakija,

u KP domu Zenca.

[Zabranjeno pušenje - Zenica blues](#)

Sem si brundal ko sem peljal po obali Istre.

Zdej to je spet tko.

Nisem bil sam posebnež, cepljen na jugo vplive. Takrat enkrat, če te zanima u tanane, bo potrebno bolj študiozno, a približno takrat enkrat, so Buldežerji izdali Pljuni istini u oči, seveda v srbohrvaščini in meni tako ljubo:

O, o, o, život šta je to,

[Život to je feferon.](#)

Crven ili žut, kratak ali ljut,

Tako da je bilo vse splošno sprejemljivo srbohrvaščina.

Me je potem precej pretreslo, ko je par let po tem, stari Mrak, tam pod Prešernom, na Tromostovju, nahrulu prodajalca srečk, češ da je to Slovenija in da se tu govori slovensko.

Je en bogi hudič, nekje z juga tulil, srečke jugoslovenske lutrije, skoro svaka pogodi, samu u red molim, džabe dam, samo da prodam.

(Tole na koncu sem sam dodal.)

Nas mulce, ne samo mene, je kaj malo brigala slovenščina v javni rabi, kamoli kakšna nacionalistična prepucavanja, so nas pa zato toliko bolj vsi muzički trendovi, še najbolj na gnilem zahodu. U, [Hendrix](#) mi je bil takrat tata mata. No saj ostali tudi, a je le bil izvenkategorik. Ja, seveda sem se udeleževal vesplošnih usmeritev, a vse eno našel čas še za trdi rock in po malem še vedno, ali pa zopet džez (jazz).

Zdej to je že spet tko.

Ni bila samo muzika. No, posredno kaj vse ne. Ne glede na precej izdelano usmeritev za har rock in vse gori opisano, seveda sem, smo poslušali tudi pop.

A zakaj?

Ja bede so postale esenca življenja.

Bede je novodobni izraz, mi ga vcepil sin. Kadar koli sem ga povprašal po puncah, so bile bedne in to vse po vrsti.

In te iste, so poslušale večinoma pop. Sicer se nisem tako ponižal da bi še Ota, ali Kiča poslušal, tako da sem imel precej zožan izbor, pa vendar, je bilo tudi tega. A o tem mal bol pol.

Tisto poletje, sem od fotra dobil [Diano](#), mali luftig Citroen. Brat je pred leti dobil Spačka in ga tudi precej hitro razbil, zato so meni namenili odsluženo Diano. V tistih časih so avti hudimano hitro konec naredili, pa magari si ga glancal vsak teden. Kar pri nas nikoli ni bila praksa. Še vsak mesec ne, raje na menjavo letnih časov. No, pozimi je bilo vse eno bolj pogosto. Ja, zaradi soli. Citroeni, na katere smo bili cepljeni, so bili pa še posebno dovzetni na sol in sem vedno s seboj vozil razrezane konzerve in žico. S tem se je dalo marsikaj popraviti, vsaj dokler nisem domov prišel in potem tisto poizkušal nadomestiti z rabljeno zadevo. Novi originalni deli se niti niso dobili, če pa že, so bili pa dragi kot bi bili zlati, tako da niti nismo poizkušali.

Ok, nima veze.

Ko je prišel Dijanin konec, kupovali smo večinoma 4 leta stare avte, takrat jim cena precej pade, nekateri so jih menjavali na dve leti, da ne bi izgubili vrednosti, a to je bila teorija, katera se je pa kar držala, tako da je potem bilo ali na odpad, ali si jo pa zrihti.

In sem jo.

Celo sem prešmirglal. Zamenjal kar se je dalo, prebarval znotraj in zunaj, tako da je še kar dobro izgledala, če je nisi od blizu pogledal. Sigurno sem bil pa čisto edini z belo notranjostjo. Zunaj je bila temno [modra](#). Sem sicer hotel tudi nekaj barvnih kombinacij tudi zunaj, a se je izkazalo, da moraš posebej registrirati avto, tako da sem to misel takoj opustil.

Pri tem opraviilu so mi še kar pomagali mulci iz naselja. Če ne pomagali, pa svetili tam zraven ure in ure in se menili kaj vse ne. Kar se sicer menijo muloti, ki bi, a še ne vedo kaj, variant je sicer stotine, a je tudi omejitev podobno veliko, tako da sem se potem sam odpeljal na turnejo, ker je najresnejši kandidat, moral še zelenico pokositi, doma in na vikendu in sva se zmenila da se dobiva drug teden v Poreču, do česar pa seveda no prišlo. Tako in tako ni verjel dase upam sam na pot, sam pa da pride, ker zelenica je bila samo izgovor, iz teoretičnega v realnost. Če smo teorijo še kar obvladali, je pa potem ko je zares zelo pretresljivo, vse kar ni po pričakovanjih. Tega je pa tudi toliko da če bi v naprej vedel sploh ne bi šel.

Seveda sedaj za nazaj se nasmiham, takrat so bili pa povsem konkretni strahovi in nemogoče velik knedel v grlu, ko sem v koloni stal mimo Brezovice. Vsaj od Viča do Dolgega mosta sem se je ognil, ker sem Morostar in znam na okoli priti. Nazaj grede sem šel preko Podpeči, ker je na Vrhniki vse stalo.

Ne takrat še ni bilo avtoceste, ne gugita ne interneta, kamoli mobitov. Dimni signali so bili že zgodovina. Vmesni čas tako rekoč. Pa je bilo vse eno luštno.

Izpit za avto sem naredil v prvem možnem roku. Sicer se ne spomnim, koliko ur je bilo apetitlih vzeti, da si potem izpit naredil, rečmo 10, čeprav se sploh ne spomnim toliko. Sam bi dal maksimum 5 ur, pa še za tisto jih je pol formalnih. Namreč že prej sem vozil. Da ne omenjam, da sem se že zaletel, kar je pa tudi že vse opisano.

Povsem mogoče je, da včasih ni bilo toliko policajev, ali pa včasih nismo tako zares jemali. Ej, pojma nimam. Vem pa, da jih ni bilo veliko, malo pa tudi ne, ki so pred šoferskim izpitom že vozili. Razlike so bile samo, koliko in predvsem kako. To slednje se tudi še po izpitu precej diferencira. Eni so pa itak vosli in kokoši a to je potem že druga, precej specializirana štorija.

Ni debate, ko si mlajši precej drugače voziš. Hitiš tudi ko se ti nikamor ne mudi, zato da potem na isti luči, kot pred izpitom klepetáš in kozle otresaš, a naslonjen na avto.

Zdej avto.

V tistih časih smo sicer vedeli za Mercedese, še za Alfe, a so bili tako redki, da se niti nismo ozirali kaj veliko, zaradi avta. Večinoma zato ker je tip poleg imel lepoticó, tisto je pa potem spet ena druga štorija.

Večinoma so kraljevali [Fički](#). Tudi [Škodilak](#) je bil precej pogost. In v tistih časih [NSU](#). U, kaj mi je bil to hecen avto. A ponosni lastniki so to precej resno jemali in ni da bi se na glas zezal na ta račun.

Pa spet še bolj hecen je bil pa [BMW](#), smo takrat rekli da so za invalide, čeprav sem potem videl da je bil mišljen tudi za vse ostale, a to v gnilem kapitalizmu, kar pa mi seveda nismo vedeli.

Tako da smo bili [Citroenarji](#) posebneži. So za [Spačka](#) rekli da je marela na kolesih. Pa saj nekaj resnice je celo bilo na tem. Samo da se je to meni sila fajn zdelo. To je zares en vesel avto, posebno na ovinkih je bilo za nepoučene sila razburljivo. A je imelo tudi večinoma pozitivne reakcije. Kadar sem katero peljal, ki še ni jezdila Citroena, je bilo vsaj na začetku veliko iiiiijanja in oooojanja, da ihihhi sploh ne omenjam.

No, pa to je bilo redko.

02 Kanegra

In pičim dol po stari Tržaški cesti proti Vrhniki. Sploh nisem imel ne vem kakšne vizije kako in kam.

Ja, na morje. Ni debate. A kam? Bo že kako. Kjer bo kaj, tam ustavim.

Tudi kako dolgo? Kakšen teden gotovo. Sicer bo pa od situacije odvisno.

Varčen sem, no ohrn. Se pravi znam na minimum. Max niti ne vem kako izgleda, mi je že v osnovi mimo, niti nisem poizkušal. Vsa una prepucavanja, smo ga srali tri dni in tri noči, sem jemal kot dobro zgodbo, za zgodbe pa vemo da imajo nauk. No, basni. Ne, samo basni. Tudi povsem navadne dolgočasne, prežvečene, še kakšna dolgočasna.

Skratka ne prav zares.

Imam skrit fond za bencin, ta bi moral zadoščati za cel mesec, če ne mislim po cele dneve voziti. Kar sploh ni bil moj namen. Ne, sploh ne. Ja, se pokazati. Lej mam svoj avto, a to je potem stanje ob avtu in nakladanje do onemoglosti. Taka posebnost tudi ni, da bi bilo potrebno vsakega peljati. Saj ni avijon. Kot Citroenar pa itak malo mim za večino.

Če ga še tako rihtaš bo vedno samo Citroen (nikoli pravi avto).

A fiček pa je?

Vosu!

Butl!

Zdej, promet.

U, ta pa je. In je bil. Vedno katastrofa. A to je tudi od stališča veliko odvisno. Ja, so bile kolone, a danes jih pa ni, a smo vse eno vsi vzneseni pričakovali Črni kal, kjer je sicer bila še vedno kolona, ali pa zopet, a se je tudi vedelo, da je samo še vprašanje časa, kdaj se bo morje videlo, kar je pa že enako kot tam biti, pa makar se potem še ure vleklo, da si prišel do vsaj približnega cilja, pa kjer koli je že to bilo.

V Kopru, pod Semedelo sem pobral štoparja. Prej gor, od Škofljice naprej sem čakal da bo kakšna fajna štoparka, pa sem tako dolgo zbiral, da sem se potem sam naprej odpeljal. A slabe volje?

Čisto nič.

Takrat sem že imel kasetar v avtu, stereo zvočnike, kar je bila takrat še redkost, sicer okrogle, so bili mišljeni za na mizo, a Dijana je imela pod volanom, polico, katera je bila po celi širini avta in tja se je dalo naložito kaj vse ne, med drugim tudi dva okrogla zvočnika in kasetar, med vso ostalo šaro, ne navlako, no tudi malo, a to se je zdelo kakemu neznanemu, sam sem pa vedel za vse in da je nujno, ali pa vsaj precej uporabno, vsaj večinoma.

No Woman, No Cry - Bob Marley and the Wailers

Sweet Home Alabama - Lynyrd Skynyrd

Autobahn Kraftwerk

Waterloo ABBA

Can't Get Enough of Your Love, Babe Barry White

The Joker Steve Miller Band

in mnogi drugi.

Se je izkazalo da je Nemeč, a sva se vse eno precej menila v polomljeni angleščini, namreč bil je podoben strokovnjak za jezik, veliko mahanja in spraševanja.

You know?

Do you understand?

pa take.

Sploh ni vedel kam je prišel. Ne vem kaj si predstavljajo toti fakjeni zahodnjaki, da imamo komunisti rogove, sedaj je pa celi veseli, da ne in da je po svoje precej podobno, kar se pa morja tiče, sva ravno pasirala po obali med Kopro in Izolo, pa bistveno lepše in da ne ve kje bo prenočil, ali vem za kakšen dober plac? Evo že ta je v redu, če nimaš posebnih pričakovanj, pa je bila Žusterna čisto prehitro, saj se je šele usedel v avto. Tako da sem mu potem pravil o Izoli, Simonovem zalivu, Strunjanu, Pacugu, Portorožu, Piranu, o Seči nisem imel pojma, v resnici sem prvič pomislil nanjo, zaradi Hanzita, saj ne vem če je bil, se ne spomnim imena, pa tudi prav posebej se nisem zanimal zanj.

Čeprav.

Vedno bolj mi je postajal sumljiv. Sicer zanimiv sogovornik, vsaj s stališča, kar koli poveš, je navdušen. Potem iz tistega sicer nič ni.

V smislu.

A veš kok dobr je u Piranu, majo to pa to, pa unga kokr hočeš, pa vse je super, pa tak.

U, a res, kok je pa to dobro.

Ka pa tle naprej?

Tako da sem čez čas že kar malo molčal, ko sva zapeljala v klanec nad Dragonjo. Pol gor sem bil prepričan da bo izstopil, kajti napovedal sem da grem v Kanegro in da je en brez vezen kamp, da pa je v Poreču najbolj možno fajn.

Pa je rekel da gre on tudi in sva zapeljala po klancu dol od ceste proti Savudriji.

Sem mu pokazal dober plac za šotor in ga raztovoril, potem pa odpeljal na drug konec kampa, v upanju da mi ne bo sledil, saj ni vedel da kanim ostati, pa makar se je že nočka kazala. Sicer še daleč, a je tu nekje v zraku.

Tako da sem se kar oddahnil ko ga ni bilo, sicer vsake toliko le pogledal, če ne prihaja, ali celo da stoji za kakšnem šotoru in čaka primeren trenutek.

Ja, ka pa veš, kaj se takim mota po glavi.

Trenutek pač.

Pa ga ni bilo.

Sam se pa tudi nisem zelo trudil s šotorom, samo za silo, če bo nevihta pa v avto skočim, to je sedaj povsem druga zgodba.

Včasih, ko smo šotore postavljali, je bilo potrebno še jarek okoli skopati, kateri potem ob nevihti ni ne vem kako pomagal. No, verjetno brez, bi bila še bistveno večja katastrofa.

A tudi tisti šotori so bili bolj za ilustracijo.

Se spomnim, mi je kapljalo točno na čelo. Pa ne da je bila luknja. Kar tako, na gibu je puščal. Glede na to da nisem bil sam v šotoru, pa še ni bilo mogoče strateških premikov, tako da sem pač čakal da bo nehalo. Pa je bilo še najtežje čakanje na naslednjo kapljo. Ne niso bile pogoste. Čakaš in čakaš in ko ti ravno

zmanjka koncentracije in eto jo. Zelo podobno kot s komarji, a to menda tudi že veš.

Ok, nima veze.

Tam ob mraku sem šel na sprehod ob obali. Ko se prikrađe tista mistična modra, modrikasto je vse. Samo kjer je sonce zašlo je še malo topline, sicer pa vse v meglicah. To se ti samo zdi, ker v resnici je brez meglic, ne vem če ni kaj z romantiko.

Butl.

Vosu.

Kaj se boš še zmisllil?

V Kanegri po mojem nikoli ni bilo pomola. Ne vem če se niso kamp zmisllili pred kratkim, prej pa domorodci niso nikoli do vode prišli. Pa si ne znam razložiti kako to.

Gor, se mi zdi, je celo nekaj njiv, pa nisem siguren, tako da verjetno ime pomeni nakaj na luknjo, ali praznino, glede na zgodovinske poselitve.

Ej, pojma nimam, samo natolcujem.

Verjetno so vsi gostje kampa bili takrat pri večerji, ob šotoru, prikolicci ali pa kje v kakšni gostilni, tako da je bila plaža skoraj prazna.

Skoraj?

Ne, ni bil moj Hanzi.

Ena je tam sedela in v dalj zrla.

Pozdravila ko sem počasi korakal mimo, dober večer, slovensko, obrnila glavo, ko sem po par korakih nazaj pogledal in zelo presenečeno izvalila:

"Andrej!

O Nina, kaj pa ti tukaj?

Gor imamo prikolicco. Prisedi, tukaj je tako dolgčas, že cel teden sončne zahode gledam, pa še en jih bom. Ne, rečem, prvi trije so bili super lepi, potem se pa začne ponavljati. Ne zahod, a dnevi so pa težki, ko ni drugega kot na vročino na plažo in v senco pri prikolicci. Še dobro da je potrebno zjutraj v trgovino, sicer se ne bi v 14 dneh nič zgodilo. Gostje so povečini penzionerji. No, to ne vem, a mladine ni. Nekaj otrok, to je pa to. Kako si pa ti, kaj te je prineslo v tako zakotje? Je morala biti višja sila. Ti pa je ne pašeš sem."

Nina.

Suha glista, ne vem če je imela 40 kil odkar jo poznam. Sošolka iz osnovne šole. Sicer si nikoli nisva bila zoprna, kaj veliko več pa tudi ne. Sploh nisem vedel ali me je takrat videla.

Ma, ja, seveda me je, a saj veš kaj hočem povedati. Punce so itak naprej. Če bi mene kdaj kdo kaj vprašal, ne štejem matematike in zemljepisa, bi morale punce kakšno leto prej v šolo, tako da bi bili lahko mulci vsaj približno na nivoju, če že ne enakopravni. Tako se pa puncam dogaja, kaj že vse ne, muloti pa še vedno avtočke drgnemo, potem se pa čudimo, da ga ni primera, da bo kateri s sošolko hodil.

Ok. nima veze.

Nina je sila lepo risala, sam pa zelo rad, tako da sva vse eno izmenjala nekaj mnenj. No, mnenj. Takrat to še niso, a je vsaj komunikacija, ker z ostalimi bedami, se nimaš a ma baš nič za meniti.

Bila je, iz ugledne slikarske familije, za kar pa v tistih časih še nisem bil dovzeten. Nima veze z slikarstvom. Ima pa z ugledom. Sploh se nisem bavil s takimi. No saj se še dan današnji ne. Samo ali je fajn ali ne.

In danes izgleda Nina kot kakšna rožica. Sicer še vedno za pol prelahka, sama kost in koža, no literatično podano. Saj je imela vse kot se takim gre pri teh letih, a meni so vse eno bolj pogodu, malček bolj polne postave. Čeprav danes, pa ne vem, če ne bi omilil stališča. Matr je dobra, sem si mislil, zraven pa neprizadeto zrl na obzorje, tam nekam v Italijo, kjer so tudi topli odtenki že pojenjali in zagrnila naju je noč. Še kar svetla, a preden je vzšel mesec, tako da več od morskih svetlikanj, saj veš, morje ima neke svetleče finte, sicer ne vem, če le ni kaj z romantiko in nič s fiziko in biologijo, vsaj v morju, če je pa v glavi in telesu, je pa tudi že katera druga štorija.

Tako da sem na vprašanje kako dolgo ostanem, nadaljeval da zjutraj produžim v Savudrijo.

Škoda da ni nastavila, da ostanem, ne vem če ne bi bil za, glede na veselo snidenje in začetni navdušeni monolog. Sploh nisem vedel da Nina toliko govori. Kar jo je bilo meni dano poznati je povedala samo najnujnejše pa še tisto v koncentratu, nič olepšav in večpomenk, kamoli uvoda, napletanja konteksta, vrhunca in nauka. Samo vrhunec, pa še tisti tko pa konc, sploh ni debate na to temo.

V resnici so mi taki všeč, samo lahko pa ni.
Ker zanimiv je pa lahek?
Še nikoli nobeden.

03 Savudrija

Desni žmigouc (smerokaz) se je že utrudil, tako dolgo je delal, tam gor na križišču, kjer se cesta iz kampa Kanegra pricepi, pridruži regionalci, proti Savudriji. Od ne vem kje se je vzela kolona. Ta je sicer kaj običajna, ne sicer proti Savudriji, naprej proti Umagu, še bolj pa Poreču pa pod obvezno. A ne tako zgodaj. To se zgodi ko se Ljubljanci pripeljejo, a to naj bi se godilo čez kakšni dve do tri ure, ker so nekateri krenili ob 5h na pot, da bi se ognili kolonam in predvsem vročini. A to je le teorija. Tistih zgodnjih je zares precej, tako da se ne glede na vsa natolcevanja potem vse eno v koloni vozijo. Mogoče ne tako intenzivno kot potem opoldne, pa vse eno, fraj pa tudi ni. Ja, ampak sedaj je par minut čez 8 zjutraj, in vsa gornja opisovanja pač ne pašejo v materijo. Sedaj se še zadnje jogurte razvaža, kruh je bil ob 7h že v trgovini, kaj pa vem kdaj ga pripeljejo.

Sem se podvizal, z mislilo, da se mi ne bi namalal Hanzi pred avto. Ne vem. Mogoče je še spal, mogoče mu je bil pa kamp všeč. Mogoče je pa le samo kaj cenejšega iskal. No, Fiesa ni draga, a je tudi pod nivojem, ne glede na vse heroične spomine, kar pa že veš.

Nima veze.

Me en v kolono spusti, so vse eno vmes tudi kakšni fajni, ne glede na ves un narod, ki takole zjutraj prav hudo gleda. Pa saj sem se samo poizkušal v Savudrijo odpeljati. Zares nikomur ne želim nič hudega, ali celo zlega. Gledajo pa ravno tako kot da bi.

Se premikamo po polžje. No, premikamo, v resnici premik za avto ali dva, potem pa zopet stoj. Vroče še ni, vsaj ne svinjsko, to je popoldne, še raje pozno popoldne, ko se še dihati ne da in jo lokalci mahnejo na siesto, v resnici ne vem, če ima v teh krajih posebno besedo, na primer zadivani, ta mi je bil precej ljuba, a to je menda bolj proti jugu in v notranjost.

In tko kakšne pol ure, ko pridem do kamiona sredi ceste, v resnici se je delal da je ob parkiral, al kaj ko je tavelik, sicer ne šleper, tisti bi menda celo cesto zaprl, a prav konkreten [Doic](#). So razkladali cegle, verjetno za novogradnjo kje skrito, videlo se ni nič, mogoče za kamionom kaj, a se nisem s tistim ukvarjal, ker bilo je potrebno smukniti mimo, nasproti čakajočih, sicer za spoznanje krajša kolona, kakor sem potem videl, ko sem veselo pasiral mimo. Ne, nihče ni urejal prometa. Semaforji so bili pa takrat še v mestih redki.

Se spomnim, ko je mama delala izpit (vozniški), je vsakega ki se ni obnašal po pričakovanjih, maminih pač, kerih pa, nazjala z: "Celjan!"

Menda v Celju še dolgo po tem, ko je bila Ljubljana semaforizirana, ni bilo o tem ne duha ne sluha. Za detajle bo potrebno kakšno dodatno branje, tule podajam, kar mi je bilo povedano.

Tako da je potem vsaj v naši familiji ostala to psovka, tudi še po tem ko so v Celju imeli že več kot dosti semaforjev in se je na primer kakšen vrinil, pa makar imel KP na tablici, je vse eno stalo:

"Celjan!"

Savudrija mi je od vekomaj bila ljubica. V resnici niti ni nek zelo konkreten razlog, bolj seštevek njih.

Ja razlogov, koga pa?

Une gauge na pomolih, za obešanje čolnov, u, to sem sila rad opazoval, skozi leta se sploh nisem naveličal, enkrat fajn, vedno tako. Pol svetilnik, mi sicer ni nikoli uspelo gor priti, sem si pa vedno zamišljal, kako bi bilo, če bi bilo in u kaj vse ne, od piratov do ..., ma punc, a nč ne štekaš?

Pol kamp z visokimi borovci tik do obale. To se mi je tudi drugje sila dopadlo, razen da je tu bila najbolj zahodna točka in kot taka izpostavljena vremenskim vplivom in par njih je imelo prav dramatične posledice v duši. Strah, ampak ne dokončni, če bi tak že obstajal. Strah da bo, da je, da je bilo. Če si v šotoru in vedno sem bil, je pa toliko bolj razburljivo. Imaš občutek, da bo polotok odtrgalo ne samo šotora borovcev in še svetilnik na pisker.

Kar pa ni bil nikoli razlog da je ne bi maral. Ja, Savudrije koga pa?

Ravno obratno, strahospoštovanje nad vsemogočno naravo. Če me ne bi bilo tako strah, bi sigurno užival do onemoglosti, pa sem raje uno prej. Strah do onemoglosti.

Smo enkrat stali in se obešali po šotorih, da jih ne bi odneslo. Mokro je bilo pa itak vse, skoz in skoz. Na srečo je bilo stanje samo ene pol ure, potem je pa samo še deževalo in pihalo, kar je pa po takem doživetju že ene vrste dolgčas.

Se je pa o tem in takih dogodkih govorilo potem še cel dopust in še malo doma.

"A veš da nas je skoraj v morje vrglo?"

A dej ne nakladi, ti čisto nič ne fali!

Ja, zdej. Ko bi me pa takrat videl, celega bledega."

V tistih časih v Savudriji ni bilo veliko izbire. Sindikalni domovi, se mi zdi še zdravilišče za otroke in kamp Pineta. To pravim zato, ker danes še celo kamp ni več Pineta, skratka vse je drgač.

Kar pa sploh ni pomebno, razen v smislu, si malo pomešal. Ej, gotovo kaj, če ne veliko, a kakor nastavljeno tole ni potopis po faktih, ampak ta isti, potopis vendar, po občutkih.

In ti so bilo precej vzneseni.

Kajti.

Kajti v tem kampu naj bi preživljala počitnice [Karmen](#).

Zdej, to je tko.

Ja in?

V resnici nič takega. Pač je le lušno kam priti in je tam kdo poznan, je takoj lažje. Saj veš tisto, ko rabiš nekaj časa, dni da se udomačiš, da ti lušno rata.

Tako lahko to fazo skrajšaš na par ur, ali celo minut, to je od situacije in še bolj od karakterja odvisno.

Sem jo takoj našel. No, skor. Prvo sem postavil šotor, šel v trgovino po mleko in kruh, ja marmelado tudi, sedaj sem bogataš in

si lahko take privoščim. Sem časopise raznašal in se je nabralo. Malo sta starša dala, še več pa babi in je sedaj precej drugačen občutek od prejšnjih let, ko sem moral cele strategije sklepati da sem do lučke prišel. Sedaj sicer ne jem sladoleda, vsaj ne stalno, samo ob velikih praznikih, ali pa če že praznika ni, pa je kaj pomembnega. Na primer, ko sem jo znotraj prebarval, je bil že en tak. Pol zunaj pa podobno.

Ja Dijano, koga pa?

A miš da Karmen?

Karmen me sploh ni bila vesela. Me sicer ni takoj poslala u tri krasne, dolgo pa tudi ni trajalo.

O Karmen veš vse. Skor, vse ni za povedat, kaj pa tudi pomembno ni. Na primer tale obisk. Seveda če bi bila druga intonacija bi tudi ta bil, pa ni bila in je kar je.

Me je sicer povabila da jo obiščem, a si oba nisva niti pod slučajno predstavljala, da naj bi iz tega sploh kaj bilo, tako da je bilo bolj vljudnostno, ko klepetáš in se meniš kr neki.

"A boš spet v Ankaranu, kot vedno?"

Ne, no tudi, ampak grem za 14 v Savudrijo, me je teta povabila imajo precej veliko prikolico in naj bi ji delala družbo, ker je sama. S sestro, mojo mamo, se ne prenašata, mož ji je pa že pred letom umrl, tako da ji bom kot rešilna bilka.

Pridi kaj na okoli, prostora je dovolj.

Mogoče pa res pridem. Samo če ne bo Švrka tam, saj veš da me ne prenaša.

Verjetno ga ti ne."

Pol sva pa sedela tam na kamnih na obali, tam sa pogledom na gauge, poslušala pluskanje morja in bila tiho. Karmen je ravno danes izvedela, da se starša kregata na način da si stvari mečeta v glavo in ne ve, če naj gre na avtobus in domov, a tudi ve da kaj veliko ne more storiti, razen da postane strelovod in bosta potem oba metala vanjo. Tako da je precej brezizhodna situacija. Tudi poslušati ni hotela mojih interpretacij, katere so ji do sedaj večinoma prišle blizu, občasno pa celo pomagale, tako da, ja tih sem bil in prav pomno opazoval gauge in čolne na njih.

Lani sem tu tauhal, se potapljal, z enim profitom. Zdej profi. V primerjavi z mano profi, sicer pa samo šporni ribič potapljač. Igor je družinskih prijateljev sin, za eno šolo večji, če sem sam na srednji je on na faksu in to matematičnem. Mi je potem čez čas dal Vegove tablice za brat, ko sem ga prosil za kakšno dobro knjigo prebrat.

Sicer se je potapljal z akvalungami, bombe z stisnjenim zrakom, v resnici je mešanica, kaj vse ne, cela znanost, a se mi je zdela čisto preveč komplicirana, tako da sem mu pač vse dal prav. A to je bil take vrste osebek. Zakaj enostavno če je lahko komplicirano in je kompciral po dolgem in počez. Zares sem imel občutek da uživa, če je lahko kaj komplicirano.

Ok, nima veze.

Tu pod gaugami, niti ne tako daleč, rečmo ene 30 do 50 metrov od obale, na globini ene 5m, sem prvič in zadnjič, podčrtal avtor, videl moreno. On jo je ustrelil, prej pa sva jo opazovala. Namreč ti stvari, kot bi se jegulja fejst, ampak res fejst zredila, živijo v razpokah in samo v napadu, ko skoči po ribo, katera mimo

priplava ven plane. Te zadeve znajo imeti čez meter. Ulovljena je imela več kot po metra, pa je že tisto izgledalo sila strašno. Tako da se je moje drugo srečanje z ribami tudi takoj končalo. Prvič so mi stari kupili ribiško palico. S tistim sem potem po atriju lovil superge, to je tudi več ali manj vse kar sem ulovil. Razen.

Potem pa tam dol v Boriku, pri Zadru sedem na obali, mečem trnek v pričakovanju lovske sreče, ure minevajo, tako da sem ravno hotel zaključiti, v smislu, tole ni zame, saj je brez veze in take in se zahakla ribica uboga. Jo precej hitro potegnem v zrak, reva ni bila večja od dlani, v agoniji se je premetava in vsa srebrnina na bokih je odsevala globoko v mojih očeh. Zares je imela prestrašen izraz in kaj hujšega, trnek ji je pod brado ven gledal.

Sploh nisem vedel kako se lotiti. Z zadnjimi atomi poguma, ali brutalnosti, pa se ni v meni prebudil lovec, po moje so bili moji predniki pobiralci, ne lovci, ker snemanje uboge ribice s trnka je bila moja zadnja dejavnost okoli ribiške palice.

Prigoda je odšla v pozabo, do trenutka, ko sem ugledal moreno prebodeno z harpuno.

Od zdaj naprej bom vegetarjanec, ali pa samo ribje palčke in seveda pašteta Delamaris je super fajn.

04 Zambratija

"A jo boš z mlekom?
Seveda. Še raje mleko s kavo.
Dej, ne pretiravi.
Lej tak sm."

Nič kaj več nisva govorila. Sedela sva pred njeno prikolico in zrla med hladom borovcev mimo obale na obzorje. Ob 11h še ni bilo vroče, pa vendar je bilo nekaj v zraku. Ali je z vremenom, ali pa čem drugem pa ni bilo jasno.

"Kaj boš danes počel?
Do Zambratije se zapeljem, tam naj bi v koloniji, delala Irena.
A una koza, tvoja soseda?
Ja, tista. Kaj se pa ti tako opredeljuješ, sploh nisem vedel da si jo registrirala in celo izdelala mnenje.
Saj je ne poznam, a kakor sem jo na šoli videla, se je vedno prav afnala.
To imaš kar prav, verjetno je tako iskala potrditev v okolici.
Sicer jih je bila pa cela gruča zafnanih.
Sploh pa nima veze, a vidim da tu nisem dobrodošel in grem pač naprej, mogoče komu ne bom tako zoprn.
Kreten."

Potem sva bila pa spet tiho. Ravno ko sem hotel vstati nadaljuje:
"Oprosti, a kakor sem ti včeraj razložila imam zelo komplicirano situacijo in me razjeda zjutraj in zvečer, vmes pa itak.
Tu mi ne moreš nič pomagati, tole moram sama prežuliti. Te pa obiščem in ti poročam razvoj dogodkov, če boš še kdaj doma, sedaj ko si frajer, pa magari z Dijano."

Ob slovesu me je poljubila. Sicer tisti formalni lubček, a sem si z grobo silo vzel tudi objem, kar se je potem kar pustila, tako da sva stala tam mogoče več minut, objeta, glavo mi je položila na ramo tik ob vrat in hlipala ter se tresla.

Tako naju je našla teta. Ni nič komentirala. Menda ji je bilo vse jasno. Tako da je ob slovesu samo pomahala.

Od Savudrije do Zambratije ne vem če je 5 km. Seveda če veš kje se pride in kaj iščeš. Tako sem pa kar štrikal, delal zanke, se mi je zdelo da sem že 3x tu, a je po svoje tudi precej podobno. Pač premale ceste, verjetno so bili kolovozi med njivami včasih, potem so njive pozidali, kolovozi so pa tudi s časom dobili večinoma asfalt in tisto naj bi potem predstavljalo center. Tega sicer sploh ni, par gruč hiš, vmes pa še vedno njive in vinogradi. Tako da ni bilo drugega, menda sem bil že blizu Katora.
Nič, ustavil sem in vprašal:
"Dobar dan, izvinite nisam iz ovog kraja, gde je najpogodnjije mesto za samoubistvo?"
Hec, ta je od Buldožerja.

"U, morš nazaj, kle si čist zabluzu, pejd proti Savudriji, ko se ti bo zdelo da si tam, pa spet upraš. Tam nekje je."

En Lublančan (Ljubljčan), je vedel kje imajo počitniško kolonijo Moščani, a ne zna povedati v detajle, zato ponovno vprašanje.

"Iiii, lejga. Kaj pa ti tuki?"

In se mi je vrgla okoli vratu, zreven pa gledala ali je dovolj opazovalcev.

Z Ireno nisva nikoli bila precej blizu. Ja, sošolka iz paralelke, soseda iz naselja, stalno tu nekje, pa vendar nikoli preblizu, sva si v osnovi precej vsak sebi. Pa ne da ji je kaj falilo. U, sem zijal, menda precej dolgo, preden sem se je navadil. Menda največ v nederje. Takrat še nisem vedel da se ne spodobi. Njej pa tudi ni bilo tako odveč da bi mi eno primazala. Ja, malo zakrivanja, vleč majico gor, na preveč izivalnem dekolteju, a po moje samo forme radi. Ne vem, če ne bi glede na njen karakter, če bi bila situacija, če je ne bi ravno v kontro vlekla.

Ne, ne če bi bila sama. A če bi bil še kdo, še raje več njih, opazovali, pa ne vem če ne.

"Saj si me povabila!

Ihihihi, a res?"

Ja, saj si rekla, naj kaj okoli pridemo, ko si pravila, da boš v Zambratiji pomagala v koloniji.

Je sicer pravila celi gruči, pa sem samo sam tako dobesedno vzel in se primajal.

Saj menda se ne bi, če me ne bi Karmen tako na kratko odpravila. Verjetno bi jo preskočil in se zapodil v Umag.

Tako pa.

Pa da vidimo.

In smo.

Me je predstavila, menda vesoljnemu učiteljskemu in vzgojiteljskemu zboru, samo z otroci mi je prizanesla.

"Imamo ravno kosilo, a boš kaj prigriznil?"

Sedela sva tam v menzi, se pomenkovala, ne nič kaj konkretnega, ali celo težkega. Pravo nasprotje Karmino. Premlela sva sošolce, kje je kdo, koga je srečal in kaj je rekel o ...

U, taga neskončno.

Pa ne da je bila zlobna opravljivka. No, tudi, a ta del je bil sila specializiran. Pač z nekaterimi se ni pobirala, a po moje je to tisti del, kateri ji je zelo podoben ali celo del gruče in potem pride do rivalstva. Potem je hitro kakšen kreten, pa še rajši koza, če uporabim ta mile izraze.

Tako da ji nisem ogrožal miljeja (milieu) in bil zatorej nepristranski opazovalec. Nekajkrat celo sudija, čeprav se nisem hotel opredeljevati. Ja, če je nastavila s koza, potem seveda nisem zanikal, pritrnil tudi ne, a se mi je zdelo da je kar zadovoljna z odgovori.

Po kosilu, sem ji pomagal pospraviti jedilnico, da sva lahko prej odšla za drugimi na plažo.

Tam je bilo super lušno, pa magari sva večinoma pobirala rekvizite za otroci, kateri so končali eno dejavnost in se napotili na drugo, kdo ima pa čas pospravljati, ti zatre ves ustvarjalni zagon, tako da. Sploh mi ni bilo težko, saj sem lahko Ireno celo duhal, če je bilo potrebno prevzeti celo naročje

kegljev. Ja tudi dotikala sva se, a ni bilo nič na tisti strani. Čisti funkcionalizem. Sem si mislil, upal pa na tudi kaj drugega. Kaj pa veš kako se obrne.

Popoldne smo imeli uro ali dve prosto, pred večernim programom. Odšla sva do rta kjer so ostanki menda antične vile. Zdej ali je vila ali samo hlev mi ni bilo jasno. Tudi čisto preveč členjeno, prostorov preveč za vilo, a je bilo sila zanimivo. Že lokacija je super fajn. Ne glede, ali je antična vila, ali pa srednjeveški kozolec, no to menda ne, kaj več sigurno, si pa takoj prikradem v domišljijo, kako je bilo na obali še vse prazno, večinoma zaraščeno in je bila precej dobra obramba, za posamezne napadalce. Če bi se Huni pripodili, bi menda obramba trajala samo trenutek ali dva, to samo zato, ker bi Huni ne štekali, takoj, kaj bi zagledali, pol bi pa Atila, al ker je že bil, rekel enmu na levi, če je na desni jahal njegova zamenjava, Francl (ampak v retromadžarščini (mogoče Ferencbald)) pejd, uzem ene tri, pa razsujte tistle kuzuc.

Tudi za Vikinge se po mojem ne bi kaj več upirali. A ti bi prišli z morja in bi se v naprej videlo, kdo komu kaj, po mamini strani pa tak, a obramba bi pa tudi tu trajala lih sam par minut. Verjetno bi samo Hogar reku bu in bi že vsi v morje poskakali.

Ja, če bi pa medo prišel, pa pojma nimam, ali je kdaj kakšen po Istri hodil, menda največja zver bi lahko bil ris, osu pa sigurno.

Ok, nima veze.

Ko sva prešnofala polotok, jo je kar veselilo, vse moje razlaganje gornje, sva se usedla, menda na skrajni konec, glede lokacije nisem prepričan, sem pa, da sva imela noge v vodi in valčki so nama božali meča.

In pravi:

"Sem v Francelna, tistega šefa kolonije z brado, a me ne šmirgla 5% in sem prej malo glumila, da sem tako vesela ko te vidim. Upam da nisi hud. Saj je fino da si prišel, a si niti pod razno nisem predstavljala, da bi med nama kdaj bila najmanjša iskrica. Vidim da sem ti všeč, se kar opazi, pred otroci bodi malo bolj obziren, lahko še med tovarišicami nastane halo, kako da se obnašam, ker se ti okoli vratu obešam. Jih je par sila tečnih ker mi je Francelj všeč. Takle star desc, je menda rezerviran za starejše tovarišice. No, to bomo še videli, ali jim ga speljem."

Taki stari mački se delajo da so neobčutljivi za ženske čare. Kot funkcionar, seveda mora glumiti, točno to. Sicer ga še nisem prečitala, a se mi zdi da me ne odklanja iz česar se bo menda še kaj razvilo. To da ga imam na seznamu mu je sigurno jasno, verjetno se le boji v odprt spopad, tako da bo potrebno kar kaj manevriranja, predvsem se naj bi pa vrhunec zgodil naslednji teden, na zaključni zabavi. Ti povem da ga bom osvojila. Še vsakega sem. No, večino, v resnici tisti, kateri mi je bil prvi všeč, ni niti trznil, tako da sem potem z drugimi kompenzirala, da bi ga razjezila. Saj je bilo žalostno po eni strani, prva ljubezen je vedno najbolj intenzivna, a tam med maščevanjem mi je postalo jasno, da sploh ni napačno, takole, se eni trije slinijo okoli, pa jim pustiš samo drobtinice. Ples, ali celo večerjo. Vmes se pa tudi najde kakšen uporaben za občasno muckanje.

"Kje boš pa spal?"

Pri meni ne moreš, ni prostora, pa tudi midva nisva za skupaj, še najbolj pa zaradi Francelna, da mi ne pokvariš koncepta.

"Verjetno kar v avtu na obali, se mi ne ljubi iskati placa za šotor."

Po večerni zabavi, ko eni nekaj duhovičijo, nekaj se jim smeji, večina pa klepeta, sem se poslovil. Prav počasi sem stopal po obali, ta je takole v nočki večinoma prazna. Ja se najde kje kdo, a tudi zelo hitro izgine, še preden mimo prideš. Valčki so proizvajali tisti, nočni pomirjujoč zvok, kateri večini zelo paše, nekaterim pa še budi, kaj vse, ne a o tem kdaj drugič.

05 Umag

Umak je hecka. V resnici, vsaj z današnjimi očmi, se mi čudno zdi, zakaj mi je bil takrat tako fajn. Kajti iz arhitekturnega stališča je ena žalost. Če je že kdaj kaj bilo fajnega, ga je socializem dokončal in dan današnji kaj veliko ni videti. Vendar v tistih časih še niti pod razno nisem gledal arhitekture.

Ma, je seveda sem jo, so bile situacije ko smo pogledali kaj vse ne. Večinoma gradove in samostane, včasih pa še kakšno cerkev, a v tistih časih se sistem ni kitil s cerkvami. Saj tudi z gradovi in samostani ne, a je marsikje bila povezana zgodba, kateri narodni heroj, ali pa vsaj proletarska četa, če pa še to ne, pa vsaj diverzant ali kurir se je skrival, ali nastavil bombo, ali bil ustreljen ali, u zgodb na ostajanje.

Zdej, zakaj sem to gledal?

Npr smo bili na šolski ekskurziji in je bilo pod mus. Kar vsaj v srednji ni bil nikoli več problem, za take svobodomiselne buntovnike. Še v osnovni proti koncu, to sploh ne bi bila ovira. Ja pod mus kaj pa?

A na vsaki in to čisto vsaki, ampak zares vsaki ekskurziji, ne glede na pretekle dogodke, se je pisala zgodovina in to novejša in sem se delal, da me sila zanima materija, samo da sem lahko zraven stal.

Ja une piflarce, s skodranimi lasmi, hudomušnim pogledom pod očali, jamicami v licih in pegicami pod očmi.

Potem je od konteksta odvisno.

Če me ni že prvič nekam poslala, potem je kaj hitro izpadlo, da je še zrihtana super fino fajn in je bilo samo še malo potrebno, da ni kraljična postala.

No, to zadnje je bilo sila redko a ne nenavadno.

Tako da so bili gradovi, ne gleda na zmaje in viteze še posebej zanimivi.

V Umagu sicer ni gradu, vsaj sam ga nisem zacahnal, cerkev sicer je, a se ne spomnim da bi bil kdaj notri. Me pa na kraj veže kar nekaj kraljičinih spominov in par kandidatk za. Če ne bi tisti butasti Francel imel boljšega poni kolesa bi se lahko razvilo, u kaj vse ne.

Tako pa sem potem bolj dokončal nastajajočo pravljico z zrenjem v zahajajoče sonce ob blagodejni glasbi večernih valčkov z mislimi u kje vse ne.

Tako da mi je potem še Bora šel fejst na jetra, ker se je samo zezal iz mojih sanjarjen in sploh stalno težil da pojdimo raj fuzbal nabijati in da so bede čist mim.

No saj so res, a ne vse in ne vedno, nekoč se mi pa tudi sreča nasmehne in bo katera od kraljičen le skužila kako sem fajni.

Tako da mi je bilo sila toplo pri srcu ko sem se pripeljal v Umag. Z nasmeškom na obrazu, sem parkiral pred centrom, pred šolo, takrat še parkingi niso bili zagrajeni z rampami, menda edina rampa je bila na prehodu preko železnice ali pa pred kasarno. Šola je že center, sicer ne ta lušten, a tudi historično jedro na polotoku ni ne vem kakšen biser, kar sem pa že malo navrgel, pa

vendar je stanje na obali na rtu bilo bolj zaželjeno, kot na obali novega dela. Takole na splošno seveda, kako pa. Seveda je 100 situacij, kje je na novem delu tudi fajna, a ne bi sedaj o vseh 100.

Ok, nima veze.

Ima pa, da me je vedno veselilo hoditi po obali pristanišč, nima veze z velikostjo, a vsa plovila, so mi več kot zanimiva. Ja kakšni delovni plavajoči stroji so posebej privlačni, a tudi sami ribiški čolni, vsi glihni, ker je tudi moda med ribiči enotna, ali pa je kakšna direktiva, da se najde v kakšnem mandraču čolne kateri so si sila podobni. Saj ima vsak nekaj svojega, a če gledaš na splošno pa ravno.

A tega je malo.

Večinoma so pristanišča mešanih plovil in stilov, da barv ne omenjam. Mene so privlačile še krivine. Pri različnih plovilih različne, če se jih pa zapomniš, pa lahko primerjaš po krajih in ne nazadnje po Dalmaciji. Od do. Po svoje sila podobno, voda pač pljuska povsod enako, pa spet razlike, nekje celo očitne, sam bi dodal da je po mojem odvisno od tradicije. Čim dlje seže v zgodovino, toliko bolj definirane oblike. Verjetno ima tudi kaj z količino rib, ali pa še z predelovalno industrijo, a za take bo potrebno pogledati v katere druge bukve, tu stoji samo, da me je že to navduševalo, da so krivine na premcih različne, čeprav nisem nikoli imel sogovornika na to temo. Čisto nihče ne bi štekal o čem nakladam.

Stali so tam skoraj na koncu rta, kjer je danes muzej in se nadaljuje na polkrožni valobran, pomol, gruča enih 10, lahko tudi manj, a se jih je že na daleč slišalo, pač eni veseli, ravno v zanosu debate, sicer na temo zezancije, pa vendar in to v slovenščini. Ko sem se približal pa tudi spoznal pol njih, mulcov iz Trnovega in Viča, centrašev nisem poznal.

Takoj so me vzeli za svojega in debata bi lahko kulminirala v vrh večera, kajti bili so na moj valovni dolžini. Saj veš, z enimi se sploh ne štekaš. Z drugimi se sila trudiš in redko steče. S tretjimi in to so bili te, se pa na prvo besedo. No, stavek pa sigurno in bi lahko samo nadgrajeval, a sem med tistim zezanjem, sicer precej obstransko in potihno, soseda Tomaža pobaral ali je kakšna fajna beda tu.

Ne vem kako to, a po par trenutkih je večina utihnila in smo se vsi menili, glede na prej precej potihno, no, sigurno pa dosti manj glasno kot prej, ko so tekmovali kako do besede priti in so bili zatorej tudi decibeli bolj naviti.

In se je začelo. Vsak, vsaj večinoma je imel vsaj tri, pa raje več pod kontrolo, če pa to ne, pa vsaj zabeleženo, a kaj ko se je izkazalo, da ni voljnih.

Zdej.

Tule je potrebno v račun vzeti da se meni gruča, mogoče celo čreda in v le tej je povsem druga dinamika, da o logiki ne govorim, kot med individualno obravnavo.

To mi je bilo že nekaj časa jasno, da ni zaupati vsega dinamiki črede, je pa zanimivo, to pa ni debate. Informacij je več, da ne rečem da dobijo prav posebne začimbe.

Ja, deljeno z 16 vsaj, veliko celo z 36, pa vendar se je precej hitro omenilo [Tatjano](#). In to eno in isto. So bile tudi druge, a ta je izgleda bila nadzorovana z več zornih kotov.

Sem se sicer delal da mi je zanjo kot za lanski sneg, saj ne vem če se tako reče, ob takih prilikah, ko ti mistral kuštra lase, a se precej dobro sliši in naj tako tudi ostane.

A zakaj?

U, ta pa je. V resnici je en nežen spomin in če kaj si pa nisem želel, bi imela množično obravnavo ter sem zato napletal, bolj okoli ostalih, da se je čreda oddaljila od moje skrivne princeske.

Izvedel sem da je v Stela Marisu, na isti plaži še celo na kateri konec večinoma hodi, tako da sem imel kaj kmalu nekaj nujnega okoli avta, da sem ga nerodno parkiral in da grem poiskati kakšen boljši plac.

V resnici sem se pa takoj zategnil v isto imenski kamp. Šotora nisem postavljaj, sem pa precej brzinsko, ne tekel nisem, a se se sigurni nisem obiral, da sem bil kaj kmalu na tistem delu plaže kjer naj bi ležala ona.

Saj tudi je, samo da ni bila sama. Cel roj občudovalcev.

Je sicer imela še prijateljico in delali sta se da jima je kaj malo mar za občudovalce, a to punce znajo in ne vem če ni ravno kontra efekt, da so občudovalci še bolj zagreti, na že tako vročem soncu.

S Tatjano sva imela svojih 5 minut, to se samo tako reče, v resnici je bil cel večer, na valeti, če se tako reče poslovilni večerji, ko se osnovnošolci razidejo. Malo plesat, veliko smejat, sicer pa super fino fajn, če si sproščen, kar pa meni takrat sploh ni uspelo.

Bila je iz paralelke in kot taka ne stalno na tapeti. Tudi kategorija je bila čisto previsoko. Seveda sem jo opazil in opazoval, se sicer delal, da mi je malo mar zanjo, a to je v tistih časih poza, se ja ne spodobi, če bi se že kateri po takih kriterijih oziral, bolj je uno, da ne bi kdo videl, zato gluma, kaj sem pa takrat vedel kaj je puncam všeč.

A sedaj pa veš?

V bistvu ne, a ni vse v bistvu, v formi pa veliko, če ne že večinoma, pa sem se potem bolj z slednjim ukvarjal.

Seveda še danes mi ne teče samo, pa vendar se nabirajo izkušnje. Takrat v Umagu, tudi še nisem vedel vsega, samo to sem, da sem jo zamudil, če bi se že opogumil in bi kaj na to temo napletal.

Pa da že navržem haklc.

To je blo pa tko.

Se sicer ne spomnim, če ni bil celo žreb, vse kakor pa ni bilo nič na moji strani, da bi si rihtal sedež na večerji ob njej.

Se pa spomnim, da sva sedela skupaj in se celo precej pomenkovala. Ne samo midva tudi omizje, a ta del sem bil precej sproščen, saj sem vedel da nimam niti najmanjših šans in sem zatorej precej na hojladri zastavil. Pač hec na hec in glej ga zlomka, ni tako kot nekatere, no večina, ko poveš vic in pravi a-ha, zraven okoli

gleda in ti je jasno, da pojma nima o vicih, ali pa si ji tako odveč da vic veze nima in dokler se ne pobereš, je samo še več možnosti da se zameriš ne samo njej, še njenim prijateljicam, kar je pa še bolj sitno, ker iz tistega rata dolga brada, katero si pa potem punce naštrikajo.

A tisto je že eno druga štorija, mogoče kdaj povem, če se mi bo ljubilo.

Ok, nima veze.

Ima pa da se je takrat Tatjana mojim vicem in dovtipom smejala in mnogokrat še kaj dodala in sploh je bila za.

Za kaj?

Čak.

Potem pride šele zagata.

Plešemo se zviramo, hodimo do mize po pijačko a me tudi potegne nazaj na plesišče. Tega v resnici ni bilo, a se tako reče, ker smo bili pri Sokliču. Pač na sredi prostora malo odprto, in sem tam drenjamo na v tistih časih še nedifinirano muziko. Kar se je takrat vrtelo. Takrat še nisem bil definiran roker, me je pa že tja vleklo.

Ples v tistih časih ni bil več dotikanje, pač zviranje in poskakovanje posamično, čeprav kao v parih, a bi lahko odskakal kamor koli, pa ne bi bilo konec, kar sem potem z leti tudi počel, če sem že le kje plesal. Namreč, kakor sem odraščal mi je bil ples vse manj pomemben.

Ma nč ne štekaš.

V resnici mi je bil vse bolj, a to se je izkristaliziralo na stara leta. Moderni balet, izrazni ples pa take.

A do tu je bila celotna zgodovina iz socializma v kapitalizem.

V tistih časih, ko smo končevali osnovno šolo si pa šel plesat, da bi katero mačko zahakljal. To je bil sicer teoretični del, praktični pa bolj žalost. Vse ta boljše so imele fante in to starejše, tako da smo potem samo od daleč opazovali, no, naslonjeni na zvočnike s čikom v ustih in pirom v roki, ter stalnim vpitjem:

"Kajsreku?"

Takrat tistega večera je pa Tatjana, potem ko je popila kozarec vode, me zvlekla nazaj na plesišče in

So bili vmes tudi počasni komadi in, in, in, in se stiskava tam, se mi je že čudno zdelo, tako da sem malček okoli zijal, al pa me kdo ne zeza, ker resnično že ni moglo biti.

Bila je za glavo manjša, tako da sem moral pri stiskancu fino upognjen biti, da sva lahko imela glavi na ramenih in glej ga zlomka se je krivila kot gumica.

Nič mi ni bilo jasno.

Potem pri mizi me gledat in čez čas še roka na moji nogi.

Pri drugi rundi, al kera je že bila, se vse ponovi, samo da pri stiskancu me poizkuša poljubiti.

Ej, sem zatrokiral.

Dokler sanjaš, kaj vse ne bi, če bi le prilika nanesla, seveda tudi poljubljanje, pa ne samo to, ne bi sedaj v detajle, si jih pač vsak sam nariše.

A to je teorija. Praksa pa ...

Nisem ji dal da me poljubi.

Pri naslednjem odmoru, se je pa že enemu zraven smejala.

Vosu, butl, kreten.

Ja, un tudi, a ne dolgo, mi je še istega večera obšlo spoznanje, da sem povsem neprilagodljiv, da ne rečem, da ne obvladam situacije, če ni tako kot sem si predstavljal da bo.

Tatjane sicer nisem nikoli pozabil, tisti milo pogled, kakršnega je bila sposobna samo ona, da smeha ne omenjam, zares kot v revijah, če ne še bolje, saj je v živo, se pa nisva nikoli več srečala. Sicer sem vedel kje stanuje in to ne bi bil problem, a sem imel tako blokado, še veliko večjo kot pred tem, ko sem mislil, da je pač nedosegljiva.

In eto mene, na plaži Stela Maris v Umagu, kakšnih 50 m stran, 30 pa verjetno, 20 pa sigurno, sem se usedel na brisačo in opazoval popoldansko sonce, razgreta telesa in občasni pogled proti gruči okoli Tatjane.

Nč, kar bil sem.

Ne vem če nisem zakinkal, sigurno sem pa zaprl oči in se malo sebi smilil. Pa ne da sem bogi, bogi, no tudi malo, a bistveno bolj, da vsako situacijo zaserjem in da mi še dolgo ne bo steklo, če se takole butasto obnašam.

Ko se vrnem iz vode, kje sem se malo potapljal, takole ob obali je povsem brez veze, s stališča potapljanja samega, me je pa od vekomaj navduševalo plavanje pod vodo, ali celo samo sedenje na dnu. To sedenje je sila težko izvesti in ravno v tem je čar.

Seveda sem velikokrat pogledal na ono stran. Ja k gruči okoli Tatjane.

Nč. Grem jutri v Dajlo.

Prav počasi hodim proti bregu, to je tudi en od priljubljenih opravil. Hoditi po pesku, še rajši mivki, še potopljeni v vodi in ti med prsti smukajo zrnca peska in vode.

Poberem brisačo, si drgnem lase, takrat sem bil kar bitles, saj veš, takrat ko drgneš lase, se še zvoki izgubijo, zaradi tresenja glave se pa tudi perspektiva spremeni, skratka si v drugem stanju in pravi:

"A se me še zmeraj ne upaš pozdraviti?"

In gre.

Malo naprej jo je čakal fant in njegovi.

Ja, kaj?

Kr biu sm.

06 Dajla

Verjetno sem bil tečen, al kaj, kajti bilo mi je sila zoprno hoditi med vso tisto množico pregretih teles in iskati [Darjo](#).

Nekateri kraji mi ne potegnejo. Sicer ne vem zakaj, ker če primerjam kriterije, na primer meni je super fino fajn, če je borova šuma, še boljše borova šuma na polotoku, če ne celo na otoku. Potem je fino fajn, če je kaj zanimive arhitekture.

Kaj pa je to?

No, stara ribiška mesta mi sila lepo padejo. Seveda je super fajn, če je še kaj beneških detajlov, ali celo rimskih ostankov, a pri slednjih je potem še dodatek, a o tem drugje.

Naslednji tak je če je kera fajna tam. U, to skor pod obvezno, čeprav so tudi izjeme, a to je redko. Nekaj doda tudi družčina, a ta je vse manj pomembna. Občasno pa prav leže.

V Dajli je skor vse tako kot bi moralo biti, pa vendar sem imel prav nasprotno reakcijo.

Verjetno je zato, ker je velik zaliv in ni ne vem kako definiranega kraja.

Samostan bi lahko bil super fino fajn, če ne bi tam živel ostanki. To so tisti bogi hudiči, katerim življenje ni prizanašalo, verjetno je pa tudi kaj z karakterjem, a take se najde v vsakem mestu.

Ko smo se preselili v Ljubljano, so živel na Ljubljanskem gradu in Cukrarni. Seveda še kje, a bolj razpršeno in potem ne pride toliko do izraza.

Med takimi se iti počitnice nekako ne gre, zato tak grenak priokus ob pogledu na samostan. Si predstavljam, popi so se fino imeli, glede na to da so za vasjo vinogradi in s pogledom na morje in obzorje.

Darja je vedno pravila, kako je fajn v Dajli. Če smo se že občasno dobili tudi s puncami, kar je bilo redko, ker smo mulci po svoje obračali, punce pa po svoje, a občasno je le prišlo do bližnjih srečanj.

Ko takole za nazaj premišljujem, se mi zdi da je nekaj na tem, da so se taki ekscesi, ma, srečanje s puncami, godili ravno jeseni, no zadnje poletne dni, ko smo že iz morja, šola bo pa čez par dni in je zato še prostor za medsebojne odnose, ker se bodo potem zopet vzpostavile zaprte grupe, z sila izdelanim mnenjem o nasprotni grupi.

"Vosli!

Koze!"

In tako smo vsako jesen poslušali, kakor smo odraščali, različne zgodbe tudi iz Dajle. Darja jo je hvalila menda vse tja do srednje šole, ko so se tudi grupe razformirale in smo svobodni odkorakali vsak svoji usodi v nederje, al kam se že gre.

Darja je tudi vsakič povabila da pridemo na obisk, ali pa malo pojarmala, kako bi bilo fino, če bi se kdaj oglasili, pač glede na leta in koncepte.

In tko hodim med sparjenimi telesi. Obala je relativno ozka, vsaj na nekaterih mestih je popločeno, ene vrste pločnik, čeprav je bolj terasa, potem pa takoj zid in verjetno na drugi strani privat, naroda pa še kar, nekateri hudo gledajo, pa ne vem zakaj. Ali ker je tujec na njihovem ozemlju, ali je samo poza in ne glede na situacijo hudo gledajo.

U, tega je veliko, če s te strani zagrabiš celo ogromno, a s te strani sem se dal redko sprovcirati, so bile pa tudi take situacije.

Načelno mi je pa vse eno za vse tečke sveta, če se ravno ne napoti vame.

Potem je spet od konteksta in predvsem trenutka odvisno. Ja, se zgodi da se zahaklam, u, iz teh situacij so že drame nastale, večinoma se pa ne pustim, tudi če kdo tako nastavi, se naredim nič videl, nič slišal, nič rekel, tri opice v eni osebi in večinoma vžge.

"O živjo, kva pa ti tuki,"

se dvigne en prekajen čevapčič, katerega smo klicali Lovro. Sošolec iz osnovne šole. Tak mali s špegli, prečka polizana, menda iz cukra, smo takrat rekli, kar naj bi pomenilo, da so si nekateri, da bi imeli lepšo frizuro s pocukrano vodo lase česali, izrezana prispodoba piflarja.

Pa ni bil.

Nekje v četrtem ali mogoče petem, sva bila nerazdružljiva, kar pa pomeni da se piflarji s takimi pač ne družijo.

Bil je bistveno bolj priden in vodljiv od mene, a mu je tudi pasalo ob strani sedeti, stran od tovarišice, da je lahko na ušesa vlekel, kaj smo se menili marginalci.

Same resne, kako pk.

Takrat smo zbirali Životinsko carstvo in je bila stalna trgovina z najbolj zaželenimi.

Pa ni bilo samo to.

Še pokrovčki od jogurta, v tistih časih še stekleni z aluminiastimi, raznobarvnimi pokrovčki zaprti in tisti pokrovček si potem z nohtom zravnal, da je bil čim bolj gladek in s tistim se je dali super fočkati.

Ne vem če se je tako reklo, verjetno kaj drugega, a se ne spomnim, zatorej še opis tega.

Položiš svoj sploščen pokrovček na mizo, ali katero drugo, čim bolj ravno površino, na pesku ni šlo. Oponent položi svoj pokrovček, potem se ne spomnim kdo je prvi začel. Menda izivalec, ali pa je bil žreb.

Nato s plosko roko po tistem udariš da se pod roko ustvari podtlak zaradi katerega pozavga pokrovčka v zrak. Če se obrne na barvno stran je tvoj, sicer je od izivalca.

U, je bilo napeto.

Nekateri smo bili sila spretni v tem in smo obrali levake, kateri so potem še več jogurta pojedli, na veliko veselje mam, da njihovi otroci samo zdrave stvari jedo.

Takrat je bila fama, da je kozarec mleka, kozarec zdravja, derivati so bili pa itak najboljš možn fajn. Sam sem še danes mahnjen na navaden jogurt. Ne bom sedaj v detajle, čeprav se najde tudi tu cela plejada mnenj.

Ok, nima veze, ima pa, da sem hotel o Darji, a ja, še prej o Lovru.

Z Lovrom sva se razšla ker ni hotel umreti.

Ne, res.

Pa lih tako je bilo.

Verjetno je bil 4 razred, za petega se mi zdi, da bi že drugače reagiral.

Torej sva bila tedaj kot rit in srajca in sva se obiskovala in naloge skupaj delala, pa take.

Pokazal sem mu vse čare lumpanja on pa meni domačih nalog.

Živeli so v enosobnem stanovanju v četrtem nadstropju, z balkonom 1x1 m. Saj ne vem ali je bil tolikšen, a se je točno tak dojemal.

Vse bi bilo lepo in prav, če ne bi nekega lepega dne, sigurno ni deževalo, takrat ne bi prišel na obisk, Lovro manjkal pri pouku in sem zatorej po pouku tja letel, da lahko prepíše današnjo snov, to zadnje je bolj teorija, sem mu pa hotel razložiti, kakšen pokrovček sem priigrjal in kaj je ušpičil France pri matematiki, ter kaj je Maja rekla, v katero sva bila oba nekaj časa. Sam dolgo vrsto let, Lovro jo je pa na hitro odpikal, ko je videl da nima najmanjših šans, saj je res bil pol manjši od nje.

Sem sicer pričakoval da bo Lovro v postelji, to je kaj navadno če hočeš šolo špricati. Tudi sam sem tako nastavljal, sem jedel surov krompir, da bi mi bilo slabo, ali sem pa termometer v radiator tiščal, odvisno od predanosti poslu.

Tam je pa Lovro jokal, mama je pa itak hlipala prav na glas, ko sem pozvonil. Sem hotel kar oditi, pa me je zvelkla v sobo. Ej nič mi ni bilo jasno. Potem sta mi razložila, sicer cel potek bolezni in diagnoze ter vzroke, a edino kar sem razumel je bilo, da bo Lovro umrl.

Ej nič mi ni bilo jasno, a sem naslednji dan le v šoli na dolgo in široko razlagal, kako in kaj. Povedati nisem znal katera bolezen je, a so se same tvorile teorije in natolcevanja, tako da je ob koncu dneva imel že vse možne bolezni katere so do sedaj odkrili, pa še nekaj katerih šele bodo.

Seveda je bilo žalostno.

Prvi dan sem doma jokal, drugi dan so pa še drugi, ne vem če ne tudi Maja, a nisem siguren.

S časom smo se pomirili in razen občasnega pogleda na prazen stol, kateri te je spomnil, da nekaj hudo fali, ni bilo več velikih pretresov.

Po kakšnih 14 dneh se prikaže ves bled in shujšan in sedi zraven, kot da ni bilo nič in sem se celo vse izmislil.

Nekateri so bili še kar veseli, čeprav Lovro ni skakal. No, saj tudi zdrav ni veliko.

Sem ga že takrat nezaupljivo gledal. Če si bolan si doma.

Potem smo čakali mesece da bi ga pobralo, pa ga ni.

Ne samo to, vsaj na ven se je precej pobral. Seveda ni zrasel, še vedno je bil med tamalimi pri telovadbi, a je tudi tekal za žogo z njimi.

"Ali si z mamó?"

Ja, imamo hišo najeto in ležim po cele dneve na obali in berem. Nič se ne dogaja. Nekaj je sicer poznanih a se ne udeležujem druženj zvečer na obali, saj veš da sem vedno imel probleme z množico.

"A Darjo poznaš, uno mojo sosedo iz B-ja."

Je nisem nič videl, mogoče ne hodi na ta konec plaže.

"Pejd z mano, greva pogledat na polotok Štrunac, med nudlne, če je ne bo bova našla, bova pa Taljanke gledala, so še boljše."

In sva šla.

Sem mu razlagal, da je Darja sicer povabila, a menda na splošno. Da je iz ugledne oblikovalske familije, zato jo zalezujem, da bi mi kaj povedala o dosežkih na oblikovalskem področju, saj veš da sem na Oblikovni. Kje si pa ti?

Na viški gimnaziji.

O, pol pa poznaš Roso.

Ja, je menda v Balah.

Kje je pa to?

Mal od Rovinja dol.

Uredu, pol se pa do tja odpeljem.

"Ali greš že danes naprej?"

Ma, ne. Če ne bo nič z Darjo jutri, sicer bomo pa še videli.

Kje boš pa danes?

Na Štuncu si postavim šotor, ali pa kar v avtu prespim.

Pridi bova mamó vprašala ali si lahko pri nas.

07 Pineta

Ej sem štrikal, a mi je tudi pasalo, ma ne štrikat, a malo bluzit po predmestjih, njivah, poljih in obalah med Dajlo in Novigradom. Seveda sem imel točno določen cilj, samo vedel nisem kje je, še manj kako izgleda, tako da me je potem tam, ko sem le našel parking v senci, na rit vrglo.

Pa kako more taka super mačka, to sem vedo povezoval, čim bolj super, tem bolj zafnana in posledično tudi standard znafnan. Pa izgleda niso vse take, ne glede na vzorce sprejete v družbi. Ne, sploh ne oficijelne, še niso bili taki časi, da bi se posamezniki z bogastvom ven metali. To sicer ni nikoli izginilo, a so le bili časi ko so se malo skrivali in se delali, saj nimajo vsega, ja malček več kot običajno, a daleč od zlatega zoba, bajeslovnih telefonov in bemveja v dnevni sobi.

Pa vendar, tudi če nima veze dobra mačka s standardom, tole je pa še zame podn, pa sem vsega hudega vajen.

Stojim tam pred blokom, še hujše izgleda kot ker iz Savskega naselja, takrat še zrihtan ni bil ne vem kako, čeprav zapuščen tudi ne, se je le videlo da ga stalno in precej uporabljajo. Naroda še kar, večinoma veseli, hodijo med blokom in plažo, oviti v brisače, ne vsi, nekateri celo v kopalnih plaščih, napihljiva blazina čez očetovo ramo, mama cekar ali dva, verjetno malica, otrok z šlavhom, plavalnim obročem, za tiste kateri ne znate slovensko in veselo proti obali.

Zadeva stoji na polotoku v borovi šumi, to je pa ravno tisto kar naj bi meni dopalo. Saj mi tudi je, a da je blok, takle kvazi modernizem si pa vse eno nisem predstavljal.

Zakaj pa kvazi?

Ker znajo nekateri, predvsem vzorniki modernistični, sila fajn biti. Interpretacije, vemo, bolj komsa komsa, odmevi, pa večinoma podn, čeprav tega je še največ.

"O živjo kaj pa ti tukaj?"

To vse rečejo, zabrusim. V resnici nisem nič brusil, a se tako reče, da je bolj dramatično. Kajti pred mano je stala tista super mačka, zaradi katere sem sem zavil.

[Mateja](#) je soseda iz naselja, nekaj časa sem jo sila rad videl, sicer pa priseljenka.

Če smo bili naša klapa iz prve faze, ne vem če niso naselja zgradili tam nekje 1966, so potem dograjevali faze in tako se tudi priseljenci ločijo. Druga faza še naši, saj smo se igrali na njihovem gradbišču, potem smo pa tudi že malo odrasli, tako da čisto vsak se nam pa tudi ni priključil, saj so nastale generacijske razlike, namreč v novi del so se večinoma priseljevale mlade družine, torej je bila razlika prevelika.

"Ker bo pa špilu košarko s 6 letnimi otroki.

Uben!"

Mateja je bila sicer iz kar poznejših faz, a tudi dojenkla ni bila, je pa hodila v ne vem katero gimnazijo, če že osnovno ni z nami delila.

Tako da sva imela faze.

Prvo, ko samo od daleč opazuješ in si svoje misliš. V resnici kot večina v klapi. Kadar je šla mimo smo utihnili in zaprepadeno strmeli. Šele ko je zavila okoli vogala smo prišli do sape.

"U, matrk, kera je pa ta?

As vidu kok dobra mačka?"

In take. Glede na prvi vtis čisto previsoka kategorija, tako da se ni niti razlezla bajeslovna štorija, kot pri običajnih puncah.

U, ko bi vedele. Pa takrat še niso, povedal za nazaj jim pa tudi ni nihče. A dej dej, te klofne, če ji poveš kako smo jo pred leti komentirali, ko se še nismo upali s puncami govoriti.

Potem je bila faza, ko je prišla na veslaški klub, kar je pa še kar dobro napisano in itak že veš. Občasno preberem in se mi vedno milo stori ob takratni nerodnosti.

A to je bilo bolj pol, vmes je bilo pa še kaj in to je sedaj o še kaj.

"A si v tem bloku?"

Ne, tu je samo recepcija in nekaj sob, mi smo v vrstnih bungalovih, pridi ti pokažem.

Prevzel sem cekarja v katerih je imela špecerijo in sva šla v borov gozdiček, tam pa res ene tri vrste bungalovov, niti ne tako malih, vsak s teraso, malček zamaknjenih, tako da ti ni sosed na teraso zijal. Ja, če je hotel, no problem, a je moral hoteti, samo od sebe se ni dalo.

Tam so bili cela družina. Ata me je še kar veselo sprejel, no veselo, vsaj odklanjal me ni. Mama, u, matr, tudi fajn, sem si mislil, zraven pa prav vljudno pozdravil in kako smo kaj, pa drgač, pa take. A mama, saj ne da bi me odklanjala, a je bila hladna kot špricer. Verjetno tak karakter. Če si kole lep, je verjetno samo po sebi umevno, da te tako zanese. Ja, kaj pa govorim. Pa vendar, ne prva ne zadnja.

Smo luštno poklepetali, potem smo pa odšli na plažo. Ata na blazino v vodo. Mama na ležalnik na plažo z revijo v roki, midva pa malo na okoli.

Mateje ne bom opisoval, saj je precej dobro podana v prejšnjih pisanjih. Super truper, vse tako kot mora biti in še veliko boljše.

Je pa za razliko od ostalih super lepih, še sila prijazen karakter. Mene je še kar obrajtala, čeprav sem bil pre neroden da bi iz tistega kaj nastalo.

Lej vsega pač ne obvladam, pa magari glumil obratno.

Najbolj mi je bilo všeč, da se je vedno nagnila do mene, kadar je kaj pravila, kot da bi bila ne vem kaka skrivnost, ali pa vsaj da ne bi naključni mimoidoči kaj slišali.

Ok, nima veze, ima pa da sem jo sila rad duhal. U, moj tip. Tudi oči sila zaupljive.

Kakšne so pa to?

Ej, ne znam povedati, a pri nekaterih ljudeh je že pogled ki te potegne, ne samo pritegne.

Razložil sem ji potek dogodkov, večino udeležencev je poznala, če ne direktno, pa glede na kontekst, tako da jo ni skoraj nič presenetilo.

No, zgodba z Lovrom jo je, tako da sem ji moral razložiti v tanane.

Da me njegova mama še iz tistih časov, ko Lovro ni hotel umreti, sila rada vidi. Mi je včeraj razložila, da sem menda Lovrov največji prijatelj, pa čeprav sva si karakterno tako različna. Saj ne da nima prijateljev, no veliko nikoli, se je pa precej spremenil, ko se je z mano družil in potem tudi, a to je verjetno kaj z boleznijo.

Ja, da je taka bolezen, menda rak, da je lahko hitro konec, lahko pa traja in mogoče se zaradi tega nikoli nič ne zgodi. Je pa psihološki pritisk, za oba. Za mamó še toliko večji in je sila vesela da sem se oglasil in da me mora kar objeti, men pa nerodno, pol je pa šla in se zjutraj niti poslovila ni.

Je Lovro rekel, da jo občasno mal meče in izgleda da jo sedaj, čeprav do mojega prihoda, pa ni nič na to stran kazalo.

Da se naj kaj oglasim na viški gimnaziji. Potem je pa celo mahal, sem videl v vzvratnem ogledalu, kar me je pa tudi precej presenetilo, ker sam maham samo babici ko odhaja, ali pa odhajamo, sicer se mi pa precej otročje zdi.

"A ne de?"

Ni nič rekla, samo v dalj je zrla.

Sva plavalá, me je tunkala, sem ji pustil, menda se ne spodobi punce tunkati. To je sicer en butast zakon, al kaj naj bi to bilo, dogovor že ni, ker mene ni noben nič vprašal.

Sva ležala na vročem soncu in ...

Ja, gledala sva se tudi, pa se je povsem drugače zasukalo.

Tisto, opazoval sem njena lica in gubice ob očeh, prav prikupno, trepalnice mokre, še par kapelj na njih, bi jih kar poljubljjal.

Nič takega.

"Zvečer pride Janez."

Mi ga mama rihta in hvali po dolgem in počez. Sicer ga ne poznam, a glede na mamino vnemo, si predstavljám, da ni moj tip. Mi jih stalno nastavlja. Zakaj mi jih ata nikoli. Bi se verjetno že pri prvem zaljubila. Tako pa. Je čisto prezgodaj. Saj veš, takole zares. Malo pohecat pa ni nikoli odveč.

A nisi ti v Roso?

Uno bajsico it C-ja.

Prvič nisem v nobeno.

Drugič. No sm, a ne v Roso.

Trtjič, me ne šmirgla 5%.

Četrtrič, verjetno bom umrl od žalosti.

"Ampak se ti nič ne vidi da bi te pobiralo?"

Ja, to je bilo lani poleti. Sem skoraj konec storil, a je še nisem prebolel. Sicer mi je sedaj malo bolj jasno.

Vsaj tisti del, da se iti zares, ne pomeni konca.

No, da ni nič fatalnega, da se ne bi svet naprej vrtel.
Ja, zares je fino, ker si bolj zraven, bolj doživljaš, bolj občutiš težo odločitev. Tudi boli bolj, kot pri kakšnem hojladri odnosu.

Kje sem že ostal?

A ja.

Rosa sploh ni debela, če bi že rada vedla.

Ja mal bolj polna.

A tako se temu sedaj reče?

Ja, pri puncah je najbolj pomembna celota. Seveda tudi posamezni atributi veliko prispevajo.

Naprimer pri tebi, ne se režat, ampak pri tebi, pa čeprav imaš vse ostalo tudi super in bi mnogokatera bila super vesela, če bi bila pol tako kot ti, mi je daleč najbolj všeč ...

"Kaj?"

Nos.

Pol je bila pa tišina.

Ne vem kaj vse se ji je podilo po glavi. A izgledala je sila skoncentrirana. Seveda se mi je samo dozdevalo da na nos.

Pa vendar.

Ko ležiš na brisači, skala na kateri leživa malček visi proti morju, na hrbtu, dvignjena s komolci, mistral ti kuštra mokre lase in na obzorju gledaš svoj nos.

Seveda perspektivo je potrebno diametralno zamenjati. Ne fokusiraš na horizont ampak na čisto blizu, tako blizu da se ti že malo vrti, ali pa celo škiliš. V resnici se nosa ne da tako videti, pa vendar nekateri smo poizkušali in prišli do gornjih ugotovitev.

"Saj je meni tudi všeč," čeprav sem se do sedaj delala da je problematičen. Ne rečem, bi bila bolj zadovoljna z manjšim, a tudi ta ni slab.

Prvič v življenju je bila izrečena pozitivna opazka na moj nos. Še všeč si bom postala.

"Če se zežaš te bom u jaja."

"Ma, ne."

Fenomanalen nos imaš, s tvojo grivo gre povsem v kontekst. Saj imaš tudi druge attribute super fino fajn, a to ima tudi katera druga, take grive in nosu pa nobena.

08 Novigrad

U, ta pa je moja lubica.

Velikokrat, sem, smo se ustavili v mestu, v najrazličnejših intonacijah in konotacijah, nikoli ustavili za več dni, ali celo počitnice.

Ja večinoma v počitnicah, vmes ne vem če je kdaj kdo šel na morje. Na morje v tem kontekstu pomeni imeti počitnice, večinoma poleti. "Pozimi v Novigrad, sej si na glau šantou!" Ne vem zakaj se je tako kategorično vezalo na letni čas. Ker sem potem z leti pogruntal, da je prav fino pozimi na morje in poleti v hribe, a se je moralo še kaj spremeniti. Še največ razpored dražljajev in hirearhija kompleksov, da sem obrnil.

Tam kjer reka Mirna mirno priteče do morja, je bilo včasih močvirje, si predstavljam. Na stiku le tega otok in tam so menda že Rimljani, če ne že kerji prej zastavili lopato. Tudi o slednjem zgodovina molči, ja lopati vendar, je pa menda nekaj s kamni, še iz rimskih časov. Menda se je takrat imenoval Novum Mestum, pol so ga pa glagoljaši preimenovali, kakor so ga pač preimenovali.

V resnici niti nima ne vem kakšne teže, ma ja kamni so težki, a glede na vse posledice, pa niti ne in je končni vtis super fino fajn. Novigrad, je končno, ker vmes med Piranom do tu, takih naselij ni.

Takih, da je zgodovinsko jedro kompaktno, z zavitimi ozkimi ulicami in morjem okoli. Menda so ga priključili šele v srednjem veku, ja otok, koga pa, so zasuli morje vmes in se razširili, glede na zgodovinski čas, kam vse ne, a tisto je potem tudi že druga zgodba in kot taka ne pomembna. Je pa zato Stari Novigrad, toliko bolj. Ne glede na novodobno podobo, verjetno so ga na zadnje prenovili Italjani, ker je toliko uniformiranih hiš, vse so si podobne, se vse eno najde še nekaj srednjeveških in renesančnih biserov, slednji beneških. Tako da je že samo zaradi mesta fajn priti.

No, pa ni bilo samo to.

Bila je še [Bojana](#).

Sicer ne vem kako jo najti, naselje le ni tako majhno, da bi si predstavljal, če dosti sladoleda poješ pred trgovino, ni vrag da je ne srečaš, če te prej seveda ne obide slabost od nazarenskih količin sladoleda.

Nazarenski.

A ni fajn beseda?

Pojma nima kaj pomeni, a se jo uporablja pri količinah zaužitega sladoleda, pa verjetno še kje, a me sedaj kaj malo briga in razmišljam, kako to izvesti.

Ja, srečaš klapo, lahko celo poznanih, ali pa samo slovesno govorečih, z lokalci se ne upam na to temo, in povprašaš, če jo ima kdo na seznamu.

Sej veš. Uno, ta fajno, k ma tok dobre, ja oči duša pokvarjena, kaj pa. No ostalo tudi sila fajna, par pa še prikupnih.

Viš pa ni bilo nič na tej strani. Pride tak dan, da se ravno tako postavi, da ni nikogar poznanega, še domačega ne. Ne samo to, še lokalci so verjetno kje drugje.

Tako da sem pač hodil po ulicah in se čudil mnogočem. Zdej, tok dobr spet ni kot v Piranu, a je vse eno fajna.

Kadar hodim, se mi velikokrat odpelje, no se prestavim v drug svet, svet sanjarjenja in tam se potem velikokrat rojevajo svakojake zgodbe in situacije.

Ne vedno, in sploh ne načrtno, v smislu, grem malo hodit, da kaj novega doživim. Ne, na silo sploh ne gre. Če pa je neka vrste vmesno stanje, ko je večina stvari tako kot mora biti, vsaj čevelj ne žuli, al kaj na take teme, potem se pa zna kar pogosto obrniti.

Pa da navržem podlago, za sanjarjenja.

Bojana je bila sošolka že od začetka osnovne šole. Za prve tri leta se mi ne sanja, potem nekje v četrtem, bi pa komot bilo, se je pa pojavila. Ma, saj je bila prej tudi, samo da je nisem opazil, pol pa kar na enkrat. Pa se ne spomnim, da bi bil kakšen ključen dogodek.

Na primer bi mi brcnila žogo v glavo, da bi vse zvezde videl in bi se mi posvetilo.

Verjetno ni bil take vrste dogodek, ker bi verjetno ravno v kontro reagiral.

Kot rečeno, verjetno ni niti bil dogodek, mogoče je bil samo pogled med poukom, ko zagledaš najlepšo kraljično vseh časov. No tudi to ni bilo.

Kraljične so mi bile in so mi še vedno mim.

Tudi ni bila iz prve klopi med piflarcami. Z njimi smo imeli, mi iz zadnje klopi prav specifičen odnos.

Saj veš tisto, ko jo pocukaš za kite, pa te zatoži, potem pa še jezik pokaže, zato pa žabo dobi v torbo.

U tako že ne bi mogel biti.

Bojana je bila iz tihe večine iz sredine razreda.

Za spoznanje večja od mene, a takrat na začetku sem bil izrazito majhen.

Občasno je celo kakšen vic povedala in enkrat sem jo videl, ko smo s slamicami, ... ,

v resnici so bili odlomljeni kuliji (kemični svinčnik (najbolj butasto poimenovanje (ni ne kemični, še manj pa svinčnik (razen da z obema lahko pišeš (z drugim se pač ne da šicat))))), ko odlomiš kuli, dobiš kratko cevko, v njo stlačiš prežvečen papirček in s tistim se je dalo precej dobro streljati. Seveda mi profiti, kakšna neroda se je lahko razpočil, pa tista poslinjena kroglica

pač ni odletela, če pa že je so znali pa biti rezultati precej klavrni.

A mi profiti, smo znali s tistim zadeti, čez cel razred, piflarco v vrat, ali vsaj lase, zaradi česar je potem ta izvedla strašen vik in krik in sploh je jokala, mi smo pa zadaj nekaj skrbno pisali ali risali, kar je pač bilo za nalogo in se nikomur ni niti sanjalo, kdo bi lahko izstrelil, tak dobr šus lih u uni kozo.

Zdej, to je tko.

Čeprav smo bilo profiti in so bili rezultati, še kar natančni se je vse eno kdaj zgodila nesreča, sicer sila redka, a si falil, in je priletelo, kamor je pač priletelo.

Če na tablo, zopet nihče ni nič videl, ne slišal in vsi smo bili najbolj pridni možni in delali naloge kot ne nikoli do sedaj.

U, Fogc nereča, je enkrat tršico u špegle. Bogi smo se tako smejali, da smo vsi iz zadnje klopi dobilo podpis za domov, Fogceva mama je pa še v šolo morala priti.

Nesreča, kaj pa priznaš.

Še dobr, da niso vse mame iz zadnje klopi prišle.

Nima veze.

Ima pa, da sem jo videl, ja Bojano, koga pa, da se je v tisti tajni bitki, frcanja, postavila na stran piflarca in tajno streljala na nas zadaj, boge napadalce in še to zelo učinkovito, sploh ni nikoli falila.

Prav mirno smo frcali papirčke, potem nas pa tako brutalno napade, pa še piflarca ni.

Kar sapo mi je vzelo.

Mogoče je bilo to, a se ne spomnim.

A od takrat se mi je dopadla na mnogih področjih.

Da ne omenjam, da je pri košarki zadela mnogo bolje od mene, saj je bila tudi večja, in tako malo po malo in sem bil zacopan.

Nosila je očala s temnimi okvirji, kar je dalo njenemu pogledu prav posebno moč. Tako da sem tudi sam hotel očala, potem me bo menda opazila, a sem do njih prišel šele v sedmem, ko je pa tudi fascinacija minila.

Ne da mi ni bila več všeč. Še danes mi je, a mi je nekje v petem dala vedeti, da nisem njena številka, kar sem kar rabil da sem prebolel, da ne omenjam, da se je pojavila Maja. Zanje pa že tako ali tako veš.

Hodim po ozkih ulicah, misli mi plavajo pod oblaki, ne glede na brezoblačno vreme, gledam [ribice](#) v mandraču, take čisto male, se zadržujejo tik pod gladini, kristalno čistega morja, med premci privezanih [čolnov](#), med soncem in sencami, v igri žarkov v vodi, vonjave, precej po kuhani smoli ali katranu, na pripeki se zmehčajo fuge čolnove in oddajajo enak vonj kot pred leti, ko so jih zalivali, sedem na kamen za privez ladij, v resnici je litoželezen bat, ki se z leti lušči, a jih je že mnogo tu sedelo in je fino sijoč, nekoč so tu tudi kaj večjega privezovali, za mano se vali življenje obmorskega mesta, v resnici pravljčni trenutek, če ga znaš s te strani nastaviti, kateri drug, bi samo

jamral in tečnaril, kako je vroč čiček, kajti švicam tudi, a to mi v tistih časih ni bil ne vem kakšen problem.

Ja, če sem kanil katero srečati, seveda sem pomislil ali ne smrdim kot star mornar. Pa zadah po čebuli ob pleskavici, tudi vzbudi skrb.

Takole brez obremenitev, se mi je pa zdelo da samo dograjujem mozaik vonjav v vročem dnevu [mandarča](#).

Dva čolna naprej se izkrcavajo potapljači. Še v [neuprenskih](#) oblačilih, ker je sicer sila hecno, če tauhaš tam nekje na pučini, kakor rečejo lokalci, pri nas bi pa pokenilo na odprtem. Teli pa v neuprenu v mandraču. A od nekaterih kapla, kar bi nakazovalo da so ravno iz vode prišli.

En pomaga eni zlesti iz tiste gume. Še prej raztovoriti jeklenko, u matr je dobra baba, si mislim in menda zijam kot takrat v četrtem ko sem jo prvič videl in od dobre babe še nič ni bilo, je bila pa dobra mačka, to pa ni debate.

Ko sname kapuco in strese lase, mi je pa jasno. Bojana.

Saj sem vedel da se potaplja, pa vendar, sem si vse kaj drugega predstavljal.

Se odpravim, da me ne opazi, glede na gornje nakladanje o vonjih. Še predno napravim prvi korak, no mogoče drugi, več kot tretji pa sigurno ne, ko zakliče.

"Vigi pučak!"

Bojana me je od vekomaj klical samo Vigi pa konc.

Ne vem če ni celo ona kriva da se je prijelo.

Saj sem že pravil o zmešnjavi.

Brata, ki je končeval osnovno šolo, so njegovi klicali Vigi mene pa po imenu. Moji pa mene Vigi in njega po imenu.

Kdaj se je to začelo mi ni jasno, kakor tudi ne kdo je začel, a ne vem če ni kaj na tem da je to v naš razred vpeljala Bojana.

Maha tam.

Vsi na barki gledajo mene, nekateri nekaj sprašujejo, a ne razločim v poplavi zvokov na ulici in ropotajočih in prdečih bark, da ne omenjam lokalcev, ki se kaj menijo, čez cesto, čez mandrač, ej to pa je ni ovira.

"Šta kažeeeeeš Šimeeee?"

Kaaaaako siiiii?

U reeeeduuuuu.

A tiiiiii?

Istooooo!"

Ok nima veze.

Ima pa, da me je kar presenetilo.

Kadar sem jo srečal v mestu, se je vedno tako naštimalo, da sva bila sama. Ma, seveda mimo so hodili ljudje, torej gužva, a nobenega poznanega in mi je poročala in sem ji poročal in sva bila v rednih stikih.

Ok, no. Rednih.

A enkrat na leto gotovo.

Pa verjetno več.

Ko se odmota iz vseh tistih gum, neupren je namreč vpojna guma.

Ne, neupren nič ne greje. Greje voda ki se nahaja v njem, pa še to

segreješ s svojim telesom, poljubi tam enga na lice in priteče, bolj priskače, kot žogica skokica do mene, pol pa še mene.

Pa v življenju še ni tega naredila.

Ja, se dotaknila mene. Pri košarki ne štejem, a tisto je zaletavanje, čeprav sem jo prerasel, je skočila še vedno bolje od mene in me posledično blokirala pri metu.

Matr mi je šla na jetra.

Ampak samo po eni strani, po drugi, sicer nepriznani, u kok je fajn malo njenega švica na meni.

A nobenmu povedat.

"Ja živjo, koko si, kok doug ostaneš, a greš z nami na pico, smo ravno stavhali tovor, katerega so stresli pri pretovarjanju.

A veš kok sem vesela da sem te srečala.

Prit gremo sam čez cesto."

Taka je bila in verjetno še je, sila prisrčna in sila neobvladljiva, lepa kot poletni oblak na brezoblačnem nebu, nedosegljiva v vsej njeni slavi.

09 Červar

Ej, če mi je pa kaj mim (mimo), pol (potem) mi je pa iti na počitnice v blok.

Zdej.

Če imaš sobo, stanovanje v prvi vrsti, potem lahko na pučino zijaš (gledaš na odprto (obzorje)), kar je super, fino, fajn. Če so ti všeč barke, še v marino, se pa zato tudi kuhaš na zahajajočem soncu.

Uni zadaj gledajo v sosednji blok.

Pa sej je narod čist pošizu.

Ne samo to, nekaj let je bilo celu super, fino, fajn, moderno da greš v Porat.

To je to isto blokovsko naselje ob stari naselbini Červar. Stari Červar je na sredi polja, si dolgo nisem znal predstavljati, kako to da niso delali naselij na obali, pa so mi potem na stara leta razložili, da rib sploh ni bilo na ostajanje, s tisto tehniko lovljenja, tako da so se raje bavili s poljedelstvom, za kar je pa bolje da si bližje njivi, kot obali.

V resnici kraj sploh ni slab. No, kakšna ekstra nora obala pa tudi ni. Je, pa fajn borova šuma, med rdečimi polji in modrim Jadranom, da ne omenjam zahajajočih odtenkov, ko te prime kaj vse ne, a to itak vsak sam ve in seveda od konteksta odvisno.

Iz kero dišečo super fajn, brez vode in hrane, pa tudi mal odveč, a to je potem že povsem druga štorija.

"Pridi ti pokažem antično vilo!"

Je dejala, me prijala za roko in sva šla med bloki na obalo, kjer je vhod v marino in je na vsaki strani ceste par starih kamnov.

Zdej, to je tko.

Sam imam kar problem z antičnimi vilami.

Ma ne glih (ravno) problem, a pač ne pogoltnem vsakega kamna.

To gre pa tako.

Verjetno sem kot pionirček dobil v roko, kakšno slikanico, ali celo resno ilustrirano zadevo, za pionirčke in tam so bile zares fascinantne antične vile narisane seveda. Potem je bilo celo nekaj fotografij mozaikov, matr so fajni, in nekaj rekonstrukcij stavb in okolice. Tako da antična vila mora imeti vsaj kakšen mozaik, pa ene tri stebre pokonci postavljene, da jo priznam za dotično. Tam je pa par kamnov v travi, nekateri so v nekakšnih vrstah in tisto naj bi gledal.

Ej, kamnov na obali na ostajanje, pa še bolj zanimivi so, ker imajo kake zanimive plasti in strukture, v nekaterih so pa še školjke.

Tu pa nič od tega.

Tako da sva se mimo grede vile, takoj napotila v marino na sladoled.

Irena me je bila še kar vesela, čeprav ji ni niti pod razno ni bilo jasno, zakaj sem se oglasil.

Namreč med nama ni nikoli bilo nič takega.

Takega pravim.

Privlačnosti, pa tak, saj veš, un ko te ima da bi, u kaj vse ne.

Drugačnega pa.

Sploh ji ni nič falilo, da bi zaradi tega imela posebno obravnavo. Ravno nasprotno, vsega obilo. Zaradi česar je imela kar travme in bitke, a to ima skoraj vsaka z malo več kilogrami. Pa ne da je debela, no malo tudi, a je še vse na fajni strani.

Problem je bil da je ene 2 leti starejša, če ne več. Pa tudi to ne bi bil nepremagljiv zid. Se pač potrudiš in prilagodiš. Pa ni to.

Irena je Boratova sestra.

Z Borisem sva drgnila avtočke po tleh, v njihovi kuhinji pod mizo, ko je sestra Irena delala naloge in jokala. Jokala še kar. Ne, stalno in povsod, a včasih se ji je odprla zapornica, pol pa nehala ni.

Sem poslušal parkrat, kako je razlagala mami, kakšne težave ima v razredu, da se vsi norčujejo, ker je debela.

"Sej nis debela!"

U je poskočila in me nagnala izpod mize, da naj nikoli več ne pridem na obisk.

Veš da sem bil že naslednji dan pod mizo in drgnil rrrrrrr, rrrrr, rrrrrr in to v duetu. Pri ustavljanju ali na ovinku pa še iiiiiiiii, včasih pa še duf, kar naj bi nakazovalo nesrečo.

Irena je bila, če se pohecam mal na vilendorfsko Venero, a samo kot prispodoba, sploh ne tako izrazito. Tisto kar je pa bilo, je bilo pa vedno opazno. Občasno se tudi obleči ni znala temu primerno in je potem vse uno na mnogih mestih ven sililo.

Verjetno so jo vsaj nekateri vrstniki, sila občudovali, čeprav se je enkrat takrat pojavila Tvigi in so bile kere druge bolj popularne.

Mi pa takrat nismo vedeli zakaj so punce na svetu, razen da težijo. No in včasih kaj pobrišejo in pospravijo, kadar sva v vnemi avtomobilističnih tekmovanj potegnila prst s mize in z njim še celo plejado posodja in pribora, katere še ni pospravila, čeprav je bilo konec kosila že pred uro.

Ja, včasih si dobil občutek da je tudi lena. A to je bilo redko. Večinoma je bila tečna kot vse punce in je bilo potrebno takoj, ampak takoj sem rekla, pospraviti kar koli je že bilo.

Seveda nujno, v tistem trenutku, kao, sicer bo konec sveta.

Koza!

Sem si mislil in pospravil, da me ni za ta sladke.

Ja, ka pa pol?

(In kako potem?)

Skratka pri meni ni bila nikoli objekt poželenja. Punce so itak bolj napredne, sam pa malček bolj počasen od večine in je bila razlika med nama ne samo fizična, tudi psihična.

Pa vse eno.

Prav rad sem jo poslušal, kadar nama je brala kakšne knjige, pa bolj slikanice in sva že ne vem koliko ur prej drgnila avtočke, ali pa prebila ne vem koliko ur na kotalkah, ali pa kar kaj. Potem zvečer, ko staršev še vedno ni hotelo biti, včasih so pa res prihajali sredi noči, ko smo že vsi spali, potem, po dnevniku, ko ni bilo več otroškega programa, vsaj ni bilo dovoljeno gledati televizije, no pa saj so samo srali s politiko, potem smo se umirili v njihovi dnevni sobi, smo trije na kavču, ona na sredi, midva pa na vsaki strani, brali knjigo.

Tisto je znalo kar trajati, mogoče celo uro, sigurno pa več kot pol ure in med tem ko poslušáš zgodbo, se pač prestavljaš in glede na to da smo bili kot gumice, smo tudi kakšen preval med tem naredili, a tega je bilo malo, sem, ali sva pa velikokrat naslonila glavi na njene rame, trebuh, stegna in tko.

Nikoli mi ni prišlo na misel kaj drugega.

Prsežem.

Saj je bila samo Irena.

Taka mehka in dišeča.

Nič več.

Vsaj z moje strani.

Pol.

Pol pa enkrat, v resnici je bilo večkrat, spet priletim takoj po šoli:

"A pride Bora kej vn?"

(Ali pride Boris kaj ven?)

"Ga še ni doma."

To je bilo redko.

Enkrat pa, vse isto, pol pa še.

"Prit not mi moraš nekaj pomagati.

Kaj pa je?

Oh nč, pučak mal.

A si kej lačen?"

Pa še nikoli ni na ta način nastavila. Včasih, če je Bora ravno jedel, a boš mal, in nikoli nisem sprejel.

A si žejen?

Ej, mora biti zagata, če se takole ovinkari.

Kaj ti pomagam?

Pučak, greva na kauč u dnevno.

Sedim na kavču, gladam na vrt, pri njih je bil bistveno bolj zrihtan, kot pri nas. No, saj tudi naš je bil povsem prerihtan, a našemu bi lahko komot rekli đungla, njihovmu pa park pred sodnijo, čeprav je bil samo desetino le tega, če ne še manjši.

Pride, se usede na drug konec kavča, ga je kar bilo, čeprav več kot 4je pa ne bi mogli sedeti. Za tri precej udobno, za štiri ni problema če je za par minut.

Dvigne noge na kavč, bila je samo v kombineži in vpraša.

"Ali sem debela?

Ne! Ma, ne. Sploh ne. No, mal močnejša od suhih glist."

"Ali sem ti všeč?

Seveda, saj si Boratova sestra. Super si."

"A drugače pa ne?

Kako drugače?

Vosu!"

In gre.

Nisem vedel kaj naj. Al naj kar grem, ne vem zakaj, a kar malo sem posedel tam in se čudil, kaj ji je potrebno pomagati?

Zakličem:

"A nisei rekla da ti moram nekaj pomagati?

Pučak, koj pridem!"

Pride, me poleže, se uleže ob, me objame.

Leživa, menda da ene pol ure, 10 minut pa ziher, ampak sigurno več kot pet minut, ko me začne božati.

Prvo po hrbtu, potem še po riti. Potem se drgne ob mene.

Sploh se nisem upal dihati.

Čeprav mi je srce utripalo 100 na uro, a to zaradi strahu. U, matr še zadušila me bo z vsem tistim.

Se ji iztrgam, jo odrinem, sedim na drugi strani kavča.

Prileze do mene,

me objeme,

glavo mi nasloni na rame, jo primem za joško,

me klofne,

vstane in zavpije.

"Tako! da se mi pobereš, smrkuc, smrkavi. Nikoli več ne hodi blizu naše hiše!"

Pa sem bil že jutri spet tam. Z Borisem sva spet drgnila avtočke pod mizo, med tem ko je jokaje delala domače naloge in materi razlagala, kako je nesrečna ker je nihče ne razume.

Sem si predstavljal, da bom imel sedaj posebno obravnavo in da me ne bo nikoli več pogledala, pa je bilo vse po starem, kot da se ne bi nič zgodilo in sem si vse samo domišljal.

A sem si?

Ne samo to.

Sem jo zadnjič srečal v trgovini. Sedaj živi s fantom na Viču, gresta poleteti na morje v Červar, da naj se kaj oglasim, če kaj mimo pridem, sicer se pa fajn mej.

Adijo letim, mam to pa to.

10 Poreč

Poreč vsi poznamo.

Vsaj mislimo da ga, ker vedno pokaže še kaj.

Ka?

U, tega pa od obdobja odraščanja odvisno, ogromno, stalno kaj, če ne povsem novih, spoznanj, prostorov, poznanstev, konotacij, kontekstov.

U, tega zadnjega je na ostajanje.

Da ostanem, za sedaj na običajni strani.

Super fino fajn mesto, arhetip fajnega, a za slednje sem šele na faksu slišal, sedaj pa še nisem vedel da me bo na tisto stran zaneslo, a sem vse eno občudoval baziliko, dejansko po dolgem in počez. Seveda mozaiki, ti prvi padejo v oko, ko se pa tega navadiš, pa začneš tudi celoto gledati in lej ga zlomka, tudi ta je fajn, pa mi cerkve zaradi značilnega vonja nikoli niso sedle. Razen nekaterih in ta je ena taka.

Ej, ne morš verjet, ampak pravijo, da so se čisto vsi tukaj spotaknili. Če so kerri samo mimo leteli, so se tu vsaj usedli, pa menda več.

Menda je bilo tu mesto, še pred Rimljani, tako da so ga morali prvo osvojiti, kar jim ni bil ne vem kakšen problem, a že to je dosežek, da je orožje s konja dal, če ni šel celo peš in mu je bilo kaj mrsko razpakirati, ves tisti tovor, a včasih je bilo potrebno in menda da tu tudi.

Po pa še vsi po vrsti.

Goti, Bizantinci, Franki, Benečani, Napoleon, Avstroogrci, Italjani, Nemci, Jugoslovani in na koncu Hrvati.

Avstroogrci so zgradili progo med Trstom in Porečem, katero so potem Jugoslovani, brihte malmašne, demontirali in jo prodali za staro železo. Pa ker vosu se je tega spomnil?

A je bila moda in so še sesuli progo do Vrhnike in Planice, pa verjetno še kje, same krvavo potrebne v današnjih časih. Pa spet, zakaj jih pa ne naredijo nazaj, saj je že vse strasirano.

U to pa ne, se ne splača. A Austroogrcem se pa je, pa so morali še trasirati, kar je ta težki del pri železnici.

Vizije ni.

To je problem.

Danes se vsak ukvarja s svojim dvoriščem, zato bomo pa ostali vedno samo narod hlapcev.

Ok, a pišem o enih drugih časih, ko je bilo vizije na ostajanje in ena takih je bila, zmetat železnico v smeti, ker se bomo itak zastonj z raketami vozili.

Ni vsaki viziji za verjet.

Brez pa tudi ne gre.

Ok, nima veze.

Ima pa da sem velikokrat, odvisno od situacije, kolovratil po Poreču in okolici.

Tako tudi danes, sem tu zaradi Žive.

Sem že na mnogih mestih pravil, da nisem bil nikoli vanjo, sem jo pa od vekomaj imel rad in skupaj sva doživela kaj vse ne. Živini so vedno hodili v Poreč. Tako sem, smo vsako jesen poslušali, kako je fajn, pač glede na leta odraščanja in komplikacij okoli tega.

Živa je znala podati, še vsakdanje na tak način da je lahko drama ratała.

Sicer iz

"živjo, kokos kej,"

ne, vse ostalo pa tudi lahko. Pač taka tipka.

Eni so taki.

Večinoma pri meni negativni predznak, a živa si je pluske (+) pridelala že na samem začetku, tako da jih ni porabila, ne glede na vsa una sranja, katerih je bila pa tudi polna.

A sem jo imel vedno na ostajanju, tako da sem se večini izognil, ali pa niti ni bilo apropo name in sem samo kot zunanji opazovalec, včasih tudi kaj pokomentiral, če se je le kdaj umirila in sva imela svojih pet minut, ter se mi je zaupala, kaj je spet ušpičila in sedaj pa bo zares neizhodna situacija in sedaj, se bo pa zares poboljšala.

Lej, a v agoniji tudi sam vse obljubim, tudi nemogoče, a slabše pač ne more biti, zato.

Kakor rečeno, Živa je imela še veliko rezerve in vedno, no, vsaj večinoma, sem se veselil srečanja z njo. Srečati starega borca je ena taka.

Živa je hodila večinoma v hotel. Bila je iz kemičarske familije, se je govorilo, da sta mama in ata znanstvenika na, potem je bilo več interpretacij, a še najbolj enostavna je bila pri Leku v Ljubljani, a ta del ni preverjen. Ma, saj tudi oni prej ni, a tudi ni tako važno.

Kar sem hotel povedati je, da jim ni nič falilo.

Če smo bili mi, večina ostalih, ideološko taborniki, se ja ni spodobilo imeti vikendice na morju, pol pa vedno na isti kraj hodiš, srečuješ vedno iste ljudi in sploh se ti v življenju več ne zgodi, kakor sprehod zvečer na rivi, kjer pa tudi vse poznaš.

Zdej.

Časi, ko so se z bogastvom kitili, so potihoma izginjali in tudi počasi so se med nas kradli privatniki. Te so edini kaj več zaslužili. Biti univerzitetni profesor, se na tošlnu ni poznalo. Malo več kot snažilka, pa še ta si je do penzije kar nabrala za plačo dodatkov na leta. Sindikalni dom sta imela isti, tako da ni ostalo drugega, kot zamenjat ideologijo in se priključiti tabornikom, na svežem zraku, z vetrom v laseh in peskom v juhi. A to slednje ni imelo veze z ideologijo.

Neroda rodiš se, neroda ostaneš. Pa se naj vse ideologije na glavo postavijo.

Ne vem če se ni reklo Hotel Laguna, malo za centrom Poreča. Parkiral sem daleč od hotela, še med njivami. No, to se samo tako reče, vrtovi pa, kajti proti centru je bilo vse zabasano in sem rabil ene pol ure pešaka, da sem do plaže hotelske prišel. Seveda

me niso pustili zraven, tako da sem v vodo skočil takoj za območjem hotelsko plaže. Ti tako plavam in se potapljam, to me je vedno navduševalo, ma potapljanje med plavanjem, tri ali štiri zamahe kravla in 30 sekund pod vodo. Takrat še očal nisem potreboval. Ne da sem včasih bolje videl brez očal, a me ni toliko zanimalo, pa se izenači. Tako plavanje me je lahko držalo kar dolgo. No, ene pol ure, tako da sem bil že kar daleč od obale. No, daleč. A sigurno ne blizu, tako da so bili ljudje že precej mali, vsaj razložil jih več nisem, ma seveda ljudi, a če je Francel al pa Miha pa ne, ko se obrnem, da bom do pomola priplaval, tam sta dva, ne vem če ne od hotela, da bi še malo skakal, ker tudi to me je sila veselilo.

To v tistih časih ni bil ne vem kakšen problem. Ja če je ker tam ležal in si ga poškopil, kaj pa leži na skakalnici, neroda nerodna. Večinoma ta pametni odneha in se je vedelo, kle se skače, tam pa paisa (cmari (ležanje na soncu, ko ti možgani zakrknejo)), če ste tok fakjeni.

A če je hotelska plaža in pomol, znajo biti tudi druga pravila in se je bilo potrebno potem pretihotapiti in večinoma samo enkrat skočiti, ker se je potem takoj namalal bade majster, a nas tam več ni bilo, bademajster je bil pa itak včasih en od in mu je jasno da nas loviti je misija nemogoče.

Prav počasi plavam žabico, vmes opazujem, ali je zgoraj opisana situacija. Sicer nihče ne skače, a tudi izgleda da je brez badebajstra, al je pa vsaj v bifeju, tako da je izgledalo pozitivno.

Sam ena me je motila. Je tam sedela že ko sem na odprto plaval, sedaj pa še vedno in to točno na koncu pomola, kjer je verjetno najboljši plac za salto.

Ne samo to. Zavita je bila v ogromno brisačo ali pa kopalni plašč, tako da je bilo večino blaga, kajti na glavi je imela tudi iz brisače kot kakšen turban, tako da so se videli samo še špegli, taki na televizor iz vsega tistega brisačovja, no pa noge so ji bingljale iz pomola.

Bilo je še dopoldne, tako da je bila svetloba za njo in je nisem mogel v detajle opazovati, kakor sem se približeval.

Lej saj ni problem, saj lahko celo preko nje skočim. Pa mi je šla vse eno na jetra.

Kaj ji je pa treba ob 11h zavita v brisače sedeti na koncu pomola, ko so vsi na obali v ležečem položaju in nas nekaj v vodi.

Lezem na pomol z leve strani, gledano iz vode, da bi me bademajster čim pozneje opazil. Na pomolu skoraj prazno, juhu, prostor za zalet.

Se zapodim in začnem skok točno za njeno glavo. Saj bi se dalo skočiti, levo ali desno, je bilo dovolj prostora, a mal zezancije tudi mora biti in se odrinem.

Sicer so bili trenutki, pa vendar, začetek je bil precej v stilu, a sem precenil višino in jo s kolenom ruknem v turban. Še občutil nisem, sem pa videl, potem ko sem iz vode pogledal vse nasmejan, v pričakovanju ene tečke, kako sem jo prestrašil, da je brisača z glave v vodi plavala, pa izgleda očala tudi, ker una je pa začetnem šoku vstala in začela tuliti:

"Pišuka, si idijot, kreten debilen,"

pa še par, pa ni za na papir, zraven mi še opsovala mater in zaključila da me noče nikoli več videti.

Kdo, koga?

Sem se spraševal ko je odfurjala s pomola.

Ej, nič mi ni bilo jasno.

In ko ravno hočem začeti ponoven vspon na pomol, se vrne, se nagne čez rob in doda:

"Vigi tis taotalen debil!"

"Živa, živaaa, pučak, saj je bil samo hec."

Sploh nisem vedel da si ti, sem si mislil, bolje da ji ne povem slednjega, bo še iz tega dramo naredila.

A zdej pa že čez vsako skačeš?

Kaj sem hotel.

Vrnil sem se na obalo, se usedel na brisačo in gledal razgreta telesa na plaži.

U, ene so pa res super, pa ne bi sedaj v detajle, gre bolj za to, da sem odtaval v nedefinirane prostore in čase.

"Pišuka si butast!"

(Pišuka, to ti je menda jasno, je samo olepšava za 3,14 + USA)

"A ne moreš, kot vsak normalen, lepo pozdraviti in tko?"

Sploh zakaj pa si tu?"

Ja, sej si me povabila in eto me.

Jest te že nisem.

Ja, si, saj si pravila da naj kaj na okoli pridemo.

A zdej se pa že vikaš?

Ne, a sem eden od, en ki je prišel. Mogoče še kdo pride.

Ne, ne pride, še nikoli ni, pa sem vsako leto vabila, tako da je vse eno samo vljudnostno sranje.

V resnici bi bila sila vesela, če me ne bi prej tako razkuril, butl, ti pa res znaš vse zasrati.

Potem sva bila pa tiho in sva sedela na moji brisači, se dotikala z boki in rameni in gledala razgreta telesa.

Odtavala sva v nedefinirane prostore in čase.

V dvoje je lepše.

11 Plava Laguna

"Ali greš zvečer z mano v Plavo laguno v disko?"

A dej, dej, saj veš da v pol ure zgineš, kaj naj potem tam sam? Sploh pa veš, da sem lani skoraj umrl zaradi žalosti v Plavi laguni, ko me ja Daja na čevel dala, pol jih je pa tam menjavala po spisku.

Samo zato da te je mučila. Verjemi, to punce znamo in je najmočnejše orožje, da vas imamo na povodcu.

Ampak kaj se pa ti usajaš, da zginem v prve pol ure?

A bi hotel z mano biti?

Ti paše, h, h, h?

Je lezla vame in me zbadala pod rebra.

Ti pa sam, bi rada videla. Se te sploh ne predstavljam, ko imaš vedno gručo okoli.

Čeprav, kako pa da si danes sam?

A se je kaj takega zgodilo?

A si bogi, bogi?

A boš spet umrl?

A jo poznam, gotov kakšna koza, ti vedno najdeš komplicirane.

Kaj se sploh s takimi baviš?

A ni bolje brez glave, pol naj se pa sam slika.

A, dej, dej, da se bom še z drugimi jebami ukvarjala, kakor da jih nimam dovolj svojih.

Ti pa kakor veš. Točno veš, da nama ni usojeno. Saj sva imela priložnosti na ostajanje, a se vedno faliva.

Zakaj si pa bila danes tako tečna na pomolu?

Če si me pa u glavo brcnu.

No, pa to je bila še tamala. Bolj kaplja čez rob. Sam še tega mi je bilo treba, da me ker zbrca na plaži.

Sem šele proti jutru prišla, tastara sta se ravno zbudila, tako da je takoj ratal halo. Sicer kao pritajen, ker se ne spodobi ob 6h zjutraj zjati pa hotelu. A veš uno, ko se šepetaje dereš. Če ne bi bila objekt obdelave bi se gotovo smejala, tako sem bila pa že od prej razkurjena, pol pa še tastara.

In, in, in ko se ravno malo skuliram na plaži, me pa ti butl, kreten, idiot v glavo brcneš.

Pa kdo se je tebe zmislil, kole butastga?

Po daljšem premoru je začela štorijo zadnje noči.

Da ga pozna že dalj časa, da ga je osvajala, že par dni, saj veš, po moje, tako da me je videl, kadar sem se s kom šlatala, to pri fantih še najbolj vžge.

Včeraj mi ga je pa uspelo podjarmiti.. U je bil kmalu za, tako da sva potem na plaži dobro telovadila, al kaj ko so naju presenetili eni znanci in potem tam v disku nagovorili, včerajšnjega ljubimca, mu še imena ne vem, da je potem zbral ene tri, da bodo mojega današnjega topli. Ta se pa tudi ni pustil in je bilo kar kaj prerivanja.

Seveda se mi je fajn zdelo, kole da se pol diska zaradi mene tepe, čeprav sem se delela fino prestrašena, a glej ga zlomka, pol ko je pridobil pomagače in so une tri vosle od začetka namahal in predno jih je odvedla policija, me je tam pred vsemi nahrulil in skloftal tako da sem obležala sredi plesišča.

Evo mam še vedno žnablo (ustnico) preklano.

Narod je pa samo gledal. Čisto nobenega ni bilo ki bi pomagal. Pa imam vedno čredo prijateljic in znank, da o čredah občudovalcev ne razpredam.

Tišina.

Otroci kričijo, valovi pluskajo ob obalo, veter vleče že iz morja, menda je že okoli 5h.

Tišina.

"A sem butasta?"

Si. A to sva že premlela. Če te ne bi poznal še iz peskovnika, bi te tudi sam poslal v tri krasne, tako boš pa imela zaslombo, vsaj minimalno, vsega ti pač ne oprostim, menda do konca.

Česa?

Dni.

Življenja.

Ka pa vem?

Tišina.

In kako sem se ti zamerila?

Če mi je jasno da se nikoli nisva ujela, a za to imaš tudi ti, precej zaslug.

Zdej, zamerila.

Ta je čisto prehuda, ker je problem na moji starni.

No, na tvoji tudi, a ni direktne povezave.

Saj veš, smo vzgojeni kakor smo pač vzgojeni. Nekateri pravijo da sem povsem nevzgojen, a to je potem ena druga zgodba.

Ne gleda na vse kikse vzgojne, so mi le vcepili in 99% populacije tudi, da je najbolj možno fajn, če srečaš pravo osebo.

Ja, potem je cela plejada romantičnih predstav, eni jih z veseljem, eni jih brez, večina jih pa pokonzumira zdravo za gotovo.

Viš in tu je problem.

Srečaš družico in skupaj srečno živita do konca dni.

Ok.

Ampak družica je tudi moja punca. Moja lastnina in kot tako je pač ne delim z vesoljnim občestvom, kar pa pri tebi lih malo tako zgleda.

A sploh veš koliko fantov si imela? Po mojem jih ne šteješ od sedmega naprej.

Joče, glavo ima med kolena, vratna vretenca so zelo poudarjena, mokri lasje pa visijo med stegni, le lahni trzljaji, dajo vedeti da jo moje besede bolijo.

Pa v resnici ni problem v tebi, no tudi, a to boš pač sama zrihtala, ampak v meni. Sam sem kar se tega tiče precejšen tradicionalist in zato midva ne moreva skupaj. Sam pač ne prenesem da jih imaš toliko rada.

Ti pa tudi ne moreš, dolgo z enim.

Saj vem, v začetku ti nismo bili dorasli, in smo te dolgočasili, ti si pa tudi prehitevala, glede na ostale sošolke.

"Dej nehi."

Jo objemam med tem ko še vedno joka z glavo med kolena.
Sprijazni se, taka si in tak sem, pač ne greva skupaj, boš pa
vedno moja prijateljica, upam, da ti vsaj kot prijatelj zadoščam.

"Vosu!"

Me poljubi na lice in se uleže. Se ji pridružim in se gledava v
oči, rama ob rami, bok ob boku.
Zaspiva.

Zbudim se čisto premočen. Kakor sva prej ležala v senci borovca,
se je sonce tako spustilo, da sva ležala na popoldanski vročini,
no večerni, a še vedno precej močni. Dodatne temperature je dodal
tudi položaj.

Imela sva prepleten objem, noge med nogami, roke med rokami.
Še ko spi je sila simpatična, pa lepa tudi, tako da mi je bilo kar
žal prekiniti lepoto trenutka, a postalo je zares neznosno vroče
in moral sem v vodo, sicer bi lahko konec naredil.

Sem poizkušal nežno odriniti njene roke okoli mojih ramen in nogo
med nogami, pa se je že pri prvem gibu zbudila.

Sicer par trenutkov začudeno gledala, a tudi kmalu prešaltala v
najlepši možni nasmeh.

Komot bi me lahko poljubila, je pasalo v vse kontekste, pa me ni,
tako da sva samo še trenutek ali dva obsedela, potem pa poskočila
in tekla v vodo, se tam metala po nizki vodi in počasi lezla proti
globlji. Se potapljala in objemala, da je potem ko ni bilo več dna
v dosegu nog obvisela na meni, roki sklenjeni okoli vratu, kakor
tudi nogi, samo da ne na slednjem in me je gledala čisto od blizu.
Kaplje morske vode so ji polzele mimo očesa po licu, mimo ustnic,
ostalo je bilo vse pod vodo.

Zgodil se je najbolj seksi poljub, še boljši kot v filmih.

No, pa se ni bil.

Vprašala je, sicer potihno čisto pri mojem ušesu:

"Ali greš z mano v disko?"

Sem jo samo odrinil in odplaval proti obzorju v svoji mešani
tehniki.

Tri kravle nad, tri žabice pod vodo.

12 Zelena laguna

Kakor koli nastaviš je Poreč zmeraj fajn. Ne samo fajn, seveda se najde svakojakog sranja, na primer, vmes so bili časi, ko je brači Hrvatima šlo super dobro, pa so se začeli malo zmišljevati in smo bili Slovenci precej odveč.

Ma saj je res nekaj na tem, ker s sabo prinesemo Doručak in Alpsko (mleko). Niht debaten, pa vse eno, glede na to da smo brača.

Brača?

Ma, ja nekaj časa so eni na njihovi strani celo vpili da smo alpski Hrvati. So tudi kmalu nehali, kar je preveč je pa le preveč, a kakor koli obrneš bomo vedno sosedje, z sosedi pa vemo da je edini odnos, kateri se spleča, prijateljski, sicer se zainatijo, al oni al mi, in se vedno samo hudo gledamo.

Tega je bilo vedno in tudi vedno bo, vprašanje je bolj koliko.

Takrat na tisti turneji smo bili pa vsi Jugosi, bratstvo i jedinstvo je velo iz vseh oficienih virov, pa tudi privat smo se še kar štekali.

Sam nisem nikoli iz tega drame delal. To da je ker iz kje drugje. Ma, tudi to, a to so bile drame že med Štajerci in Močvirniki, da ne omenjam, da so Trnovčani in Krakovčani še za časa Cojzovega Žige gojilo pristni bratski odnos, auf bix pa čreva na plot. A to ni imelo veze z nacionalizmi.

Vedno in povsod, samo z bedami.

U, tega je že v stari zavezi vse polno, pa ne samo tam. Ko so Vikingi namahali Brite, so menda vse desce skrajšali za glavo, bede so pa še dolga stoletja služile oplemenitenju Angleške duše. Tako da je komot reči da se vse začne in konča tudi pri bedah.

Zdej.

Bede.

Če so pa vmes ene čisto nič bedne, ne samo to, ene so pa zares superce, v resnici jih je veliko, v tistih letih, okoli 18, jih je pa večina, če ne že glih vse.

Pa vendar smo tudi tekli, če smo bili preveč domači z lokalkami in so nas lokalci potem križem gledali.

Tega sicer ni bilo veliko, ker so ipak bili v večini, če bi se zbrali, v tistih situacijah pa niti ne, zato je pa tudi prišlo do sicer redkih a tudi takih akcij.

Ok. Nima veze.

Vsaj ne direktne.

Ne samo da je Poreč mesto fajn, še okolica je supernajboljšmožnfajn (super, najboljš, možn, fajn (najbolje možno vred)), če si jo predstavljam za časa Bizanca, ko je bilo samotnih hiš nič.

Ja, če so se vsi bali da ker mimo ne prileti, teh pa tudi ni bilo tako malo, da bi bilo zanemarljivo.

A se tko reče?

Ok, nima veze. Ima pa da so bile takrat borove šume do obale, zalivi so bili glihni, ali skor taki, kot danes, otočki ob obali pa itak.

Zdej.

Zgodovina molči, ali so bili že takrat kerri, ki so občudovali samotne borove gozdičke, na samotnih plažah.

Če je vse eno ker bil, mu kar zavidam, menda je izgledalo kot raj na zemlji.

Je pa res, da un ni mogel v Konzum po pol kile beuga, 10 dek posebne in pol litra jogurta.

Je, le moral prvo uloviti, ali ribo, al pa zajca, da se je pocajtal, pa ga je verjetno to tako okupiralo, da ni imel časa opazovati prelesti neokrnjene narave.

Tako da nikoli ni popolno.

Razumem pa zakaj je postal najbolj popularen kamp v Istri. Ker obala je zares bejeslovna, če imaš dovolj domišljije in odmisliš, večino novodobnih pridobitev standarda.

Tako da je po drugi strani res škoda da so skoraj uničili vse une lepote. Saj vseh niso, a naroda je pa zares ogromno, ker bi si radi vsi privoščili samotno plažo ob samotnem borovem gozdičku.

Malo morgen.

Pol pa je kakor je in se drenjajo en ob drugem, stojijo v vrstah za vse možno in nemožno.

Matr, sem videl avtopralnico in seveda vrsto. Pa ja ne boš prevozil pol Evrope, da boš potem tam avto pral.

Pa lih.

Narod je čist poblesavio.

U tega je ogromno.

Na plaži si moraš rezervirati prostor za blazino, brisačo, šlah, če bi rad na istem koncu, kot včeraj v vodo zrl.

Pri sekretih skoraj cel dan vrsta, pa jih je ogromno, a nekateri menda naredijo še žehto, uno katero celo leto niso in so s sabo prinesli vse umazane cote, ne vem če ne še sosedove.

V trgovini, podobno. No, tam je vrsta samo zjutraj ker potem mleka in kruha zmanjka in ni več tolikšna gužva.

Zvečer na rivi v gosjem redu, da se kateri ne zaleti, naroda je ogromno.

V disko se sploh ne da, spuščajo notr, samo če gre ker ven.

Po pa reče:

"U, matr, kake dobre počitnice!"

Narod je čist pošizil.

Ja in?

Kva ja in?

In kaj pa pol ti tam delaš?

Sašo iščem.

Saška flaška brez zamaška, si brundam ko stopam po potki med šotori, prikolicami, avti, in drugo navlako iz zadnje strani kampa, precej daleč, takoj za kukuruzom, tega sicer ni, a nekakšne njive pa so, samo tam je bil še prostor, za avto in šotorček,

sicer nazarensko dragega kampa, proti obali, se vmes oziram na vse strani, tudi nazaj, če je nisem slučajno zgrešil. Ej, kako jo pa naj najdem v tako velikem kampu. Lih cel teden bi porabil. Bo potreno taktiko poznanih, ali nepoznanih veseljakov, če jo ima kdo na seznamu.

Saša je južnjakinja iz tako imenovanih oficirskih blokov. Tam je bila koncentracija, dvakrat zapečenih punc, no, pobov tudi, a ti mi niso zapeli za oko, punce pa toliko bolj, tako po tiho priznam, da so mi južnakarce bolj všeč kot lokalke.

Zdej, to je tko.

To sicer nima veze z nacionalizmi itak so bile takrat to vse Busanke, pa nima veze iz katerega dela Juge so bile, a za nas lokalce je bil vse en šmorn.

Tudi nima veze z rasizmom. Če bi kera Slovenka bila dvakrat zapečena, z vranje črnimi lasmi, črnimi očmi, milih potez in z najlepšim nasmehom na svetu, bi bil koj za.

Al kaj ko vse lokalke, katere poznam, so po tej plati prav dolgočasno rjavih las, ena mal bolj kot druga, a to je večinoma to.

Sam sem bil tudi blont, ko sem bil ciciban, a že takrat to ni isti blond kot kakšne skandinavske lepotice. Potem sem porjavel in to me je držalo še kar časa, sedaj sem pa spet blond, samo da to tudi nima veze z Skandinavijo. Še one posivijo, tako da sem končno kot kakšen skandinavec.

Ha, brt vidu!

Ok nima veze ima pa, da je Saša lih taka kot gornji opis.

U, matr kok dobra mačka, smo si mislili, ko je prvič prišla v trgovino.

Smo sedeli v naši najljubši pozi na okenski polici, kot vrabci na žlebu, takrat so trgovine še imele izložbe in lizali lučke.

V resnici je že odhajala, je menda iz druge strani prišla v trgovino, kjer je nismo opazili, ko je pa odhajala je pa zavilo na našo stran in, in in ...

Sem ravno pojedel svojo lučko, ko smo kolektivno vsi pomislili, uno prej, matr, kok dobra mačka, ko sem jo vprašal,

"al mi kupiš lučko?"

Sicer v hecu in nihče, prav nihče ni pričakoval odziva, če pa že, pa nekaj v smislu

"jebse!"

Al pa vsaj

"vosu!"

Ta se je pa ustavila, odložila cekar, al kaj je tisto že bilo, odprla denarnico in zares poiskala 3 din. Se v resnici ne spomnim, koliko je takrat koštala lučka, a se primerno sliši.

Ej mi je bilo nerodno.

Sploh nisem vedel kaj naj še rečem.

Tiši tisti drobiž, sam pa skrivam roke.

Saj ni treba, saj nisem tako mislil.

Ja kaj pa si mislil?

Nič, nič nisem mislil in je bil samo hec.

"Vosu!"

Čisto po lublansko, nič bosanskega naglasa.

Dvigne cekar, se iz njega zvali mleko, katerega poskočim in ga poberem.

Tako da je potem kar samo nastalo, da sem se ponudil da ji nesem prtljago, ko sva klepetajoč, zapustila kraj dogajanja, na vsesplošno grozo, ostalega občinstva. Niso bili samo pobje, tudi nekaj punc. Živa sicer ne, ker bi bil potek dogodkov sugurno drugačen.

Ne ne hodi na Trnou (šola), čeprav so se ravno priselili v oficirske bloke. Ja pozna Smiljo, mojo sošolko, tudi s podobnimi karakteristikami, kot Saša, da bi jo kar kušnil luštna, al kaj ko je za pol manjša. Mejhna, luštna, cel cukar, samo da mi je zares samo do pasu. Vse ostalo pa kar stoji, tudi cel cukar, ker me je kar obrajtala, samo da sam nisem bil pripravljen na tak drobiž. Da so bili v Tetovem, ata je oficir in ne ve koliko bodo tukaj. Sigurno 4 leta, mogoče pa še več.

S Sašo sva se srečevala na ene tri mesece. Ker stalno pa tudi nisem visel na okenski polici trgovinini, ona pa tudi ni skoz letala v štacuno. A pa če že je, pa mogoče lih takrat, ko sem bil ne vem kje.

A približno na tri mesece, več ali manj, sva si izdatno poročala kako in kaj, večinoma v zgoraj opisani maniri, ko sem ji nesel cekar od trgovine do oficirskih blokov, kar je ene 10 minut če si počasen in midva sva znala zelo počasi hoditi, odvisno od vremena in preteklih dogodkov.

So me že tam na okenski polici obtožili da sem gotovo v njo, da ne omenjam, da je Živa priredilo specialni rat, okoli tega.

A glede na to, da sem kar rabil, da sem prešaltal iz nedosegljivega, sanjskega objekta poželenja, v mogoče pa bi lahko kaj bilo, ker tole že skoraj leto traja, skratka ta četrtič, me pa take prešinejo in jo prav milo gledam in ne govorim veliko, a tako in tako ne bi prišel do besede, kajti Saša začne pripovedovati o Šerifu, ne ni hec, dejansko mu je bilo tako ime, prijatelju iz ne vem katere prekomande, da se bodo preselil v Ljubljano in da bosta skupaj in sploh sem utihnil.

Sem ji še občasno nosil cekar, spoznal celo Šerifa, še kar simpa, čeprav ga nisem iz te strani jemal, saj je bil vendar konkurenca, pa magari nikoli izvedel. Tako da me je povabila tudi na morje in evo mene, na plaži popoldne v Zeleni laguni.

13 Vrsar

Bingljajal sem z nogami z betona, tu je urejena plaža in začuda mi je uspelo dobiti tisti meter prostora, tako da sem celo imel direkten dostop do vode, kar je bilo takrat redkost. Mogoče ker je že popoldne, ali pa sem nekomu zasedel težko pridobljen kos neodvisnega ozemlja imenovana privat plaža Francl.

Al pa Hanzi, al pa kr ker, tujcev je po moje več kot polovica, večinoma Švabi, no, se mu pač ne vidi al je Bavarec al pa celo Avstrijec, se mu pa vidi da je iz unih koncev.

Kako se pa to vidi?

V bistvu so večinoma glihni, če se že ne pokaže kakšen izrazit Arijec, a tistih je samo za vzorec, tako da mi res ni jasno kako si je to Dolfek predstavljal. Kajti večina Nemcev, Bavarcev pa sploh, so na zunaj precej našim podobni. Ne vsi, a veliko.

Edino po čem ga razkrinkaš, dokler ne odpre ust, da drži nos za 15 stopinj bolj pokonc, kot naši, če ga nimajo naši raje 15 stopinj pod horizontom. Vsi sicer grdo gledajo, a to nič ne prejudicira, nos pa velikokrat.

Naši, zakaj smo se pa boril?

Zakva že?

Njihovi pa, sej sem mastno plačal, zdej pa nimam lubega mira, me lih iz vseh koncev napadajo Slovani. Groza, vam povem, gospa, ko ogovori sosedo, tako da takoj izpade, da ga skoraj ne obkrožajo naši ampak njihovi, no pa še kakšen Italjan, pa bolj Italjanka, zato pa tudi hoče vsak dan na isti plac in si ga rezervira že od včeraj, pusti brisačo ali pa še šlah tam, tle je moj plac, da lahko zija sosedovo Taljako, med tem ko njegova Heidi tudi škili, al je kje kakšen domorodec, dvakrat zapečen.

Lej me zanese kot kakšno branjevko, a ob takih krajih, se mi podi po glavi kaj vse ne.

Saše niti iskal nisem, da bom potem gledal zaljubljena golopčka, kako se kljunčkata, kar nekaj brezvoljen sem postal in si svoje mislil, matrs butast in zrl v zahajajoče sonce na vrhovih valčkov, prav poseben efekt, če malo zamižiš in se vsi tisti biseri in smaragdi na vodnih kapljicah, podaljšajo v perspektivi. In tiste žarke gledati mi je bilo že od malega veliko veselje.

Ja, nč, kr biu sm.

In se zjutraj zapeljal do Vrsarja.

Kole imeti svoj prevoz je pa res carsko, čeprav nihče dol ne pade od začetnega navdušenje, ker dodam da imam svoj avto, a Dijano.

Ja, kva pa?

As hotla Ševroleta?

V tistih časih samo v filmih, al pa kakšen predvojni oldtajmer, pa tudi za tistega nisem prepričan, če so kakšni Ševroleti kdaj po naših kucljih šprudlali.

Ja Škodilak (Škoda-Kadilak) tega na ostajanje. Fičirari, (Fičo-Ferari), na ostajanje. V resnici so bile še Dijane v manjšini, tako da iz tega stališča bi moral zažigati, a se je povsem okol obrnilo.

Lej če pojma nimajo, kva je dobr avto. Strehe sicer ne odpiram, ja, če bi kero peljal, pa so se sedaj vse ohladile ob omembi ali pogledu na mojo drvarnico. Sploh slabo ne izgleda, no, od daleč, od blizu pa, ni vse v detajlih, pa še streho dobiti nazaj je bilo sizifovo delo, čeprav malo boljše že, ker un bogi ni nikoli dokončal, meni jo je pa uspelo par krat zapreti, ne glede na vse uščiipe, sem si vedno potem rekel, da je bilo zadnjič.

A mlado pa ludo, pa da vidimo kam se odpelje.

Vrsar je drugačen od drugih. Ne, mesto ni na polotoku in polno visokih stisjenih hiš.

No, stisnjene so, visoke pa ne, P+2 največ. Pritličje in dve nadstropji, če ker ne zna slovensko.

Drugače pa je, da je v ozadju hrib in to ne en ampak, v resnici ne vem koliko, se jim nisem posebej posvečal, je pa nekaj hiš v breg in je krajolik precej drugačen, kot do sedaj.

A dober?

Ja, a to nima veze, veze ima, da sem si zamislil, da poiščem [Vando](#).

A prvo šel malo okoli.

Takrat na oblikovni šoli, no, ne samo na šoli, a tam sem bil in je bilo še toliko bolj izrazito, da je Đžamonija fajn. Saj verjetno je. A meni kiparstvo že tako ne potegne. Seveda nekaj kosov, tistim bi se lahko reklo pop, če ne bili klasika, na splošno pa ne. Ta moderni pa še toliko manj, sem kar rabil, da sem se navadil, a če sem že tu, če mislim komu omeniti, kje sem bil na počitnicah.

A Đžamonijo si vidu, ane kok je dobr?

Kakšn Đžamonija, kva pa je to?

Tako da, ni bilo drugega, kot v park. Vroče je bilo kot v rogu, al kje je, tako da so se mi že malo možgani kuhali in čisto malo je manjkalo, da se nisem naprej odpravil.

Zakaj pa bi Vando obiskal. Menda me še povabila ni, kar sicer ni problem, se pač narediš butastega, a nisi (povabila), jest sem bil pa prepričan, al pa sem zgolj slučajno tu, iščem enga, o živjo, koko si, a greva na kavo, pa take.

Vanda se nam je pridružila v 7 razredu osnovne šole. v resnici sta bili sestri, z drugo sva se celo nekaj gledala, a me je tudi hitro prečitata, da ne bom nikoli imel Ševita in zlatega zoba, pa je potem bolj druge gledala.

Nekje na začetku šolanja, so se preselili od Minken (Munich), ata je bil predstavnik nečesa, mama je pa kuhala in se ji je vse eno fajn zdelo, malo gospo špilati.

Bila je, Vanda vendar, velike postave. Takrat v sedmem sem že zrasel, čez vse mere košarkarjev, samo en je bil večji od mene, pa še tisti je moral imeti neko gensko okvaro, ker razen da je bil za pol glave večji ni zadel čisto nič pri košarki, tekkel je pa sploh tako, kot da mu noge zadaj ostajajo in jih pri vsakem koraku za sabo vleče.

Hecn, ti povem.

Ok, Vanda me je iz oči v oči gledala, če bi le prekrižali košarkarki roki, pa jih nismo, takrat je postalo že pomembno, da je ženska in moška ekipa. Včasih smo mešane igrali, pač okretni

skupaj proti nerodam, u smo jih namahal. 10 proti 1. Smo jim pustili da se ne bi jokali.

S tem da je imela že vse prvine, katere naj bi ženska imela, ne samo punca.

Na kratko, taka ogromna mehka in dehteča lepotica.

Zdej.

Vanda se je tudi mal hoh nosila, saj so vendar prišli iz Nemčije in je znala nemško tekoče, al kaj ko smo imeli angleščino, tam pa cvek, tako da sva popravnega skupaj delala. Topogledno se tudi skupaj učila, mlado pa ludo, pa se takoj še kaj razvije, če je pa tako dolgočasno sredi poletja drgniti nepravilne glagole.

Tako da mi je, tam na tistih inštrukcijah, smo se dobili tije in izmenično obiskovali. U sva poslušala s Tomažem, kaj vse ni povedala, kako je v Nemčiji, da so japke še enkrat večje, skoraj kot pri nas lubenice.

Da je imela prstanov in koraud, cel predal in da je imela modrcev v vseh barvah. U matr sva jih gledala.

Ja, seveda jih je pokazala, še pošlataka sva jih lahko.

U, pa ni bilo samo to.

Par krat tudi Tomaža ni bilo in njena soba je dišala kot nebesa.

Seveda ne vem kako tam diši a je gotovo nekaj na tisti strani.

Pa koko se naj človek nauči za popravca, verjetno so mi šenkali, saj sem verjetno samo o modrcih sanjal.

Nič se ni razvilo iz tistega. Ja, flirtanje in malček božanja.

Pokazala mi je kaj je pravi francoski poljub, a je nisem smel med tem za jošk držati. Ne, samo to, celo huda je bila in mi očitala, a se ne znam normalno pogovarjati.

Da smo descu vsi glih. Sami prasci.

V osmem ni imela popravnih, tako da sva se malček odtujila, a ne prekinila in se obveščala o vseh premikih duše in telesa, kakor se lahko v tistih časih dogaja.

U, drame in katastrofe, a večinoma namišljene, kar pa ne zmanjša teže problema.

Seveda nisem vedel kje je v Vrsarju. Tudi si nisem predstavljal, da je toliko možnosti.

Nč. Nekaj časa sem brodil po mestu, pa še malo na okoli, pa je bila vročina neznosna, kazalo ni nič, da bi lahko imel kar koli pod kontrolo, tako, da sem se počutil precej izgubljenega in ...

Samega.

Matr, to tudi.

In to jest, kateremu kaj takega nikoli ni na misel hodilo. Če se je že izkazala taka situacija, sem takoj navezal stike z okoliškimi ostanki, sploh ni bil nikoli problem v nivojih. V smislu v sili hudič še muhe žre, da ne omenjam, da se je velikokrat izkazalo, ne vedno, da so ne glede na druge poglede na svet, precej zanimivi, včasih pa še zanimive. Pri slednjih se je potem, večinoma izkazalo, da smo ipak vsak na svojem bregu, da je sicer zanimivo tudi na njihovem, a ni vse prebavljivo, potem pa tudi, ne vem kakšna kriza, saj se sploh ne poznamo, pol pa adijo in gremo novim doživljajem v naročje, al kam se že gre.

A un občutek od zgoraj, da sem sam, ta je bil pa precej nov.

14 Koversada

Nč. Nekaj časa sem brodil po mestu, pa še malo na okoli, ni se mi dalo navezovati raziskovalnih stikov, pa sem celo ene znane srečal zvečer na rivi. Nisem niti omenjal, da imam Vando na spisku, tako da smo se bolj o avtih menili, kajti iz tistega;

"o, živjo, pišuka, kva pa ti tuki?"

Da ima svoj avto, u matr a res, Dijano, jest sm pa mislu da imaš avto.

Je potem takoj ratalo cel večer nakladanja o pravih avtih in se Citroenov ni niti omenjalo, kajti debata postala je sila resna in sila strokovna, o vseh delih, rezervnih še posebej, ker v tistih časih imeti tak problem, je bilo, kot misija nemogoče, če se je pa že kaj dobilo, je bilo da dražje od zlata, tako da so potem bile variante znajdi se al pa peš pejd.

Se spomnim, je Martin, to je un z 64 zobmi, kateri je imel svoj avto, ko smo se še z poni ekspresi vozili, hotel zamenjati nekaj v mašini, kot že veš sem sicer entuziast konstrukcijski, za mašine sem pa tabularaza, a ni fajn beseda, tako da ne znam povedati kateri del, a je imel isto dimenzijo kot 5 kovačev drobiž in je tistega not dal, namesto originalnega za 500 din.

Tako se je to takrat delalo. Mi s Citroeni še nekoliko lažje, sam sem vedno žico in konzervo sabo vozil, ker se je dalo s tistim, marsikaj popraviti. V Mašini si le moral imeti 5 kovačev, okoli pa veliko.

Tako da sem družbo zapustil zgodaj, češ da moram še plac najti, še ne vem kje bom spal, u je ratalo vpitje, kje vse ne, a se je le kazalo da je še najbližje Koversada kamp.

Ampak tam so nudlni, sem si mislil, ko sem odpeljal iz centra. V resnici niti center ni bil, a je bilo na drugi strani hriba, tako da me je kmalu zagrnila noč.

A prej pa ni bila?

Seveda je bila, a je tam v marini tako razsvetljeno, da se ne dojemata kot črna noč, če ne gledaš na pučino, tam je pa res samo včasih kakšna zapoznala barka počasi mimo prdela.

Sem sicer imel namen resno zastaviti, a se nisem znašel, potem ko ni več mestnih luči, se prikaže kažipot, čisto prepozno in sem jih par zgrešil, tako da mi je tam sredi polj počil film, sem ustavil, za cesto, tako da je malček avta celo na cesti ostalo. Sem postavil trikotnik, če bi že lih ker kaj hotel in se ulegel na spalko takoj na njivi.

To sem opazil sicer šele zjutraj, ko me je tudi promet zbudil in je bilo kar kaj dostave ter posledično prdenja in še bolj hupanja, ker so bile situacije, ko sta se dva kamiona hotela srečati, mimo moje Dijane in je en moral obvezno potrobiti, če ne raje oba.

Nč, ustal sem z povsem suhim grlom, nujno sem potreboval požirek, pred mano je bila pa vstopna zgradba za kamp.

Zdej.

Komot bi se v kontro odpeljal, a se nisem, ker v kamp Koversada me je povabila [Jana](#).

Takrat, ob povabilu, se sploh nisem spomnil, da je to nudistični kamp, tako da sem prešerno nasmejan, obljubil, če kaj mimo pridem, da se sigurno oglasim.

Pol tam.

Me niso pustili samo pozdravit prijatelje. Sem se moral registrirati, so mi dodelili najcenejšo parcelo, če pa mislim še danes odriniti, mi bodo pa samo za pol dneva zaračunali, kar pa tudi ni ne vem kaka katastrofa, se bom vsaj stuširal in glavo umil, je bilo že 5 kil soli na.

Ampak pol not.

Do parcele sploh nisem nobenga nacga srečal, bilo je relativno zgodaj in nekateri so se oblečeni vračali z jutranjega umivanja, ali pa so šele odhajali.

Ampak.

Kmalu za parcelo, je bil kažipot, kje je kaj in tudi tabla da so kopalke prepovedane.

Kva pa zdej?

Sicer se lahko Francoza naredim, a se tu večina Francozov ne dela Francozov ampak Robinzona in so kot od majke rođeni, prav veseli okoli skakali.

Nudlni, za kar še nisem pripravljen. Priznam sicer ne, jest da se kerga bojim, čist nobenga, kva no, nag biti med neznaci, je pa tut mal tko. Ne rečem iz kero znano, pa še takrat mora nočka biti, da bi pa okoli flankedral, na primer v štacuno.

Pa spet, če bi vedel, da ne bi nikogar poznanega srečal, pol bi morda tudi poizkusil, a kaj ko ne vem kako bi reagiral, tam v vrsti v štacuni, pred mano pa ena dišeča in dehteča, katero sem malo prej opazoval skozi konzerve na polici, na drugo stran, ko je ravno morala iz spodnje police nekaj vzeti.

A dej dej, pobom se hitro vidi, če mu je kera všeč, punce lahko glumijo da je nič ne zgečka in ščemi tam spodaj.

Kar stal sem tam, že 10x prebral vse kažipote in napise, vmes tudi malo mimo škili, u matr, lej tm eni pred prikolco, u, matr je dobra, sem moral kaj hitro napotiti proti obali.

Ob 10h še ni gužva, kamp je pa tudi ogromen. Ja, je, ampak je tudi naroda ogromno.

Ta zgodnji, tisti, kateri plavajo pred zajtrkom, so že odšli. Normalnih niti ni veliko, to so tisti, ki okoli 10h na plažo pridejo.

Zaspanci pa itak šele po 11ti.

Sem si predstavljal, da se skopam prej, preden navalijo.

Brzinsko sem se vrgel v vodo, ja nag kakšen pa in potem pomno opazoval, če ne bi koga poznal, da drugam odidem, ali pa raje kar v šotor, se pravi do avta, ker šotor je bil še v avtu.

Mogoče celo zares še pred 12-sto odpeljem in mi še zacolali ne bodo veliko.

Zdej.

Vse bi se izšlo, če ne bi bil firbčen. Pa ne zaradi pregretih mesenih lepot, no tudi, ni debate, u ene so pa zares superce, ampak je tudi kera, čisto mimo, ker je vso tisto privlačnost prej obleka v luft držala, tu se pa pokažejo razsežnosti, posebej kakšnih zrelih, da jim je mladost ušla, že pred časom.

Ok, nima veze.

Ima pa, da me je bolj razjedalo, ali sem sposoben, brez reakcije ležati tam na plaži in opazovati prelesti narave.

In glej ga čuda, sem precej brezčutno opazoval, u, kaj vse ne.

Tako da, ne vem če mi ni celo všeč.

Kar me precej čudi.

Seveda z vetrom v laseh in soljo na koži, je že po difoltu superfino fajn, kot od matere rojen pa samo doda k celoti.

Na keru samotni plaži točno to, takole obkrožen sicer precej manj, kot v Zeleni laguni, pa vendar, še vedno nepredstavljivo veliko naroda, pa nag.

Mogoče ostanem, še kakšen dan, mogoče je samo začetni šok in zato tako stoično prenašam.

Pa da vidimo.

Popoldne podobno, šotor že stoji, fino podprt, včasih paradajz (paradižnik) solata super fino leže, u sem užival, ko sem pomakal kruh v olje. Ne pleskavica je bila preveč močna, na vseh področjih. Ma, sol, poper, da ne govorim da se je kar cedila mast. Sicer dobro, a ni moj tip, tako da mi je solata dosti bolj sedla, v ne tako dragi restavraciji v kampu je bila kar gužva. So prisedli Nemci, k mizi za 6 ljudi, tja sem se prisedel, a so že odšli.

V najboljših letih, sicer za leto ali dve starejši, se jim je videlo po obnašanju, da niso nič preplašeno okoli zijali. Če jih ker gleda, ka pa drucga.

Tako da smo celo izmenjali par vljudnostnih fraz.

Ampak, ampak, ampak ...

Oh nč tacka.

Ja, nagi so bli.

Verjetno sta tudi poba super lepa, a tega pač nisem opazil, ker sem se na vse pretege trudil, da ju ne bi stalno u joške gledal, ja sosede z druge strani mize.

Ker mi ni uspevalo, u madona sta ble fajne, sem dokaj hitro zapustil mesto in prav počasi stopal med šotori in prikolicami, se delal, kao ne gledam prelesti, na ležalnikih v senčki z knjigo v rokah in že prispel v drug konec kampa, ta kamp ima zares epske razsežnosti, a je fajn, da ni tako nabasano, ko me pokliče Jure.

Že prej sem ene na videz poznal, smo si samo pomigali, v smislu živjo, pa brez dodatkov, sem si misli, še dobo da Jane ne srečam, kako jo bom pa potem doma gledal, če jo sedaj vidim v Evinem kostimu, saj bom samo še v tla gledal.

Že prej si nisva bila mrska. Ne, da sva iz tistega kaj naredila, ker bila je in še je Juretova punca.

Moj prijatelj Jure ni spadal v našo klapo, ker je bil starejši ene 3 do 4 leta, kot tak že na faksu in malo vicem se je režal.

V paketu je bila tudi Jana, sila mila oseba, taka, katero bi samo gledal, tako je fajn. Ja, z vsemi atributi, ki so v tistih časih kaj pomenili, a je s svojo lepoto in milino preglasila, vsa lovska klobasanja, tako da sem jo zares samo občudoval, brez poželenj.

Že na začetku se je začutilo, da ji nisem zoprn, potem se je pa samo še dopolnjevalo. Srečavali se nismo veliko, pa spet dovolj, da sva se vedno razveselila snidenja.

Imela sta druga pota kot mi, a sta mi tudi precej poročala o svojih vdranjih in dojemanjih sveta, tako da sem bil kar na tekočem.

Ne, sploh ne nepopisan list, ali kar se že reče.

Ne samo enkrat, sta pripovedovala o FFK, zakaj se tako reče? (Freie Körperliche Kultur)

Ne, da me ni zanimalo, u, zelo, a da bi se pridružil je pa moralo preteči še par let.

Lej, še tak avanturist, ni vsak tudi naturist.

Tako da je Jana direkt povabila naj kaj pridem in tudi za letos celo razložila, kako ju najti. Moram reči da nisem niti gledal Jureta ob povabilu, sicer precej zanimiv pob, je večinoma precej zbledel ob prisotnosti njegove Dulčineje in sem vedno, ali pa vsaj večino časa gledal, pa magari se z Juretom družil, zaradi, že česa, stalno kaj.

No, sam sem ga učil vragolij okoli fotoaparata in razvijanja fotografij, on pa mene o globinah mašinske tehnike, študiral je namreč strojno in bil zraven z dušo in telesom.

15 Rovinj

Nisem ostal še en dan.

Saj je bilo lušno, pa bistveno bolj zanimivo, občasno pa še napeto.

Ja tisto ko se ti zdi, da čisto preveč zijaš, pa ne moreš da ne bi in je bilo zato potrebno pozicijo zamenjati.

Jana je dražestna, čeprav je potem tam večinoma z brisačo ogrnjena, potem za večerjo pa že v majici in kratkih hlačah svetila. Pa je še v tistem, fenomenalna, pri pogovoru pa še bolj. Ne da sem jo analiziral, takrat sploh ne, sem ostal brez besed, glede mnogočesa, še sreča da je Jure razlagal o novih biciklih in kaj vse sta že prešprudlala in predvsem kaj še bosta. Ne, ne bom šel z njima, imata čisto preveč kondicije, da ne rečem, da je meni sicer sila všeč z biciklom okoli flankedrati, a da bi šel v Bosno in do Dubrovnika, me pa žiuga ne dobijo, razen kot spremljevalno vozilo, pa sta se izmotala, da je bolje neodvisen. Čim manj krame, samo tisto, kar potrebuješ. No pa še na hranilni knjižici mora kaj biti, ko imaš odprte žule na riti, tam v Mrkonič gradu in te samo še par dni v pravi postelji reši, da sploh še migutaš.

Meni se sicer hitro marsikaj zdi, a ne vem, če me ni Jana tudi drugače gledala.

No, to ne bo nikoli jasno, ker sem tam okoli 11h ko naj bi se kamp umiril, sicer oficielno 10h, a tisto je le predpriprava, za to da se potem večinoma prešalta na šepetanje, kar pa vemo, da deluje samo na kratkih razdaljah. Pri meni misija nemogoče, če me je že tam čez mizo razganjalo od, od, od ...

Nč, kar poslovil sem se, da sem preutrujen. Nisem več mogel, bi še kakšno na uno temo rekel, potem bi pa znale bito dolgoročne posledice, kar je pa škoda, samo zaradi malo več vina.

U, sem sanjal.

Sem sem zbudil povsem premočen, hitro pod tuš in let u Rovinj.

Rovinj je bil od začetka moja lubica.

V resnici se ne spomnim kdaj naj bi bil začetek, a tisti občutek, da poznaš mesto, da veš s katere strani ga udeti, da veš kaj pričakovati in tko.

Seveda se da tudi točno obratno, to je tudi od karakterja odvisno, saj veš uno s kozarcem. Eni vidijo pol prazen, drugi pa pol polen kozarec.

Z Rovinjem pa podobno.

Seveda, so spremenili parking, sploh ni več zastonj in tko, a če bi se s takimi malenkostmi ukvarjal, verjetno še od doma ne bi šel. So ene stvari, katere pač pogoltneš. Seveda imaš lahko tudi mnenje in tudi izraziš ga lahko, če pa kaj pomaga je pa že čisto druga štorija.

Večinoma izpade točno nasprotje, pa makar so parking premaknili, a izpadeš sam tečen ne pa oni.

Ja, seveda so meje pregrade za sloveske brigade, pa vendar malček fleksibilnosti samo doprinese k dobremu občutku, ja na splošno, kako pak.

Sicer je pa stalno kaj, a o tem se pač ne piše. Govori že še, če že glih ker začne, a veš, da so parking premaknili in je sedaj 100 milijonov kilometrov treba peš, v tisti svinjski vročini in ne grem nikoli več.

A, dej, dej.

Poglej iz druge strani in hopsaj novim doživljanjem v naročje, al kam se že gre ob takih prilikah.

Rovinj, staro mestno jedro, to je tisto ta pravo. Tisto okoli, je pa nujno zlo, če je en plac tako fajn, potem hočejo vsi biti tam in na žalost cena napredka je da je pozidano. Če si predstavljaš pogled iz hotelske sobe preko zaliva na Staro mestno jedro, potem ti je takoj jasno. Če si pa ne, ti pa ni pomoči.

Sam se nisem ukvarjal z okolico, čeprav ...

Ozke ulice, visoke hiše, prijeten hlad, v vročem dnevu, kofetek tu, sladoledek tam, pogledi na koncu ulice na morje, ali je sploh še kaj boljšega?

No še en sladolec in malo kruha in jogurt pred tem, ti tudi da dovolj energije, za skok v vodo tam na zahodnem delu pol otoka, mi ni nikoli bilo jasno, zakaj se hiše tako drenjajo, tu pa fraj. Seveda britof ima težo, a bi ga komot lahko imeli tudi na celini, dokler je bil še otok. Verjetno iz zahoda brijejo najmočnejši valovi in vetrovi.

Si predstavljam, da burja tu ni tako močna kot pod Velebitom, čeprav ti tudi da vetra v kosti, a te vsaj ne odpihne.

Pred jugom so precej dobro zaščiteni s celo rajdo otokov in polotok jih zaslanja, tako da je verjetno le mištral tisti, zaradi, katerega niso pozidali zahodnega dela polotoka.

Zdej.

Ne glede na to, da so se tu podili isti kot okoli Poreča, pa vse eno niso pustili nobenega ekstravagantnega pečata, kot je bazilika v Poreču, tako da je Rovinj po svoje še boljši, ker ni ekstremist in je potem na drugi strani celota fajn.

Ja, staro jedro, ka pa?

Itak se samo o tem menim, ostalo me niti ne zanima, če nima še kakšne druge vsebine.

Tako da ...

V resnici sem si želel, da bi se le tako urajmalo, da bi srečal [Miro](#). Sicer pojma nisem imel kje naj bi bila in ali sploh kdaj pride, do centra, mogoče pa ne, tudi taki so na svetu.

Zakaj pa bi v staro mesto hodil? Tam so sami butasti turisti, pejd gremo raj eno košarko.

Samo pod npr.

Zdej.

Mira je med tem zrasla, od tiste prikupne smrklice,
"oh, tis vosu,"

če sem jo kaj dražil, verjetno ni ostalo nič, ali pa vsaj čisto malo.

Sedaj je odrasla punca, baba še ne, čeprav punce preHITEVAJO in tudi to ne bi bilo nemogoče. Verjetno ima zaresnega fanta, ne samo to, morda se že menita o poroki. Ti bi bilo sicer prekmalu, punca ne preHITEVAJ, življenje ima še polno pokazati, a tudi nič nenavadnega, mnogokera naredi napako in se prekmalu poroči, prva ljubezen, je le prva ljubezen in veliko jih pravi, da je bilo samo tisto takrat pravo, vse ostalo je potem tehnika.

Ma, saj je nekaj na tem, čeprav se z vsemi štirimi branim.

A dej, dej.

Po so pa ločeni še pred 30-timi, otroci odvisno od situacije, mnogokje velika kriza, nekateri pa še šuntajo proti partnerju.

Pa bi bilo potrebno samo nabrati določeno kilometrino, koliko je od situacije in posameznika, ja posameznice tudi, da se mi ne bi koj kera napihovala, doživeti, kar je doživeti, tudi diskutabilno, da se potem reče, dost je bilo sranja, zdej pa zares in potem ni več problem, ko postane dan podoben dnevu in se rutina prikrade med družinsko srečo. Potem to niti ni ne vem kakšna katastrofa. Pač normalno življenje in nimaš občutka da si kaj zamudil.

Proti večeru, ko se je sonce dotaknilo gladine, ko je imelo še dovolj moči, ali pa je bila vročina akumulirana v kamnih na katerih sem sedel, ter se je čutila dehteča vročina, sem pomislil, da je gotovo ne srečam, to bi bilo pa zares čudo ne viđeno, pa to ni pretehtalo, a če ima že zaresnega fanta in se zares menita o poroki, pa tudi če se ne, kaj pa naj bi sam tam.

A da je tko fjn ko jo spet vidim, une dva bi se pa objemala in čakala, kdaj bosta lahko sama in ne bo ta kreten napletal, kok je bilo pa včasih faj.

Ma saj je bilo, a kje je že to. Da ne omenjam, da sva bila oba še čisto preotročja.

A zdej pa nisi?

Sm, a precej drugače, če ne že čisto drugače.

Se le pozna par let vmes.

Pa res kolk jih pa je?

Meni se zdi vsaj 10, pa je menda samo dve.

Al pa tri.

.

Ne, 4 pa sigurno ni.

.

Matr šiba.

.

.

U, matr. U štirih je lahko že ločena, ne samo poročena.

.

.

.

2.

.

.

.
. .
Kje bom pa spal?
...

V resnici sem razbremenjen počasi korakal, skozi nočni Rovinj. Za čuda so ulice še kar mirne, izgleda da je še vedno večina lokalcev, kateri sedijo ob hišah, večinoma starejši, se pomenkujejo, ja tudi skozi okno, a v pritličju, še največ nadstropju, sicer pa dol pride in se menijo.

U, kaj vse ne, seveda tudi politiko, a tega je bilo samo za vzorec. Nekaj ker ni nobenega kaj veliko zanimala, veliko ker če bi pa že kdo kaj, se pa itak nič ne da, malček pa tudi ker ni bilo zdravo. Zidovi imajo ušesa in nikoli ne veš, če nisi zašel. Tako da, ja kakšen vic, mogoče dovtip, a so itak boljši o komšiji, skratka lokalne čenče. U tega pa vedno in povsod veliko. Veš da je bistveno bolj pomembno katerega je vzela hčerka od, potem je pa malo specifike, večinoma vaške čenče, a takole v mestu, je takoj lokalni veljak. Seveda veseljak tudi, a potem se o drugem menijo.

Štorija je iz Dubrovnika, pa še iz arhiva je, ker ga je sudija ..., pol ne vem sicer kaj, a to niti ni pomembno, a je tako ilustrativno za take sredine. Skratka, dotični, rečmo da je bil Šime, zame sinonim imena za Dalmatince, če je Janez za Slovence.

Šime se enkrat pozno vrne domov in najde vse razmetano, kar pa ni, je pa sam, skratka, je pretepel hlapce v pritličju, otroke v nadstropju in ženo in taščo v drugem nadstropju.

V resnici niti ne tako nemogoče.

Al kaj ko je nesreča hišo falil.

Ej, po moje so se še par stoletij o tem menili, če naj bi bil dogodek iz mestnega arhiva.

"Dobro večer,"

voščim ko počasi korakam mimo. Izmenjamo nekaj osnovnih informacij, potem pa že o lokalnih kolobocijah.

Luštno.

Pa kva?

Nč in vse. Tisti lepi občutek okoli srca, ko se ti zdi, da je vse tako kot mora biti.

16 Bale

Ni se mi ljubilo iskati placa, zato sem se usmeril priti Balam in nekje na sredini, al pa tudi ne, sploh se nisem zavedal, da so tako blizu, v buš in spalco na zadnji zic, ter zadremal par ur. V resnici sem zaspal, a se ti zdi, da si samo malo naslonil glavo, ob poslušanju žaganja škržatov, al ker delajo toliko hrupa, samo zaprl oči in jih tudi takoj odprl, ker prav blizu, ne vem če ne samo dve grmovji, ajd tri, a več kot 4 pa sigurno ne, zavriskal oselj.

Vriskal ker ne vem kako se imenuje IJA-nje. Če krava muka, konj hrza, potem oselj ija, sam da ni samo ija, ampak IIIIIIIIIIIIIJAAAAAAA. U, matr je bil glasen, kot bi bil takoj pri avtu.

Zdej, to je tko.

Ko sem zaprl oči, samo za trenutek in jih takoj odprl, je moralo biti mal več kot trenutek.

Če sem še ob 11h hodil po centru Rovinja, sem mogoče čez polnoč, al pa mal prej, odpeljal in sem oči samo za trenutek zaprl tam nekje ob 1h in jih takoj oprl, zunaj pa sicer ne s soncem obsijan, a že precej svetel dan, tako da je tisti trenutek le bil par ur.

O Balah sem poslušal iz več virov in vsi so trdili da so supenajbolšmožnfajn.

(super, najbolj, možn, fajm (zelo, najboljše, možno, vreda(za tiste kateri ne znate slovensko (prva varianta najboljša))))

Tudi [Rosa](#), a ni fajm ime, že zaradi imena bi se komot lahko zaljubil, je opevala Bale, že od osnovne.

Zdej.

Kakor jo imam rad, in je zares ena superca, al kaj ko je njej mnogo stvari superfajn, tudi take ki niso, nekatere so pa povsem mim, zato je nisem nikoli jemal zdravo za gotovo. A glede da ni edina hvalila kraja pa mogoče je le nekaj ne tem.

Zdej.

Meni je bil morje vedno zakon in topogledno tudi lokacije. Skratka na obali. Sploh nisem vedel da so še kraji v notranjosti in ne samo to, da so superfinofajni, nekateri pa še najboljši.

Tako da je moje prvo srečanje z Balami bil z veliko skepse, pa koko je lahko kraj odmaknjen od morja fajni. Je ravno toliko oddaljen, da te mine peš iti na plažo. Saj dol še gre, potem zvečer pa gor, pa magari je samo par višincev pa fejst odveč, da ne rečem da se tisto vleče kot dva ponedeljka.

Pol sem bil pa fejst presenečen. Že dol v dolini, no na ravnini, saj ni dolin, vsaj ne izrazitih, je povsem luštno mestece. Seveda spet govorim o historičnem jedru, predmestne mehanične delavnice in podobne navlake, v to ne štejem.

V Balah so pred leti začeli nekakšen teater, al kaj naj bi tisto bilo, v resnici ne vem kdaj, a je bilo tistikrat, že precej razvito.

Sem že prej slišal, da ni samo teater ampak vse mogoča ustvarjalna navlaka. Sicer nikoli raziskal, kaj pa mene hipiti brigajo, pa magari nekaj časa glumil, točno to, a takrat sem bil že težek roker, pa bolj prvo kot drugo in so mi bili hipiti na splošno mal mim. Ne, da se nisem družil tudi z njimi, no problem, a ne zaradi hipitizma, pa kar koli naj bi to pomenilo, a je bila že kare obetavna hipica, u tega pa vedno dovolj.

Nima veze, samo navržem da ni bil moj nivo, pa ne bi sedaj o nivojih. Ok, horizont. Al pa perspektiva, ta se še najbolj korektno sliši.

Poj tm pa.

U, je bilo lušno.

Seveda poznajo Roso, saj je zvezda.

Kaka zvezda?

A ne veš čigava hčerka je?

Seveda vem, saj sva bila sošolca, a nisem nikoli pogledal iz te strani.

Mi jo je bilo že brez tega čez glavo.

Ma, ne.

Ampak včasih je imela pa prav čudne finte.

Nekaj sila fajnih, nekaj kaj čmo, nakaj pa čisti podn.

A ker enostaven je pa zanimiv, čist noben.

"Kar tukaj počakaj, je šla na kopanje."

A peš?

Ja, koko pa?

Kok je pa do morja?

5km.

Pa to je cela ura dol, pa vsaj dve nazaj.

Z avtom je bilo samo 15 minut. No mogoče 20, ampak samo zato ker je razrukana cesta, pa se je treba paziti lukenj in kamenja.

"Kje naj no pa sedaj tu iščem?"

V tistih časih, je bilo še kar zapuščeno, večinoma buš, ampak fajni, kamni od tu do obzorja, no do ovinka, v naslednji zaliv in voda do obzorja, ta pa dobesečno.

No, to je relativno.

V resnici ni bilo neobljudeno, bi se lahko reklo, da so se tu zbirali tisti, ki ne marajo množičnega turizma.

Hipiti skratka. A ne samo oni. Še meni dopade, tako divje, brez bufetov, teras, toboganov, betona povsod, kamor ti seže oko.

Ja pa zato potrebno sabo vzeti vse. Vode takrat ni bilo, kamoli sekretov. Pa to še v velikih kampih ni problem, odplavaš na pučinu in opraviš, a kakšen morski pes te ne sme zavohati.

Sem malo spraševal, redke parčke. Ja eni so jo pa res videli, menda je bila, pol je bilo pa več interpretacij. En je trdil, da jo je na trdnjavi videl, drugi na čisto drugem koncu, proti Umagu, u šumi in tko.

Nč.

Mal sem se potapljal, no plaval moj slog tri take in tri drgačne, malo ležal na skalcah, malo iskal školjke, ali obračal kamne, tam se vedno kaj najde, gledal v sonce in valove, skratka užival, čeprav me je precej žejalo, ker vode pač nisem nosil.

A mi je kdo povedal?

Uben.

Tako da tam nekje okol 5h je bilo neznosno suho grlo, prej sem mal pil morje, pa se je samo še poslabšalo.

Je bilo potrebno proti naselju, po provijant, mogoče jo pa še srečam.

Obala pod Balami je bila takrat zadnje nepozidano območje, tako da je bilo po svoje že to sila fajn.

Po pa še.

Tam so Avstrijci naredili en hecen konglomerat vojašnice in bunkerjev za topove. Kaj takega še nisem videl, pa magari se še nikoli posvečal vojašnicam in kanonski tehniki. Ja, seveda, ko prideš na Blejski grad, tam je možnar in iz tega stališča ni da ni. A da bi me pa držalo, nekateri so celo hodili na Soške planine, da so za starimi lopatami stikali. Si predstavljam, da so topove že prej odnesli.

V resnici nič več, vsaj da bi sam vedel. A kot rečeno, ravno zato je super fajn, ker nič ni in se lahko posvetiš bistvu. Kaj to je je sila diskutabilno, a je nekako na meji.

Podobno kot hribi.

Samo zase so en dolg cajt, starih kamnov.

Starih?

Ja, kakšnih pa, če najdeš školjke na Bovškekem Gamsovcu, pomeni da so iz unih cajtov ko je tle še morje bilo in ni bilo o morju ne duha ne sluha.

V Balah ne da še ni hribov in je še morje, ma, ja, seveda tudi, a ni poanta v geoloških premikih, čeprav ker ki se spozna na to, bi še tam imel kaj povedati, a to je potem že silna specifika, a kateri pa nisem hotel.

Temveč o tem da te praznina okolice v obeh primerih primora da razmišljaš še o globinah, na primer duše ne samo morja ali dolin. Zato je tako prvinsko, ker se potem s sabo ukvarjaš. V tistih letih, okoli 18 sicer ne veliko, je le začetna pozocija, sila enostavna, u smislu, jebse, a ni da ni.

Še celo v tistih letih se na samotni plaži, z valčki med prsti sprašuješ,

"pa kva je to men treba,"

če ne celo kaj pa to pomeni, ali celo kam pa to pelje.

Potem te sicer sončarica, če se prej ne prestaviš pod borovce, u tam je tudi super lutšno in potem še tam take premišljuješ in sploh se ti zdi če nisi mal filozofa.

Zdej, a je Grke tudi tako žejalo, a jih je brecel pikal, a so jih mravlje v tazadno pikale, da borovih iglic ne omenjam.

Po moje lih.

Menda je un

"heureka"

tulu, ko je žajfo našel.

Fino najeden, no, nč tacga, sam da je bila še salama, sem se primajal gor, v mestno jedro, na isti plac kot dopoldan, kjer so me napotili na obalo.

Ja, da me je čakala, pa potem odšla. Da je bila sila vesela in kaj da imava?

"Ah, nč, sošolca iz osnovne."

Ej, so mežikal in se hecali.

Da naj prisedem, ker bo gotovo kaj mimo prišla, da vedno tu mimo hodi in velikokrat klepetajo, ter da naj povem kako in kaj?

A da bom neznancem, pa če so še tako fajni razlagal, kaj me razjeda in črviči.

Nč, in vse na splošno, da je stalno kaj zanimivega, da pa tudi ni vse kot bi lahko bilo.

Smo se kar ujeli in skupaj šinfali od ponudbe, do državnih prvakov. Pri slednjem sem večinoma kimal, ker se za nogomet nikoli nisem zares zanimal, a tudi ni bilo več važno, ker sem bil na en način njihov, tam se pa ve kdo vodi pogovor, ker pa poslušajo in kimajo.

Skratka domače.

Me je objela, kot je samo ona znala, saj ni nič takega, gotovo so kje kere točno isto, a tistih ne poznam, njo pa že od kar svet stoji, ali vsaj od tretjega razreda osnovne šole.

Saj sem že pisal, bila sva kot brat in sestra, čeprav je predvsem proti koncu, tudi drugače nastavila, a sem sem bil čisto preotročji, ona pa tudi ni vedela kaj hoče, a nekaj že, ker se bližamo odhodu in nikoli ne veš ali se še kdaj srečamo.

Dontwori sigurno te pridem obiskat in sem jo, pa ne samo nje, ker sem jih na Viču, gimnaziji Vič toliko poznal, tako da sva bila kar v stikih. No na vsako letno dobo pa sigurno.

V resnici super mačka in mi je še danes žal, da nisva iz tistega kaj več naredila, a je karakterno menda čisto nasprotje moje in je posledično bilo stalno kaj. Pa ne da sva se pošiljala u kaj vse ne, kot s Karmen, sploh ne, Rosa ni nikoli nobenega poslala še v Ricmane ne, kamoli u mamimu, pa tak.

Kakor sem se znal sam razkuriti, če me je kdo kibiciral, je ona na isto situacijo ostala, razumevajoča, ne samo to, še mehka in dehteča, tako da sem velikokrat odkorakal iz prizorišča ker unga nisem smel na gopc, ker je sicer zloben a je potrebno poiskati njegovo dobro plat, to pa narediš samo z ljubeznijo in uvidevnostjo.

Brť vidi!

Mamicu mu!

Poznala je vse, se z vsemi tudi razumela in verjetno so jo vsi imeli radi. Saj jo imam tudi sam, pa magari bila občasno nemogoča. Tako da smo se veselili pozno v noč, dali so nama vina, meni precejkrat, ona ga je pa imela isti kozarec minus požirek do konca, ko me je zvalila v njihovo najeto stanovanje.

Že prej me njena mama ni kovala v zvezde, je že vedela kakšni so taki, pa magari nikoli izvedela nič s tiste strani, tako pogosto pa spet nisem bil na tapeti. Tako da tudi tistega večera, me je sicer prav prijazno pozdravila, mi dala jesti, razložila, da bom spal na tleh ob Rosini postelji, a bodo vrata odprta in naj si nič ne domišljam, ker ne spi trdno in vse sliši.

Rosa je samo zardevala.

"Mami, kaj pa naj bi bilo."

Saj veš da te ne bi nikoli razočarala.

Vem ljubica moja, a nekoč bo en, katerega tudi ne boš hotela razočarati in raje ne mislim kaj bo iz tiste kolobocije nastalo.

Tega poznam, je vsega zmožen, a tudi zanesljiv in če obljubi se bo tega tudi držal.

"Obljubi da ne bo nobenih neumnosti!"

"Olubm,"

častna pionirska, pa še mladinska, pa še na splošno.

Ne zezi se.

Ok no.

17 Barbariga

Še dolgo me je stiskala, ko sva stala ob avtu ob slovesu, tako dolgo, da me je začel boleti vrat, na katerem je bila obešena. Poizkušal sem jo nežno odriniti, a takrat v afektu, potem izpade vse kaj drugega kot nežno, al kaj sem hotel, če sem hotel odnesti celo kožo, se pravi vrat, je bilo potrebno izvesti gornje. Poljubil sem jo na lice in rekel se vidiva. Nisem hotel pogledati nazaj gotovo je tam še dolgo stala, ko sem se odpeljal. Eni pa zares znajo narediti dramo, ko jo je najmanj treba.

Še prej, preden sva vstala, sva zopet premlela najino situacijo. Tudi ponoči, ko sem se obrnil, na tleh je bilo le precej trdo, ne glede na nekakšen kovter pod mano, a je ublažil samo neposreden stik z deskami, kaj veliko več pa ne. Kadar sem se obrnil, sej jo videl da me gleda. Pobožal sem jo po roki in rekel zaspi, se obrnil na drugo stran in z nasmehom naprej zadremal. Ali pa spal, tisto ni bilo povsem jasno. A nasmešek? Lej se mi je vse eno fajn zdelo da te ima kdo tako rad da niti spati ne more.

Z Roso sva že večkrat premlela, kaj sva sploh midva. Ne, rečem, v resnici ji ni čisto nič falilo, ne samo to, še preveč je bilo. Čisto preveč si je predstavljala, a na njen način, skratka vse po reglcih in predvsem pod kontrolo. Takrat še nisem vedel da je to problem, se mi je pa čisto po občutku tako dozdevalo in se ji nisem pustil vezati. Ja, prijateljstvo, kaj veliko več pa ne. No, včasih, kot ponoči, je med nama prišlo do nežnosti, a veliko več kot pobož ne. No, pa objem ob slovesu.

Čeprav sem ji rekel da grem do Pule in naprej na Kamenjak, sem takoj za Balami na desno zavil v Barbarigo.

Barbariga je ...

Sem že pisal, kaj je nekaj ljudem da gredo iz bloka na morje v blok. Tu sicer blokov ni, so pa vrstne hiše, nekatere z nadstropjem, večino se pa dojema kot pritlične. Iz česar bi sledilo da imajo atrij, pa ne vse, tako da je potem tudi tisto privlačno mal tko.

Itak je čisto preveč stisneno, za počitnice, na moj način. V mestu, bi tako naselje bilo nobl soseska, saj je vendar brez blokov, pa spet precej zbito.

Tu pa ...

Pa narod je čist poblesavio.

Pol je tko.

Barbariga je bila precej popularna, med mal nobl folkom. Pa spet ne tako nobl, da bi samo v nobl hotelih valjali. Ne, taki, ki se nočejo mešati z plebejci, delavci iz Fiese, no, saj ti so res svojga gnarja vredni, a tisto je tudi druga zgodba. Nima veze, ima pa, da sem takrat še povezoval, noblih enako lepo. Saj nekaj je na tem, ne prav veliko, a to sem opazil bolj pol. V resnici nima veze, a takrat sem to tako jemal in zato sem zavil, ker v Barbarigo je hodila [Tatjana](#).

Tatjana je sosedka iz prve faze, torej še iz časov ko smo po blatu hodili, naselje še ni bilo končano, ko smo se eni že vselili. Oni tudi, torej 7 let stari puncici. Bili sta setri, a ne iz naše šole. Sta hodili v center, pa se ne spomnim kam, a že takrat se nam je čudno zdelo, tako da smo ju malo z rezervo jemali.

Moj prvi rojstni dan v naselju je bil 9 let in živo se spomnim sem dobil kotalke. Te smo potem precej hitro zdrgnili, kajti bilo je prvenstvo v hokeju. Lej mal domišljije je potrebno imeti, pa gre. Skratka smo celo prvenstvo igrali hokej na srednji slepi ulici in ko se je prvenstvo končalo so bile tudi kotalke fuč. Punce so še nekaj časa težile z umetnostnim kotalkanjem, kajti tudi prvenstvo v umetnostnem drsanju je bilo, samo se ne spomnim ali prej ali pol. Se pa spomnim da so bile televizije še črnobeleske, in je una komentatorica, vedno je bila ista, ena Zagrebčanka, ne vem če je že bil Dnevnik slovenski, nima veze, ima pa, da so bili prenosi oddaj iz cele juže in je una opisovala, ne samo kako ji leprša krilce, kad izvodi dvojni aksel, ampak še kašne barve štumfe ima, našitki bleščice so se pa itak svetili u svim bojama duge in je bilo že tisto dovolj zanimivo.

A še boljše je bil komentator za fuzbal. Tako da sem zaradi komentatorja tudi sam kdaj gledal nogomet, pa magari me ne zanimal, a un se je tam tako razburil, če se je kaj dogajalo na igrišču, če je bil pa še gol, pol je pa itak tulil, da je vse hreščalo.

Gooooooooool, ljudi, jeste li videli, kakva sreča, goooooool, braaaaaavo našiiiiii.

Ok. Nima veze.

Ima samo toliko da so bile punce še v drugem ali celo tretjem planu in je bilo vse drugo pomembno nego one.

Potem se pa časi obrnejo in dobiš prvi mozolj ter je vse drugače.

Tako tudi Tatjana. Iz tiste neizrazne, se je sploh ne spomnim, kakšna je bila ob hokejskem prvenstvu.

Potem pa, tam nekje v začetku srednje šole, jo pa zagledaš v povsem drugi luči. Če je ne bi poznal, bi si samo mislil, matr kaka dobra mačka in tudi vedel da je izvenkategorija, take se pa pač ne družijo z rajo.

No, pa sem jo in sem povsem drugače nastavil.

"A maš ker čiki?"

In lej ga zlomka, ga je imela in to ne 57 kot sam kadar sem jih imel, ampak Marboro. Sem jih čisto prvič poizkusil. Kaki dobri čiki. So ostali objekt poželenje še par let, da smo se dokopali do priložnostnih del in posledično kupovanja mark in potem z njimi iz dutifrija še Marboro ter potem še boljše Dunhil mint. Te so mi ostale do konca tanajbolše a so bile samo za posladkat.

Tako da je kar samo ratalo, da sva poklepetala, kadar sva se srečala. Ja, pa hecela tudi, je imela kar smisel za humor. Prav presenetljivo, ker večina punc je deklarativno izjavilo, da smo debili in kreteni čist preveč otročji ker take butaste vice pravimo, a kot rečeno poanta ni bila v vicih. Bolj izgovor, da se

me pa ne ukvarjamo s takimi primitivci, me smo zaljubljene v Rajna (Ryan Oneal), al pa celo Otota, a tisto je bili potem že tumač.

Saj je bila cela rajda drugih, a se mi ne ljubi poguglat, kateri so bili v 70tih tihe želje večine punc. Mene je pa itak že v rock zanašalo, tako da sem tudi gradil stališče, da so uni s Kičom fejst mim.

Tatjana je bila glasbeno na liniji. Pač disko. Poguglej, če te zanima (Bee Gees, Boney M, Abba, pa taki) in kot taka ni moj tip. Al kaj ne naredi roker da bi do punce prišel. Pri njej sicer ni bilo to prvenstvo, zares nisem vedel, kaj bi taka lepotica počela, s takim seljakom, sem jo pa zato na drug način vpletel.

Takrat me je že fejst melo da sem fotograf. Šele na začetku, a to se pač ne prizna in zato glumil tam ta velicga.

*Se spomnim, še nisem imel Vivitar one Touch zoom (*74), in sem moral objektiv menjati. Večino sem uporabljal 35mm širokokotnega, so bili tudi rezultati daleč najboljši. Občasno pa še teleobjektiv 200 mm, smo mu rekli za čez cesto. In tudi ta je dajal precej dobre rezultate, pač glede na tiste čase, se ne morejo sploh primerjati z današnjimi digitalci, pa vendar so mi občasno vse eno natisnili naslovnico za ker obskurni časopis. Kar pomeni A4 format in kot tak, že precej zahteven, pa tudi tu ni da bi primerjal z današnjimi časi.*

Ok, nima veze, ima pa, da se je Tatjana zavedala svoje lepote. No, tu je treba kero reči na to temo.

Ne, Tatjani ni bila ena tistih poduhovljenih lepot, katera te začara in samo strmiš.

Tudi tu si samo strmel, a bila ena tistih pup za na razstave.

Komot bi lahko bila manekenka, lih vse je imela tako kot mora biti za manekenke. Za na film bi verjetno komot bila statist, za kakšno razvratno zabavo. Za prvo vlogo težko, razen če ne bi režiser zbiral po karakterju, ampak samo po zunanosti.

Pa ne da je bila glupa. Če pa kaj ne, pa točno to ne, saj je potem celo diplomirala na pravu in je sedaj nekje nekaj za vlado. A ne tisto ko se menjajo vsak 4 leta, ampak uni zadaj ko so stalno tam in v resnici ti vodijo.

Pa vendar prav poduhovljena ni bila. Saj tudi sam nisem, je pa res, da so me vedno bolj privlačile poduhovljene, ne samo lepotice. No te tudi, ni da ni, a če je bila izbira potem pa uno.

Že spet nima veze.

Ima pa, da sem jo skibiciral in to tri krat, glede na obdobje odraščanja da mi je pozirala.

Moram priznati, da so vsa snemanja več kot uspela. Zdej, ali je kaj prispeval moj talent, je diskutabilno, a ona se je že za po cesti rihtala kot za na manekensko pisto, pol na snemanju, pa so bile črno bele fotke, se je pa mazala eno uro, preden je bila zadovoljna.

Tako da so vse fotke super. Mogoče da sem nekritičen, da fotka niti ni ne vem kaj, una gor je pa superca.

Povsem možno.

A kot rečeno z njo sem se lahko še pohecal in sploh je bila za žur, samo škoda da se ni nikoli izšlo, da bi ona prišla na našega

ali pa sam na njihovega, tako da po tej plati je nisem niti poznal. Eni so na žuru precej drugačni kot v civilu.

Zatorej sem se precej veselil snidenja z njo v Barbarigi. Je bila s starši in obe sestri s fanti. So me povabili na večerjo, zraven pa nikoli povprašali kje bom spal, so stvari o katerih se ne meniš, se pa o vseh ostalih, za katere pa tudi nisem bil podkovan, tako da sem bolj poslušal in kimal, pa ne vedel velikokrat o čem se menimo. Je bilo pa vse eno veselo. Vsi, tudi starši so veseljaki in je bilo prav prisrčno snidenje. Ko je mama, malo po polnoči, rekla da se ji preveč vrtili, smo vsi vstali in se odpravili.

Sam u črno nočko, kva pa zdej, prej sploh nisem pomislil, kje bom spal, saj se vedno nekako naredi, tako da sem potem kar na zadnjem zicu, na parkingu dočakal dan. Se skopal, u je pasalo, ko še sonca ni in te že tako malček mrazi in potem tudi voda ni mrzla. Tako dam sem tam nekje ob 7, na križišču, že zavil proti Puli.

*74

Moj je bil še boljši, kot na fotki, a je to danes rariteta in je že tako težko dobiti fotko. One Touch Lens pomeni da si z enim gibom zumiral in ostril. Za tiste čase napredek znanosti. Ga še imam, samo zaradi nostalgije, je od 35 mm do 150 mm. Za tiste ki ne veste, normalen je 50mm, 35 je širokokotni, 150 je pa že kar pravi zoom. Seveda vse med tudi, kar z menjavanjem objektivov ni bilo možno. Ali je še kdo kdaj videl objektiv 76 mm.

Še nikoli noben.

18 Fažana

Bi lahko bila prav luštno priobalno Istrsko mesto, če ne bi ...

Saj tudi je, pač okolico odmislim in ostane staro mestno jedro, prav cortkano, še posebej porihtano, ker je tukaj Josip na morje hodil. Pa ne samo on, cela rajda njih, pomembnih, nekaterih bolj nekaterih manj, a vsi nad povprečjem. Menda že od Rimljanov dalje, če ne že keri prej, so na Brijone hodili, sicer zgodovina molči če skozi Fažano, kakor potem za časa novejša zgodovine, ko je postalo nekako pristanišče za Brijone. Seveda se da tudi iz drugih strani, še celo iz Italije, ali pa celo Afrike in posledično Melburna, a ni da bi pretiraval pa naj ostane, da so ga zrihtali, da ne bi cesarski in socialistični, danes kapitalistični imeli slabega občutka, da se gredo na otoke preseravat, raja naj pa na obali kislce cuza.

Ma, saj dosti drugače tudi ni, pa magari bilo precej teatralično podano, a Brioni so bili vedno zgodba zase in kot taki iz moje strani na stranskem tiru. Seveda sem si potihem vedno želel jih pogledat, kakor tudi ta najbolj zafnana punco kušniti, pa jih nisem, ker pod nivojem se pa že ne grem in sem zato bolj Fažano in ostale gledal.

V resnici ni v Fažani nič kaj ekstra, razen da je cortkana in zrihtana. Cortanih je še nekaj, zrihtanih pa še ne, a se bo sistem zasukal in tisočletje obrnilo, bo pa tudi ostalo, če ne že zrihtano, pa pozidano, a to se takrat sploh ni slutilo, še nakazovalo ne, tako da sem prav veselo korakal, po rivi, neobremenjen s prihodnostjo, še s preteklostjo ne, pa magari me stalno lovila, a se ji nisem pustil in sem živel trenutek.

Ta in sedaj. Noga na zlizanem kamnu, enemu od tisočih, kateri tvorijo ločnico med pomolom in kristalnim morjem, v katerem opazujem ribice v jati med premikajočimi sončnimi zarki, ki se lomijo v globino. U, to sem velikokrat rad počel.

"Kaj pa delaš?"

Nč!"

V resnici je bilo pa vse. Bolje ne bi moglo biti, al kaj ko je vedno, no velikokrat ker, ki ima tako generična vprašanja. Ali mu naj bi razlagal, kako je fino gledati ribice v sončnih žarkih pod gladino, med privezanimi čolni, pozibavajočih, s prav specifičnimi vonjavami, u, te sem tudi sila rad vonjal.

Saj me bo po pameti povprašal, zato nč.

"As pršu kle na morje?"

(počitnice)

Ne, samo malo sem se ustavil, če ne bi Mace srečal, da jo pozdravim.

U, ta je pr pulcajih, ne vem točno kje, al v prikolicu al v bungalovih, a pride zvečer u mest, pa se bomo mal zezal.

A je kakšen disko?"

Ne, se pravi je, ampak je brez veze, vrtijo same busanske, pol se pa raj zvečer na pomolu dobimo, pa mal klamfe serjemo in je super fajn.

Pol zvečer.

"U, pišuka, Vigi, kva pa ti tuki, o kok je pa to fajfn"
in se mi obeša okoli vratu.

Z Maco sva se od vekomaj štekala, pa nič iz tega naredila. Ja, obilo zezancije, u kaj vse ne, a kaj globljega pa nisva niti poizkušala.

Maca je soseda iz naselja, iz tretje generacije priseljencev. Par let mlajša, a smo bili že toliko veliki, da punce niso več samo težile, ne samo to, ko se je priselila ona, se je nekako prevrnilo na uno stran, ma saj veš, uno, ko naenkrat punce postanejo edino pomembno. Priznamo še nekaj časa ne, a če je priložnost tam stojimo, ne gremo s kolesi na Turjak, še na Kolezijo ne, dokler niso zrihtane.

Pa ne vem kaj se spremeni vmes.

Glede na to, da se je priselila med zadnjimi, ja, seveda so se tudi potem, a tisto več ne štejem v našo klapo.
Sam smrkavi otroc.

Če sem bil vodja mulcov sam, sicer oponent ne bo nikoli priznal, pa makar mu roko zvil, je vodstvo med puncami precej hitro prevzela Maca. Živa je takrat že precej po svoje obračala, tako da se ji ni dalo z novimi generacijami ukvarjati in je zato bil prevzem oblasti mehak. Verjetno so tudi med puncami imeli rivalstvo, a vsaj na ven jo niso kazale.

Kot vodji sva se takoj zaštekala in sva potem nekaj akcij celo usklajevala.

A dej, dej. Kar je rekla si naredil.
O, to pa že ne.
Vsaj ne takoj.
No, skor.

Če so se včasih v pesku igrale in smo pribrzeli mimo, jih še pogledali ne, vsaj ne odkrito, kaj je pa vsak sam v tistem trenutku mislil, pa ni za objavo, se je potem celo tako nastavilo, da smo se šli, še sam ne vem povedati, a nekakšne vljudnostne igrice.

Včasih si prišel do klape, rekel živjo, al pa še to ne, se je kar nadaljevalo, kar koli je že bilo, smo potem celo nekaj z darili mešetarili. Pobje smo se še kar dolgo uspešno upirali, no, saj sem tudi sam kdaj keri rožo dal, a je bilo v hecu, nič na formalni ravni, ko je pa prevzela Maca, so se pa pojavili sedežni redi, oznaka zabave, na primer sonce, al pa roža, al pa kr kej, potem pa še darilce, tako ali drugačno. Sicer hec, pa vendar, je s časom postalo še to pomembno.

Ej ne morš verjet.

Tut sam ne bi če ne bi bil zraven.

Zdej.

Na začetku je bilo vse eno samo spakodranje, katero je potem počasi postajalo nekakšna uglajenost.

A dej, dej, uglajenost.

Ma ja, na otročji način.

Seveda bi takoj pobrali šila in kopita in šli na koš metat, al pa že kaj, al kaj ko se je večinoma potem na tisti zabavi, al pa ker drugi, potem še navilo kasetar do daske in so vrtele Saturday Night Fever, al pa Dancing Queen in take.

Nč. Ostali smo, še celo sprejeli une kozlarije na začetku in s časom, še sami prinašali darilca.

Ne, šraufencigerja nismo smeli dati, bi se kera počutila ogrožena, a ne zaradi oblike orodja, temveč zaradi povsem zgrešene pojante, da ne rečem da me celo zajebava, pa še šraufencigerja je bilo škoda, tako, da sem občasno narisal kaj in tisto v kuverti prinesel in je bilo še kar uspešno. Sicer tisti, ki so znali narisati racmana Jako, ali Miki miško so bili večji frajerji.

Pol smo pa rasli in se je tudi na tistih vrtnih zabavah vse več dogajalo. Včasih so šli starši v kino in bila je nočka, potem se pa hitro kaj zazdi.

U, se je iskrilo.

Pa spet.

Iz vsega tistega ni ne vem kaj nastalo, vsaj iz moje strani. Mene je že na rock metalo, tako da sem se družil bolj z težkimi rokerji, bolj prvo kot drugo, a mi je občasno vse eno pasalo še na Macin žur iti.

"A si jo res zrihtu?"

Ja Dijano. Je bila čisto edina navdušena nad mojim novim statusom. Menda ni nihče verjel, da mi bo uspelo. Da so me kar po zobih vlačili v naselju, tudi ta stari, da takle roker, že ni zmožen avta prebarvati.

Zdej.

Prebarvati avto ni kar tako. Eni fino zakomplicirajo, zato tudi ličarji tako bajno služijo. Kar pa v mojem primeru, sploh ni bila pojanta. Tako na daleč čisto v redu. Na blizu, me pa raje v oči glej.

Zdej.

Kaj so si ostali mislili, o barvanju avtov, verjetno vse kaj drugega, kot kar je nastalo, a se je izšlo, ker se je izkazalo, da lahko avto premaže dolgolasec in da sploh ni treba da je za prodajo. Saj tudi ni bil, Saj sem ga rešil pred avto odpadom.

"A se greva mal pelat?"

Te jutri peljem, sedaj je preveč kandidatov in ne bom mogel vseh popeljati, da ne rečem da je tako fajn vzdušje tu na pomolu, da bi bilo škoda prekiniti.

Je malček utihnila, no se z drugimi menila in zaključila

"po me boš pa dam peljal!"

Ej, ni problema, a kje je še to.

Nekdo je prinesl gajbo piva, tudi vino je kar teklo, čeprav so punce bolj po oranžadi posegale. Prav veselo in razigrano, tega nisem pričakoval, glede, da jih več kot pol prvič vidim. Pa spet nič takega. Pač veliko smejanja, še več dovtipov, nekaj tudi malo čez, a so izgleda uigrana družba in ni nobena deklarativno zapustila kraja dogajanja, kar se je kdaj kje tudi godilo, a je bila zadaj še katera zgodba, za katero pa nismo vedeli in smo si samo mislili, koza, če te malo zbode, pa že drame delaš.

Sicer ne zelo glasni, a tudi tihi nismo bili, ko se nam je približala gruča domorodcev. Že prej so nekateri utihnili, a se je dojemalo kot pavza, do naslednje zbadljivke ali heca. Te mnogo bolj padejo, če je vmes vsaj navidezna pavza.

Takrat, jih je pa večina, ja utihnila vendar, samo sam ne in par njih, ki so bili obrnjeni s hrbtom proti. Maca je povsem spremnila izraz, iz tiste srečnice, ki uživa vsak trenutek komedije, v precej skoncentrirano, a vse eno ne gledalko grozljivk, tako hudo pa spet ne more biti, pa magari me je posvarila, da prihajajo lokalni mulci, ki jim večkrat zatežijo, a do sedaj še ni bilo izgredov, razen da morajo poslušati, o nacionalizmih in ostalih prepucavanjih.

Mi je bilo takoj jasno, skoraj vse. Na eni strani prestrašena mularija in eni prenapihnjene seronje, ki mislijo da so veliki da težijo.

Sem takoj zaklical, še predno so prišli prav do nas in še predno so začeli provocirati;

"o bračo Hvati, dođite na pivo ili vino, stvarno nema boljšeg od Karlovačkog!"

Ej so se spogledali, naši in njihovi in navalili na pivo pa na fore in smejanje, je izpadlo, da so prav vesela gruča, da poznajo večino for, samo da so Jugoslovani, Istrani, šele nato Hrvati, so morali prvo razložiti in da so Slovenci zakon, večinoma, včasih je pa res ker težak, a to je potem že ena druga štorija.

"Sem bila prepričana da bo nastal pretep, potem bodo pa še tastari pritekli, bo pa vse splošna katastrofa. Faca si. Ti si pa res zakon!"

Do njenih bungalovov, ne vem če je tri kilometre. Ajd 5. A to verjetno, ker nisem pravilno zavil, nazaj pa tudi nisem hotel, se mi je prav luštno zdelo, v črni nočki, ko se ti sanja ne kje si, a žarometi osvetljujejo grmovja in zidove ob njivah, verjetno sem povsem zgrešil smer. Maca pa tudi ni zatežila, naj obrnem, tudi njej se je fajn zdelo da se malo peljeva pa magari se ni vedelo kje.

Ustavil naju je kup kamenja, ga je nekdo stresel, da bo nekaj, mogoče gradil, ali pa se samo igral in potičke delal. Mimo se ni dalo. Tako da sem jo poslal v črno nočko, da bi gledala, koliko je še do zidu, ali pa luknje v grabnu. Kaj pa veš kaj vse ni po poljih Istre.

"Pišuka, ne grem, kaj pa če je, pišuka, kakšen škorpjon."

Ok, po pa ti obrni, grem pa sam mahati.

A dej ne zezi se. Še nikoli nisem sedela v Dijani, kamoli da bi jo vozila. Lej kakšen šalthebl (prestavna ročica) maš. Saj to ni avto to je širhagl v drvarnici.

Saj je res hecno predstavljati te male Citroene, se moraš navaditi, a potem seveda ni noben problem.

Pol sva se pa smejala.

Veliko je bilo v igri.

Kaj sicer ni bilo jasno, a če sešteješ, vso najino pozitivno zgodovino, današnji adrenalin in potem sprostitiv z vincom, po izjasnitvi domačinov so tudi punce prešaltale iz oranžade na bolj konkretne pijače, tako da se je kar iskrilo.

"Pejd greva dam,"

je rekla. Lohk je teb, jest moram pa avto obrniti. Pol sva se pa spet smejala. Precej alkohola je bilo pokurjenega, pa še vedno

dovolj prisotnega, da sem na slepo začel obračati. Čisto počasi, dokler se ni zaslišal škt, ali pa kakšen že zvok in je pomenilo, da sem zadel v kaj. Videlo se skoraj nič ni, a je sodelovala pri obračanju tako intenzivno, kot bi sama obračala volan, kakor tudi s komentiranjem, pišuka, sam da v kakšno luknjo ne padeva.

Do bungalova prideva malo pred 1h. Starši še sedijo na terasi in jo čakajo. Nič kaj nenavadnega, pa vendar, so menda vedno bedeli, dokler se ni prikazala. Edinka je le ena. Mama se ja kar oddahnila, ko me je zagledala. Že iz naselja me je rada videla, pa mi ni nikoli postalo jasno zakaj, raziskoval pa tudi nisem. Ata se je samo nasmehnil, a tako je pri večini fotrov. Še dobro da se je nasmehnil, eni se še to ne.

Spal sem v podobni poziciji kot z Roso. Med steno in Macino posteljo na tleh, pri odprtih vratih, pa tega niti ne bi bilo treba, kajti bungalovi so kot bi bili papirnati, dobro da jih burja ne odnese, prav vse se sliši, še iz sosednjega, kamoli domačega. Tako da do jutra nisem hotel na stranišče, ker se je vse tako majalo.

Maca me ni gledala med spanjem. Je precej hitro zaspala, a prej še vprašala, ali sem sploh kaj pil, ker ona da je bila tako vesela, da bi danes dobil lih kar bi si zmisлил, tam pri tistem kupu kamenja, pa še želela si je.

"Ti pa nč!"

Potem je pa že smrčala.

19 Pula

Dobra stran samoprevoza je, da se lahko ustaviš, lih kjer te je volja, ja seveda in kjer ni kompletno zabasano, a to je potem že ena druga zgodba.

Slaba pa, da ga ne moreš na zob dati, če misliš potem še voziti. Lej ne more biti vsega.

V Pulo sploh nisem zavil, čeprav je bila ena redkih, katero sem imel na seznamu, potem sem pa po občutku vozil in se sproti izmišljal vzroke, da sem kam zavil.

Nima veze.

Ima pa da je ena redkih z več kot zanimivo zgodovino. Sedanjost niti ne, čeprav tudi to ni za odmet. Pri puli na splošno je tko, po eni strani je sila zanimiva, po drugi pa več kot tečna. Po eni strani so super fajn konci, po drugi, pa da se ti želodec obrne. Je pa res, da je še najbolj živo mesto, od vseh omenjenih. Ker veliko jih je izven sezone, pozimi pa sploh, malo na prostore duhov.

Saj tudi tisto zna biti fajn, pa vendar, je posebna scena in moraš biti posebne volje in sploh mora biti kaj drugega odločilnega, potem je pa še tisto mrtvilo v zimskih deževnih, z burjo zabeljenih dneh fajn.

Pa ne bi sedaj o tem, kaj mora biti, da vse une tegobe odmisliš, ne samo to, da ti je fajn, a to si vsak sam zmislil in organizira ali se pa da voditi od, kogar koli že.

Po svoje so celo une avstrijske trdnjave fajn. Če te pa še take stvari zanimajo, je pa po moje super fajn.

Pri meni je bil vedno zajeb, ne samo pri trdnjavah, da je bilo v tistih časih v Puli vse polno vojske. Pa samo dejstvo niti ni tako pomembno, čeprav bi po moje lahko bili tudi kje drugje, a so si to tako izmislili, menda še pred Rimljani, pol pa lih vsi, ker so tu mimo leteli, ali celo ostali, na primer mljetska republika, je veliko let imela komando tu, za razliko od ostalih zgodovinskih krajev v Istri, kjer jih ni bilo, po pa še vsi ostali, vse do konca, pa verjetno še pol bo vedno polno vojske.

Ok, nima veze ima pa, da so to bili še časi veselega socializma, bratstvo in jedinstvo je velo iza vsakega vogala, JLA je bila prisotna v vseh oblikah in formah, ne samo mornarica, menda samo avijatičarjev ni bilo, al pa tudi, a se v poplavi vse tiste vojske ni razbralo, že po difoltu jih je manj.

Ja en pilot lahko cel avijon bomb pelje, pešadinec pa vsak samo eno al pa dve, pa jih je zato toliko.

In ko se hočeš kaj po Puli sprehajati, posebno ob vikendih, ko ima vojska prosto, pa tudi ni placa, da ne bi ker svetil. Za izlaz vemo, da je posebno stanje in velikokrat ni apetitnih za civile. Tako da kakor ima Pula veliko zelo zanimivih, nekaj pa celo lepih koncev je pa tudi po drugi strani precej tečno tam flankedрати.

Pa ni samo vojska. Vsa una industrija je dala mestu delavski pečat, za tega pa vemo, me ne pečat, a delavci, na primer uni v Fiesi, velenjski rudarji, so lih en tak kaliber, kot udarniki iz škvera (ladjedelnica Uljanik).

Tako da je težko najti milozvočne prostore in čase. Takrat še nisem poznal nikogar iz Pule in mi ni pokazal kaj je vse eno fajn, ne glede na vse našteto.

Ka pa pol?

Ma, v Puli naj bi bili dve Maji. Na Maje pa veš da sem mahnjen. Sta sicer obe v smislu prošo voz, a je vse eno nežen spomin, pa magari samo mimo peljal.

Tako in tako, je bilo povsem nemogoče ju najti, če bi sploh poizkušal, da ne rečem, da ker reče da gre v Pulo na morje, pa to pomeni nekje blizu, pa tudi to je relativno. Za nepoučenega je lahko celo Fažana, Banjole, Premantura ali celo Medulin. Tako da je zelo relativno, kje bi ju lahko iskal.

Maja št. 1.

To je sošolka iz osnovne šole, je menda že nisem videl menda ravno od takrat. Ma ne, lani, ne predlani menda, u, ja pa saj je opisano. Točno, u, matr je bla dobra. Iz tiste neizrazne punčke, se je razvila v bajeslovno lepotico.

U, sem samo zijal.

Ja, je že zadnjič imela fanta.

Punce prehitevajo.

Maja št. 2.

Ta me je dejansko povabila, a kakor omenjeno ni jasno ali v Pulo ali kam drugam. Je sicer povsem možno da bi jo našel, ker sva oba veslala na veslaškem klubu Ljubljaničica, ona zares trenirala, sam sem pa bolj na pivo hodil. No, veslal tudi, a bolj kot izgovor, za vsa vodna in še bolj obvodna dogajanja, kar pa tudi že veš. No, Maja je gotovo navezala stike z veslaškim klubom Pula, smo jih tako in tako srečevali na regatah in se je gotovo zmenila da lahko trenira tudi ko je na počitnicah. Tako da to bi verjetno našel, če bi se le napotil v mesto.

Če bi bilo z Majo št. 1 kaj obetavnega, bi celo obe obiskal, bi se že potrudil, tako, sem imel pa kar velik cmok v grlu, pa niti ne vem kako to, saj je bilo vse kristalno jasno.

Pa vendar, kaj pa če ne bi bil tako lesen vsa 4 leta, osnovne šole, ko sem jo zacahnal. Kaj pa če bi na veleti z njo plesal, kaj pa če bi jo po končani šoli, kdaj obiskal na Gerbičevi. Tam smo kar kdaj mimo pribrezeli, posebno če je bilo potrebno na Vič, u tega pa tudi veliko. A sem si vedno misli, da sem seronja in da nisem sposoben normalnih odnosov. Ja, prijateljskih, ka pa. A se iz tistega lahko še kaj rodi, tako pa ...

Butl.

BUTL!

Butl.

Butl.

20 Banjole

V resnici so Banjole mal tko, če ne bi bile točno to.

Kaj?

Borova šuma na polotoku, zaliv poln kristalno čiste vode, sončni zahodi in tko.

V resnici najboljše možn faj.

Ok, nimajo skalc za skakat, vsaj ne visokih, kakšna mala se pa skor povsod najde, mora biti že res kriza, da nabašeš na tako plažo brez.

To je tko.

V Istri so kamnite plaže in mivke po moje nikjer nimajo, če jo niso navozili od kje drugje. Čim bolj proti jugu greš, bolj visoke so skalce in tu v Puli jih je že nekaj super fajn, pol na koncu, na Kamenjaku, je pa menda vrhunec, kar se svobodomiselnemu duhu lahko zgodi, a ne prehitevajmo.

Po drugi starni so Banjole kr neki. Večinoma en ogromen kamp, saj mogoče jih je več, a se nisem temu posvečal, skratka, ena panzionerska scena, točno tista, proti kateri sem precej proti nastrojen.

To da so dnevi enaki dnevom, noči pa lih tako. Zjutraj na plavanje, po kosilu zadremat v senci borovcev, popoldne zaplavat, včasih pa še to ne, zvečer pa na sprehod po plaži.

V resnici ene vrste nebesa, a je potrebno take vrste tip, ali pa tipka biti.

Takrat pa oh takrat, je bilo pa to, čist mim.

"Saj ni kaj početi.

Meni pa prav paše, knjigo na plažo, knjigo v senco, knjigo na obalo ob sončnem zahodu.

Še dobro da še ponoči ne bereš.

Saj bi, a je preveč komarjev, pa zato malo manj, čeprav tudi.

Kaj pa bereš, da ne moreš odložiti?

Oh nč. Nič takega.

Gotov kakšne zatežene filozofe.

Vidim da me dobro poznaš.

Kaj pa pol?

Ugani.

Kriminalke, Agato pa take.

Tudi včasih.

Kuharske knjige.

Samo zdajle, ker pridejo zvečer na obisk Gorenčevi in bom pripravila pekinšku patku.

A dej, dej. Pa ja ne boš filala race v kampu.

Hec, ti pa tudi vse verjameš.

Ka pa pol?

V resnici ne vem, pa zato v knjigo gledam, čeprav ne vem če se mi bo ljubilo kaj večjega, sem le na počitnicah.

Kje maš pa tastare?

So bilo prejšnji teden, drug teden pride brat z družino, trenutno sem pa sama.

A te ni nič strah?

Česa?

Ka pa veš, kaj se vse ne godi po svetu.

Tu je varno. Če sam ne zakompliciraš, se ne bo nič zgodilo.

Pa kaj kompliciraš?
A moraš lih vse vedeti?"

Potem sva bila pa malo tiho in opazovala narod ob prikolicah in šotorih raztrešenih med borovcih.

Manja soseda iz naselja je bila prvoborec, no prvoborka, če bi se tako družili. Pa se nismo. Čeprav je bila od vekomaj z nami je vedno po svoje obračala. Tudi hodila je na ne vem katero osnovno v mestu, saj menda je povedala, samo da nisem registriral, saj je bila zares malo z nami.

Ja, skoraj vsak dan, živjo, kaj več pa ne, mogoče občasno, a ste že pisali kemijo, več pa ne, ker je tudi odgovor bil v smislu ne, ali ja in nič več, ne v smislu, u matr je zagulen, a veš une elemente, sploh še nismo jemali, pa jih vse eno pišemo.

Nič takega.

Tudi pri odraščanju nam ni sledila, ali vsaj sodelovala, pri odkrivanju novih horizontov in perspektiv.

Nekako vzporeden svet s svojimi zakonitostmi in omejitvami.

Pa vendar je odrasla v normalno punco.

No, normalno.

Če cele dneve bereš že ne moreš biti normalen, a vse ostalo, saj veš mozolji in pri puncah še bistveno bolj pomembno, joškice, vse je bilo tako kot mora biti, s tem dodatkom, da je bila kot kakšna rožica. Sicer zaprt cvet, pa trnov tudi dosti, kajti, živela je mimo nas kot da nismo center sveta in zgodovine, da o prihodnosti ne govorim.

Midva sva vse eno gojila pristen informatorski odnos, kar naj bi pomenilo, da sva se še kar redno precej površno obveščala u kerga hodi, a majo zateženo matematičarko in kam hodi na morje.

Vedno in samo v Banjole imajo prikolicu doli, tako veliko, jo sploh ne premikajo in se tam menjavajo bližnji in daljni sorodniki in še nekaj družinskih prijateljev, tako da ni lahko dobiti prostega termina, pa magari bili sami lastniki, a se je z leti vzpostavil nekakšen nenapisan vrstni red in ko pride čas za nas, je treba iti, ker tisti prej so do takrat in takrat in tisti pol so od takrat do takrat.

V resnici imam srečo da sem cel teden sama, ker sicer je vedno kdo, ki sicer ni na vrsti, a je slučajno tu, in se potrem dojema da je lahko, če je že sama, še on in je precej tečno, ker niso vsi fajni. Vsaj ne stalno in je prav super kdaj sam biti, da lahko v miru čita.

Sicer zvečer pridejo družinski prijatelji, tudi obiskovanje je ene vrste utečena praksa in na ta termin so jih vedno obiskali, pa magari sedaj ni staršev zraven in zato sedaj preišljuje če ne bi kaj zaresnega skuhala.

Sva se luštno zmenila kar se majo za zmeniti sosedi v tistih letih, skratka same pomebne. Je kar trajalo, se je čutilo da nisem odveč, pa vendar, se nakako spodobi, potem ko si se vse zmenil, ko si popil sok, pojedel vse kekse, da je običaj, da se vzdigneš, se zahvališ in posloviš.

Meni se sicer hitro kaj zdi, a ne vem če ni bilo v zraku še kaj. Namreč, ko se poslavljaš, se velikokrat čuti, u končno je vstal, ali pa pučak, kam se ti mudi, boš ja še en sok, ali pa kot v tem

primeru, ko izvedeš poslavljanje, še celo stisk rok, kar takrat sploh ni bil običaj, med prijatelji, a dej dej, zdej se bomo pa še rokovali, če grem. Pa vendar, je bil stisk roke in meni se je zdelo, da malček daljši kot bi bilo potrebno, tudi v oči me je gledala, kar je precej redok običaj, če ni še kaj, pa vendar sem se zavrtel na peti in odkorakal.

No, začel pohod, a kakor un kitajc pravi, vsako epsko popotovanje se začne s prvim korakom, tako se je tudi to, sicer ne epsko, pa tudi ni bil prvi, menda drugi, ajd sigurno pa tretji, ko se obrnem, me je še vedno stoje gledala, v istem položaju kot pri stisku rok in izustim:

"Sem videl pri vhodu prodajajo orade, danes ulovljene, z blitvo so super fajn in mogoče jih še niso prodali."

Za trenutek ji je čeljust dol padla, a ker je lepo vzgojena, jo je tudi takoj dvignila v vesel nasmeh in takoj grimaso:

"Ne znam orade pripraviti."

Ej, to pa je težko. Ne rečem blitvo, riba pa kot riba, fokneš na gril pa je.

Potem je bilo trenutek ali dva lerlaufa, mogoče tri ampak kratke ko nadaljuje;

"Al pa bi šel in kupil ribe in mi jih potem pomagal pripraviti. Blitvo obvladam, po moje bodo vsi dol padli od presenečanje če nama tole uspe."

Pot mi je lil s čela, ko sem poizkušal obrniti ribe v pečici. Na odprtem grilu, se mi sanja kako bi moralo biti, čeprav v resnici nisem nikoli do sedaj rib pekel, so vedno drugi, pa večinoma druge, sem pa zraven svetil in si svoje misli, ej če je pa to kakšna kušnt sem pa tut papež, a je tudi samo pri tem ostalo. Ma peki rib, ostalo se je razvijalo pač od konteksta in situacije odvisno, včasih bolj, včasih manj uspešno, večinoma pa prav fajn, če ne že kdaj tudi super fajn, pa ne bi sedaj o drugih ribopečnih okoliščinah.

Ni bilo dovoljeno imeti žar, še posebej odprt ogenj, je le preveč presušeni borovih iglic, za katere si včasih misliš, če se ne bo katera kar sama vžgala ob neznosni vročini. Menda zgodovina o tem molči a to ne prejudicira, da ni točno tak občutek. Vsaj če bi ji pomagal z ogorkom z ražnja.

Ok, nima veze, ima pa da sem bil sila zaskrbljen kakšen bo rezultat. Niso imeli dovolj orad, v resnici smo dve, pol pa še po dve drugi ribi pa ne znam povedati katere, tako da jih je bilo na koncu 6 kom, pa bolj ribic, kot rib. Sicer sem se delal, da ni problem, riba je le samo riba in jih človeštvo že par milijonov let je, pa še ni noben preč prišel, vsaj zaradi rib ne, koščice so že druga zgodba, tako da več kot polomijada ne more biti. Gleda ne to da me samo Manja pozna, mi še nerodno ne bo ne vem kako. Če pa ona ne bo hotela govoriti z mano, dokler ne umrje, pa tudi ne bo ne vem kako drugač, saj sva tudi do sedaj večino časa molčala, samo občasno katero rekla.

Tako da, kar bil sem in si brisal pot v krpo, ja uno isto s katero sem sicer kahal.

Verjetno sem izgledal precej čudno, takole skuštran in popackan od olja, a je bila Manja ob meni podobno rdeča kot kuhan rak, sicer vedno urejena prinčeska ji je štrlela v vse strani, tako da sva se

potem, precej smehjala, ko sva v zanosu delovnih postopkov le prišla do zraka in se zagledala.

"Ha, ha, ha, saj si kot kuhan rak."

Ti pa kot povožen burek okol obrnjen.

Ha, ha, ha.

Kakšen je pa to?

Pojma nimam, a se dobro sliši.

Med tem ko sem nosil na mizo pribor in krožnike, ter vse ostalo, ma sol, poper, kruh itd, se je šla osvežit.

Še preden sem končal, so se pojavili Gorenčevi. Tako da je za trenutek nastal kurc šlus, ko se film ustavi, samo da ni skurilo filma, ampak je v naslednjem trenutku iskočila Manja, veselo pozdravila prisotne, na hitro razložila situacijo in smo prav veselo posedli.

Gorenčev ata je prinesel flašo Merlota, katero sva potem spraznila. Punce so pomočile jezik v Malvazijo. Večer je bil še kar prijazen. Sicer veliko formalizmov in šele proti koncu flaše tudi malo zezancije, a potem je Gorenčeva mami rekla da je pozno in sta se poslovila.

"Nista moj tip ampak sta prijatelja mojih in zato sta stalno tu nekje,"

sicer je pa večerja super uspela, od kdaj pa tako dobro kuhaš?

Od prejle.

Ne resno.

Ma res. Še nikoli nisem rib pekel. V resnici nisem še nikoli ničesar pekel, če ne šteješ palačink in jajca na oko.

Pa kako ti je pa tako fajn ratalo?

Lej sem pa precejkrat zraven svetil ko so to drugi počeli in izgleda še kar spremljal, kako in kaj, čeprav me je tole danes kompletno presenetilo in je bilo zelo podobno ko padeš v vodo in potem lahko samo še plavaš, kam te bo pa odneslo pa živ boh ne ve. Dobro se je izšlo.

Ptem sva se še dolgo pogovarjala, o vsem in ničemer, pač neobremenjen pogovor, ob pospravljanju in pomivanju, potem ob sveči in kozarcu.

Pride čas ko se posloviš, sedaj pa zares.

Me je objela in poljubila, na lice vendar, nič na tisti strani.

Zopet sva se rokovala in sedaj je bilo jasno da zavlačujeva kajti, ko sem naredil prvi korak, sva se še vedno držala za roke.

Me je zadržala in vprašala kje ima šotor?

Nima ga.

Koko?

Sem se oglasil samo na sok, potem se je pa vse tole razvilo, avto je še pred kampom, se sploh nisem prijavil, saj sem mislil da grem na Kamenjak.

In kaj boš sedaj?

Se bom za prvi grm ulegel in počakal sončnega vzhoda.

Me je še vedno držala za roko, me potegnila nazaj in rekla, pridi boš pri meni.

Samo ne domišljaj si ničesar.

Imam resnega fanta, sicer trenutno v Nikšiču služi vojsko in ga bom počakala, da ne bi česa poizkušal.

"Olubm, častna pionirska."

Šepetala sva še dolgo v noč, se dotikala z rameni, pri šepetanju, pač ne moreš biti daleč, ona ovita v brisačo. Pri občasnem presedanju in obračanju ji je iz vse tiste gmote blaga, le pogledalo stegno, ali celo, u matr je dobra, še kaj, a se razen sanjarjenj potem iz tistega ni nič razvilo.

Nekje ob 1h me je poslala na en konec prikolice, na drugem je pa zaprla vrata v sobo na drugem koncu, prikolico imajo pa epsko in razen občasnih premikov, se ni iz tistega konca nič godilo.

U na mojem, pa kaj vse ne. V filmih, potem pride s pouštrom in leže ob, potem pa že prekinejo kader in sta pri zajtrku. Tu ni bilo kaj prekinjati, sva bila pa pri zajtrku. Malček pomečkana, mene je precej žejalo, saj sem tidi Malvazijo dokončal, ona pa tudi ni bila povsem sveža. Malček poležana, ali pa je jutranja svetloba drugačna. To bo.

Nisva veliko govorila. Pa še tisto, je bilo bolj na formalni ravni. Ne nestrpno, a nekako, brez globine. Kam da grem, koga srečam, ali jih poznam in take. Precej pavz med pogovorom, a so mi tudi pasale, nekako nisem imel teksta, kakor da sem včeraj vse povedal, pol ti pa zmanjka.

Po zajtrku še kavica potem pa zares slovo.

Že spet sva stala z sklenjenimi dlanmi, trenutek preden sem odšel, je vprašala:

"Zakaj se nisem prej oglasil?"

"Kdaj?"

"Pejd že!"

Nisem gledal nazaj, ko sem počasi korakal z nasmeškom na obrazu med prikolicami in šotori, pod pokrovom borovcev, kateri so še dajali prijeten hlad, proti izhodu.

21 Premantura

En je rekel, al pa celo, sploh ne vem od kje mi to, a menda so Premanturo naselili Dalmatinci, kateri so bežali pred Turki, še boljše pred turško mljetskimi vojnam.

Na otoku Mljetu je bila namreč mestna država, katera je trajala mnogo let, koliko stoletij ne vem, a dovolj dolgo da so jo imeli v zobih Dubrovčani, Benečani in Turki, posledično pa kdo vse ne, med drugim tudi Banjolčani.

Zdej to je tko.

Sem že pravil, da je meni morje, naselje na obali, oni so pa gor na njivah. Verjetno niso bili eni od Dalmatinskih priobalnih mest, ampak kje iza Zagore, za tiste pa vemo da so mal tko.

Koko?

A se spomnš, ne se ne, a smo se malo učili v šoli, bolj za sprot, v resnici smo se večinoma o NOB, a vse eno, smo omenili tudi prvo svetovno vojno.

No in ti so se leta gnjavili na soški fronti. Jih je ne vem koliko konc naredilo, trajalo je leta in leta, premaknilo se pa ni več kot za ker hrib, katerega so pa kmalu spet razruli uni drugi in to leta.

Vse dokler niso poklicali polka iz Hercegovine, to ti je pa na drugi strani Zagore.

Uni so menda namahali Taljane in jih gonili vse do, pač nekam v italjansko ravnino, pa bi jih še do Milana, a se je prej vojna končala in so morali nehat.

Nima veze, ima pa da verjetno stari Premanturčani niso bili Dalmatinci ampak Hercegovci in z njimi ni da bi češnje zobal, da ostanem na nežni strani.

Ok.

Večino tiste ostrine se je s stoletji le stajalo in so postali mnogo bolj pohlevni, mogoče celo že malo na Dalmatince, zato verjetno so jih potem ker zamenjali.

Že spet nima veze.

Ima pa, da so kraj okupirali Slovenci.

To je samo v hecu, v resnici so ga malo po malo, prvo najeli, potem pa kupili parcele in na njih prvo postavili prikolico z leti je pa dobivala prizidke in danes je eno bolj obljudenih turističnih naselij na tem koncu Istre.

Slovencev ni velika večina, jih je pa večina, so le potem še Švabom prodali in danes je kar je.

Od stare Hercehovske slave ni ostala nič, menda sem pa tudi edini, ki na to temo natolcuje, za ostale so Hrvati, ostalo pa veze nima. Saj je res nima.

Ima pa da sem se ustavil zaradi [Muce](#).

Ne se režat.

V resnici sploh ne vem kako ji je ime, a so jo od vekomaj samo tako klicali, naša Muca je pa to in to, in naša Muca gre pa tja in

tja. Skratka, če je že kdaj kdo nekaj z imenom je meni ušlo, še na telefonu se je predstavila Muca tukaj.

Pojma nisem imel kje naj bi bila. Sam sem imel Premanturo za en obskuren krajčič in sem se precej čudil, ko sem skozi vozil, a je ne bo nikoli konec.

"Dobar dan, gde je pošta, molim lepo?
U Medulinu.
A telefon?
Pitaj po kučama."

Ipak se je nekaj herojske hercegovskosti ohranilo, ali pa je že socialistični vpliv.

Nč.

Nazaj sem šel, do kampa in na recepciji prosil za telefon. Ga tudi plačal, čeprav je na začetku izpadlo, da ne morem klicati, ker pa nisem odšel, se je pa le omehčal mladec za pultom. Je bilo vse prazno, pa mu je zato mogoče ratalo nerodno. Gotov ni bil Hecegouc.

"Halo Muca tukaj, kdo kliče?
Vigi tuki, pišuka, kje si?"

Pol je bila precej zakomplicirana razlaga, tako da sem potem kar tipa za pultom vprašal za dani naslov.

Da naj grem kar čez kamp, bom še najhitreje, ko se pa kamp konča, pa še malo po bušu in bodo kmalu vrstne hiše, a menda so tisto Švabi.

Ankol ve veš, sem si mislil, ko sem se spuščal proti obali. Malo pred obalo na desno nazaj v breg. Ni ne vem kakšen vzpon, a je bilo precej vroče, posebej potem izven buša, na asfaltu med hišami, tako da mi je kar kapljalo s čela ko sem pozvonil.

Hiše, take taprave, sploh ne bungalovi, matr sej je večja kot jo imamo doma, oni pa tudi, saj so sosedje, ta je pa nadstropna, kar bi pomenili še enkrat večja, pa še vrt ima.

Se je izkazalo, da je samo pritličje njihovo, se pravi najeto, zgoraj so pa drugi, a je skupen vhod, zato tak občutek.

Še vedno več kot udobno, posebej če primerjaš šotor, ali celo zadnji zic v Dijani.

Oči in mami sta v Puli, o kako je lepo da sem se oglasil, če si pa česa nisem mislila, si patega nisem, da sem bom zares oglasil, saj nisem nikoli pokazal nikakršnega zanimanja za njo.

"A dej, dej, ne pretiravi."

No, saj ga res nisem, vsaj v smislu punce, je le par let mlajša in zato smrkava, česar sploh nisem omenjal, pač pa da smo pobje, saj veš, šport, pa tak in da se za punce še ne zanimam prav zares. Ja, kdaj katero pokomentiramo, a saj veš, kako je to med mularijo.

"Kako?"

Ej, sem napletal, da ne bi izpadlo, da je čista nula, skratka da ne bi kaj preveč povedal, premalo pa tudi ne, kaj pa veš.

Muci ni nič falilo, razen da je ene dve leti mlajša, mogoče tri, več kot 4 pa sigurno ne. V resnici se ji ne vidi da je smrkava, se je tudi nosila malo vzvišeno, a tisto je bila poza, kaj pa vem zakaj, da bi si zvišala veljavo.

Njena mama me je sila rada videla in posledično tudi druge vabila na sadno kupo, kar smo z veseljem izkoriščali. Seveda smo se poveselili tudi z Muco, a je vse ostalo na rezervi, meni zares ni bila za to prvenstvo, drugi so se pa tudi zdeli rezervirani, menda zaradi družbenega statusa.

Pa v tistih časih, še nismo dajali kaj veliko na to. Tudi razumeli nismo, kje da delata starša, na nekem inštitutu, ti, kaj je že to šitut, ej pojma nimam, a je sadna kupa super fajn in se ne baši toliko, se ne spodobi.

"Ali je vaša hiša? Ste vedno v Premanturi?"
Inštitutova, a nismo vedno tu, imajo še nepremičnine po celi obali. Lani smo bili pri Dubrovniku, letos je bilo pa vse že rezervirano, in smo dobili zato ker so eni odpovedali.

"A je kaj zanimivega tu?"
Verjetno je, a se sama bolj zase držim. Je veliko Slovencev in gotovo tudi kar nekaj znancev, a se mi ne ljubi počitnic preživljat z istimi ljudmi kot celo leto. Tako da bolj po svoje obračam.
Vzhodni del je precej obljuden, čeprav ne pozidan. Večina kampov in plaž je proti Medulinu.
Tudi prometa, stalno 100 plovil v vse smeri, meni se sploh ne zdi fajn, ljudje pa množično na to stran rinejo.
Sama grem raje na zahodno obalo, je skoraj prazna. Redko srečaš kakšnega uživača, ki išče mir. Mami in oči sta sicer zelo zaskrbljena, kaj naj pa punca dela sama v tisti divjini, bo kakšnega nepridiprava srečala, potem pa ne vemo kakšen bo konec. Pa saj jih ni. Ljudje ki iščejo samoto, podobni torej in do sedaj ni bilo nikakršnih problemov. Ja, nekateri mislijo da bodo kar nadaljevali pogovor, če prijazno pozdraviš in vprašaš kakšno bo vreme, tako da imam včasih kar težave, saj veš, ne moreš reči, zdej te mam pa dost, potem pa čakam predah med monologom, da lahko nakažem, da mi samota prija.
So pa super lepi konci, ti jih pokažem če hočeš.

Po kosilu, ko so bili starši precej navdušeni nad mojim obiskom, o kako je pa to fajn, da ne bo naša Muca sama hodila po divjih koncih, kako dolgo pa ostaneš, sva dejansko odšla na zahodno obalo, ne vem če se ne reče Belina draga al pa nekaj na to temo. U, super fino fajn, zares divje in zares skoraj brez naroda. Skakala sva v morje. No sam sem, Muca je tudi dvakrat šla v vodo, a prav počasi in previdno, odplavala menda samo tri metre, ajd 4 ampak več kot 5 pa sigurno ne in takoj v brisačo, češ da jo zebe. Tudi pogovor je bil bolj na kratko. Tisto, ko začneš temo, ves navdušen razlagaš kako in kaj in potem doda, kako je pa to lepo, ali dobro, ali všečno, potem pa ne nadaljuje.
Tako da mi ni bilo jasno.
Na eni strani se je videlo, da ji je zelo všeč da sem ob njej, po drugi strani pa potem nič.
Ne pogovora, ne giba, še pogleda ne.
Tako da sem nekaj časa še poizkušal s temami, a saj veš, fantje imamo povsem druge poglede, a ta argument sem uporabil potem zvečer, ko sem se poslavljajal, češ da ne morem ostati, imam zmenjeno s prijatelji na Kamenjaku, sicer gre pa lahko zraven.

U, super samo oči in mami mi ne bosta dovolila, tako da sva se potem poslovila pri mojem avtu, me je pospremila čez cel kamp na parkirišče pred in potem sva tam se objela, tisti objem, ko stojiš čisto predaleč in je zares en butast trenutek in poljubila na lice in si zaželela vse dobro in naj se nazaj grede tudi oglasim.

22 Kamenjak

V resnici bi mi pasalo ostati, no, prespati pa potem zjutraj naprej, čez komot ga ni. Zelo verjetno bi me tudi pogostili, tako da mi je bilo kar malo žal, ko sem zapeljal v črno nočko.

Za zadnjo ulično svetilko, se je scena kompletno spremenila, samo grmovje se je videlo v soju žarometov. Makadam je zahteval previdno vožnjo, kakor tudi vse une luknje na cesti, al kar naj bi tisto predstavljalo. Kakor sem se oddaljeval od naselja, so tudi znaki obljudenosti izginjali in na koncu je bil samo še buš.

Na prvem kižišču, no odcepu, sem se ustavil, se sprehodil, če ni dvorišče kakšnega samotarja, za te vemo, da so posebneži in zares mi ni bilo srečevati lokalne vaške posebneže. Glede na to da je kazalo, da ni ničesar blizu, sem avto zapeljal, za prvi ovinek odcepa, upajoč da me ne bodo opazili nočni veseljaki, če bi se ravno odpravili novim doživljajem naproti, na primer strašit prestrašene, izgubljene duše. Izpulil sem zadnjo klop, no odpel, tisti Citroeni so imeli marsikaj na gurti. Klop je bila pripeta s kovinskimi objemkami, pa vendar precej enostavno, če si imel prostor. Namreč, v primeru kompletno zabasanega avta bi to bil problem, a pri meni skoraj ni bilo robe na zadnjem zicu. Vse sem vozil v prtljažniku, tako da je potem brez klopi postalo celo prostorno. Če sem se ulegel po diagonali sem se celo lahko stegnil. Vsaj teoretično, itak je bilo pa stegovanje tudi samo zaradi teorije, ker večinoma spim na boku in to skrčen, ne sicer v fetus položaju, a nekaj na S položaj, če bi imeli še črko S v špeglu, zrcalno podobo, bi bilo pa že vse povedano.

Ok. Nima veze.

Nočka je bila skoraj črna, vsaj tisti del, ko sem okoli zijal za zvezdami. So se sicer videle, a če si pogledal pa po bušu, je bilo pa skoraj brez sprememb, ena sama črnina, samo nebo se je razlikovalo.

Ne da sem sanjaril, ker sanjarjenja si precej drugače razlagam, tisto je hoteti, sicer ne veš vedno kaj, a je na oni strani, tu je bilo pa distanciranje.

Muca je fejest mačka. No, to še bo, menda takoj ko se malo samostojno obrne. Dokler bo pridna punčka, ji ne bo uspevalo, ima čisto preveč dominantne starše.

Saj starši so po difoltu to, pa vendar so razlike, včasih pa še ogromne. Če primerjam, mene in moje z njimi, kot ene vrste dan in noč. Pa ne da mene moji zanemarjajo, kakor tudi nje njeni ne zatirajo z absolutno kontrolo. Predvsem mami je kristalno jasno, da prihaja čas ko bo razpla krila in odjadrala v druge sreče. Ata je malo bolj pokroviteljski, in jo samo mirka, zraven se mu pa verjetno ne sanja, kaj se ji dogaja v telesu in predvsem v glavi. Mama je zato toliko bolj vesela moje družbe. Čisto jasno sicer ni, se le nismo nikoli na to temo pogovarjali, a je bilo slutiti, da me ima za sicer svobodomiselnega, malček naprednega, a zanesljivega mladeniča. To se imam tudi sam, a samo v umirjenih situacijah, kaj se pa zgodi ob ekscesih, pa še ne vem. Še ekscesov ne poznam, razen iz filmov ali knjig. No nekateri so res mal

čudni, a to zame nikoli ni bila blokada. Ja, malo na rezervi, a daleč od odklanjanja, zato se pa tudi družim z celo rajdo karakterjev. Če posplošujem od absolutnih piflarc, do kroničark.

Oba termina je tu potrebni postaviti v kontekst.

Piflarc je veliko in stalno so prisotne, brez sploh ne gre, a je vsaj pri meni, kot kontrapod stvarnosti. Tudi med piflarcami so blazne razlike. Od take ki ne ve za ostalo življenje, do takih, sila ambicioznih, ki bi vse naredila za napredovanje. Zdej, vse?

Ma to se samo tako reče, seveda je v kontekstu in seveda ne bo iz Nebotičnika skočila, če ji obljubiš ne vem kaj. To v resnici počno une druge, tiste katere ne vedo za življenje in si samo gradijo gradove v oblakih. Potem ko pa situacija nanese je pa povsem nepripravljena, zabrede, kamor pač zabrede, situacij stotine, vsak sam nastavi, a gre bolj za razvozljevanje problemov. Ker nima kilometrine, še tisto malo tako zares jemlje, da potem zares reagira kot da se bo iz Nebotičnika vrgla, če ne bo po njeno. Tega sicer ne stori, vse ostalo je pa kar blizu. Skratka katastrofa.

Potem na drugi strani stranpotke. A ne kok hecna beseda. Če je še ni, je pa lih kar ratala. Namreč če rečeš nesrečnice, je čisto preveč ostale navlake. A nekatere se zares obnašajo kot bi se hotele uničiti. Sicer odprto ne, a posledično pa precej krat. Ja, je situacija, te zdribla in kaj veliko niti ne moreš, še celo piflarcam se lahko zgodi situacija, kar je redko, a včasih kakšna stranpotnica, potem zavije na, imenujmo pot brez povratka. To je zelo teatralično, a precej dobro odraža stanje duha, predvsem stranpotke.

A tega je malo, redkim rata zvoziti brez posledic. Tudi posledice so diferencirane. Nekateri blazno težko jemljejo, drugi pa isto z levo roko. Nekaterim se pozna celo življenje, drugi pa rečejo, samo jednom se živi. Nekateri potem te posledice projecirajo tudi na druge situacije, da potem izpade da si imel celo kaj zraven.

Jest pa že nisem taka.

Kakšna?

Ti že veš kakšna, ne delaj se neumnega.

Pa če ti rečem da pojma nima o čem nakladaš.

Pol je pa spet ogenj v strehi.

Večinoma so situacije ko zanalašč ne bo, samo zato ker vsi pravijo da bi morala. Al pa moral, v resnici ni razlik, a kakor sem že večkrat napletal, se večinoma ukvarjam z bedami, bedniki me ne zanimajo, če mi na žulj ne stopi.

Potem je med bedniki sicer dosti drugačna obravnava, no med istim spolom, v mešanem odnosu, je pa to kar poizkušam nastaviti.

Velika večina so predsodki in frustracije. Kaj je zaradi česa je sicer diskutabilno, a večina so priučeni, naučeni vzorci. Ko bi nas vsaj učili pogoltnit cmok, pozabit zamero, no če ne pozabit pa vsaj premostit in zajemat situacijo iz pozitivne strani.

Pa nas ne.

Zato je bolje da sem se odpeljal. Gojiti lažna upanja pri tamali, še pri mami, pri atu je precej vse eno, dokler se kaj ne zgodi.

Škoda je je, če bi si preveč domišljala, bi še dramo iz tistega naredila. Zaradi neizkušenosti pa še sama sebi kaj, kaj pa veš. Je le boljše da sem odšel, pa magari me sedaj v rit žuli nepospravljen prtljažnik, take priprave je potrebno opraviti pri svetlobi, pa vendar sem z nasmehom na obrazu zaspal, sicer povsem ne pomembno, pa vendar je luštno če si kerri všeč.

Še za jutranjega mraka sem odprl oči. Malček je vleklo, pa nič takega, samo toliko da se sliši šelestenje suhih listov na grmovju. V resnici niso suhi, a je nekakšna rastlina adaptirana na pomanjkanje vlage in so zato še listi trdi, kot bi bili suhi, a niso, še celo težko jih odtrgaš, kar sem poizkušal z drugo roko, med tem ko sem odtočil, tako da oboje potem ni bilo zelo uspešno, pa ne bi sedaj v detajle, ni bila pa nikakršna katastrofa. Sam toliko.

Sem se ulegel nazaj, mi je prav pasalo, takole ob pol 5h zjutraj, se še sonce ne pokaže in je bil tisti blaženi občutek zadovoljstva, ko se uležeš nazaj v spalko, izsiliš nov položaj med kramo na vseh straneh, položiš glavo in zamižiš, v nasladi, dodatne ure.

Ja, pa ja.

Potem pa po pol minute odpreš oči in si svoje misliš, pa kva je meni to treba, da me vsi drugi skrbijo, raje se sam s sabo ukvarjaj, boš mogoče še kaj rešil.

Ali je sploh kaj kritičnega?

Nč, pa vendar, par stvari bi pa lahko bilo boljše.

Ej, tako daleč pa ne cilajm.

Kam pa sploh ciljaš.

Nkamr, mogoče kaj bom zajtrkoval.

Pa bi lahko še kaj. A te sploh kaj zanima, kaj pa sploh hočeš v življenju?

Ka?

Ej pojma nimam.

A kaj hočem?

Ja, mogoče bi ...

čokoladni sladoled, od Leda je super, pa spet tako zgodaj, je menda prezgodaj, mogoče raje sendvič. U, al pa jajco na oko.

Nč, nazaj sem se odpeljal, ob 7h zjutraj je še kruh v trgovini topel in je bilo potem super fino fajn zajtrkovati v zalivu

Ej, pojma nimam katerem.

Zelo verjetno je bil Portič, vsaj po fotkah iz gugita zelo spominja. Ni bil takoj za naseljem, ni pa tudi bil na koncu polotoka. Pa saj niti ni tako važno.

V tistih časih je bil Kamenjak še mal eksota. Nekateri so celo govorili, da je prepovedano, ker ima vojska tam vaje in lahko na kakšno mino nagaziš.

Sicer teh govoričenj nisem nikoli jemal zdravo za gotovo, a je le en občutek, da malo okoli gledaš, ko se pelješ po tistem kršu. Ni sicer puščava, a se vidi celo kaktusi. Verjetno so prinešeni, a uspevajo in je precej suho.

V resnici je to tisto pravo. Divjina, ne sicer neprehodna, a večinoma prazno. Še v sezoni samo ke kakšen užitkar, ki išče mir

in tišino. No to se samo tako reče, ker valovi stalno plivkajo, včasih pa še butajo, u tisto je tudi fajn, a je naporno. Včasih sem zelo rad plaval v visokih valovih, kakor so na Jadranu sploh visoki. Če jih primerjaš s portugalskimi, ali celo, kaj pa vem kje, menda so na Havajih visoki, a potem se menimo o 10m tu če je 2 metra je že velik pa vendar je posebna tehnika, v resnici zelo podobna katero tako rad prakticiram, samo da je tam zares, ne pa za hec malo pod vodo in malo nad. Tam moraš val preplavati pod vodo, sicer te na obalo odplakne, a tudi tisto sem rad počel, a kje je že to. To je bilo še takrat ko sem še s starši na morje hodil in smo se valjali po južni Dalmaciji, u tisto je iz mnogih zornih kotov fajn.

Ma, Dalmacija, ne starši. Ti so mi šli na koncu, dokler niso popustili, že fejst na jetra.

V zalivu so bile ene tri, bolj komorne družbe, tako po 3 ali 4 , nekaj jadrnic v zalivu, sicer pa prazno. Poznal nisem nikogar, pa tudi gledal nisem ali ga, zato sem se samo skopal, u to mi je še vedno najbolje možno, ko te zmrazi, ko skočiš v vodo, vedno s skalce, kako pa, pa potem toliko bolj močno zaplavaš, da pozabiš, začetni hlad in ti je samo še užitek premikanja v morski vodi. Superfinofajn.

Pa kva?

Pa nč.

Matrs tčen.

Saj v resnici nisem, v resnici je fajn trenutek, čas, vzdušje, v resnici vse, kar bi bilo zunanjih dejavnikov, al kaj ko ne morem da ne bi stalno premišljeval o zadnjih dnevih.

Saj ne vem.

Ali sem sploh kaj pričakoval.

Tako načelno veliko, pa spet kaj pa?

A da imaš avto, potem si pa frajer.

Ma, saj si, a potem ko ga imaš, tudi pomen tega precej zvodeni in imeti avto sploh več ni poanta.

Ja, funkcionalno, je zares bolje, vsa tista preseravanja o nepotrebnosti, s tem se naj samo bogati ukvarjajo, sam se pa nočem vezati za pleh, potem pa samo še o tem razmišljaš.

Kaj?

Ja še boljši pleh, kaj pa.

No, pa nisem, sem povsem ven padel, kar se tega tiče.

Tudi občutek pred družbo, mam svoj avto. U, to je bilo precej časa velika stvar. Tako med prvimi, sicer ne prvi a v vodstvu.

Ja, pa?

A pos pa frajer al kaj?

Saj si, ampak ali ti to sploh še kaj pomeni?

Da ne omanjam, znamke. Sicer so mi še vedno bistveno bolj všeč mali Citroeni, pa naj se vsi norčujejo iz tega, a na Golfu, če svinsko ne doplačaš, se strehe ne da odpreti, pol se pa kuhaj. Da ne omenjam, da se je dalo večino stvari zrihtati z konzervo in žico. Kok je pa Golfov na to šlo. Čist noben. Al pa si ni upal povedati. Meni se je pa celo fino zdelo.

Pa ko bi bile take trivialnosti, bi bilo še enostavno.

Gre bolj za vse une moje bede. Sicer cela plejada zgrešenih, če je sploh kaj bilo, no, pri ene par bi se kaj dalo, a je prošo voz, pogreta župa pa vemo da ni dobra. Sam še sveže ne maram, a to je potem tudi že ena druga štorija.

Gre bolj za to, da sem še kar vpet v materijo, pa spet, kot bi bil zunanji opazovalec.

Že res da so stalnice, a kakor kaže, je res nekaj na tem, da se vedno zapletem z kompliciranimi, a kaj morem, živa ima prav, je dosti lažje brez glave, a tega sploh ne morem. Sam vedno prvo to vidim.

Kaj?

Situacijo, kontekst, zajeb je tudi včasih pomemben. Pa ne zanalašč. A če je taka situacija, je takoj zanimivo. Če kaj iz tistega bo, se sploh ne ve, niti ali se hoče. Je pa včasih točno to.

Mogoče ker bi rad pomagal?

Ali pa se v resnici bojim v enostaven, dehteč in razumevajoč odnos.

Mogoče pa je res kaj na tem in skočim.

Takele so se mi kotalikale po glavi. Prestavil sem se na konec polotoka, tam kjer so fajne skalce za skakat. Se mi zdi da se reče Kolubarica, lahko pa da sem tudi kaj zamešal. Pa saj ni pomembno. Pomembno je da so super skalce, ene 5 m in voda dovolj globoka, sem jih poznal že od prej, v resnici so me eni povabili, naj se kaj oglasim, bodo čisto na koncu taborili, pa jih nisem niti iskal. Potem na tistih skalcah, vse eno srečal ene poznane in smo malo klepetali, a se spomnim le, da so me vprašali ali sem zadet, ker se zelo hecno menim.

Nisem se zavedal da sem v drugem stanju, ne drugom, drugem, tisto je čisto drugo, a so me prevevale gori omenjene misli, tudi med pogovorom, pa potem še tam med skokom, pri dotiku z vodo sicer ne, je le tako prvinski občutek, ker si prej letel ene 3 sekunde, vsaj tako se zdi, ne vem če je več od ene, in je potem tresk z vodo in potop, zares čudo prirode, a že dol, tik preden se začneš dvigovati, ko se belina mehurčkov, kateri so te oblili pri skoku, porazgubi, potem sem pa že naprej o

Pa koko moreš, sem se vmes včasih vprašal, misliti o nepomembnih pomembnostih, a dolgo ni trajalo, pa me je že nazaj zaneslo. Tako da sem sedel tam, sapogledom na zahajajoče sonce, tam je zares prvinsko, tisti veter, valovi še kar, nič velikega, a dovolj da se je slišal konkreten šum ob vsakem valu na skali, sol ki te žgečka pod pazduho in še kje, a se ne smeš popraskati, ker so 5 m na levi dve Italjanki, tudi zazrti v dalj.

Ja, ka pa če kera pogleda, pa se lih popraskam.